15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 19 MAYIS 1998 FİATI: 150.000 (KDV DAHİL)

İhanetlere rağmen Devrimci 1 Mayıs

✔ İstanbul'un birçok semtinde evlere operasyon düzenlemenin yanısıra, **Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi,** Mezopotamaya Kültür Merkezi, **İdil Kültür Merkezi,** Gökkuşağı Kültür Merkezi, **Tohum Kültür Merkezi,** Atılım, **Direniş,** Kızıl Bayrak, **Kaldıraç,** Halkın Günlüğü vb. çeşitli demokratik kitle örgütleri ile gazete ve dergi merkezlerini basarak yüzden fazla insanı gözaltına alan faşist diktatörlük, kitlelerin 1 Mayıs'a katılımını engellemeye çalıştı. Fakat bu faşizan saldırılara ve sendika ağaları ile reformistlerin ihanetine rağmen 1 Mayıs, devrimci ve komünistler tarafından özüne uygun bir şekilde coşkuyla kutlandı.

● Sayfa 4-5-6'da

ÜLKÜCÜ FAŞİSTLERİN İNFAZLARI
DEVLET POLİTİKASIDIR

✔ Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümü 4. Sınıf öğrencisi **Kenan Mak** (23) ile Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği 2. Sınıf öğrencisi **Mustafa Orhan** (23), 2 Mayıs Cumartesi günü Bolu merkezinde bulunan Ülkü Ocağı'ndan çıkan faşistlerin bıçaklı saldırısına uğradılar. Saldırıda kalbi ve ciğerleri ile vücudunun değişik yerlerinden yara alan Dersim Pertek nüfusuna kayıtlı Kenan Mak hastanaye kaldırılırken yaşamını yitirdi. Urfa Viranşehir nüfusuna kayıtlı olan Mustafa Orhan ise yaralı olarak İzzet Baysal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı ve tedavisi tamamlandıktan sonra polisler tarafından gözaltına alındı.

● Sayfa 7'de

KOMEDİ YARGILAMALARIN HESABINI;
DEVRİMCİ ADALET SORACAKTIR

✔ 22 Temmuz 1995 tarihinde işkencede katledilen Sinan Demirbaş'ın duruşmasına işkenceci polisler ile arkadaşları da katıldı. 27 Nisan Pazartesi günü, Elazığ 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde saat 10:30'da başlayan duruşmaya katillerden **Erdoğan İnan**, Zihni Derin, **Veysi Aslan**, Nazif Yazar, **Hasan Çetinkaya**, Faruk Uzel ve **Bünyamin Gök** katılırken, **Mehmet Karamehmetoğlu** sevkli olduğu gerekçesi ile katılmadı. Duruşma başlamadan yarım saat önce silahları ile birlikte 40 kişilik sivil polis grubunun salona girmesi üzerine müdahil avukatlar, polislerin duruşma salonunun dışına çıkarılmasını talep ettiler. Fakat mahkeme hakimi **"durumun kendi denetimlerinde"** olduğunu belirterek bu talebi reddetti.

● Sayfa 9'da

DEMOKRATİK AVUKATLARDAN, DÜNYA KAMUOYUNA ÇAĞRI;

Peru'daki demokrat avukatların hayatlarını ve haklarını koruyalım

Halk düşmanı, faşist ve emperyalizmin yeminli hain uşağı Fujimori diktatörlüğü yine kendi yasalarını bile çiğneyerek, Peru halkını ve seçkin evlatlarını katletmek istiyor. Peru halkına karşı katliamcı planlar, diktatörlüğün çaresizliğini ve gelişen halk savaşı karşısındaki korkusunu açığa vuruyor.

18-21 Kasım 1997 tarihleri arasında Demokratik Avukatlar Derneği üyesi 4 avukat devlet örgütü (**Dincote**) tarafından tutuklandı. Sözkonusu keyfi ve yaşadışı (kendi yasalarını bile çiğneyerek) tutuklamalara maruz kalan avukatların isimleri şöyle: **Emesto Messa Delgado, Darlos Gamero Quispe, Luis Ramon Landauri** ve **Teodoro Bendezu Montes**. Şimdiye kadar ne halk düşmanı faşist ve hain Fujimori diktatörlüğü tarafından, ne de ordu ve polisi tarafından tutuklanma gerekçelerine ilişkin herhangi bir açıklama yapılmamıştır. Sadece tutuklama haberi doğrulanmıştır.

Yıllardan beri siyasi tutukluların, savaş esirlerinin, vatan hainliği ve terörizmle suçlanan insanların savunmasını üstlenen Demokratik Avukatlar Derneği üyesi avukatlar, sürekli ve sistematik olarak tehditlerin, suikastların, katliamların ve kaybolmaların hedefi ve kurbanı oldular. Evleri ve büroları polis, askeri güçler ve özel timler tarafından basıldı, talan edildi.

Bu uygulamalar sonucunda birçok dosya, protokol ve önemli belge kayboldu. Demokrat avukatlar tanınıyor ve saygıyla anılıyor. Çünkü onlar mevkilerini kişisel çıkarları için kullanmıyor hatta birçok davaya ücretsiz bakıyorlar. Başkan Gonzalo'nun savunmasını üstlenen iki demokrat avukat, sadece görevlerini icra ettikleri halde ömürboyu hapse mahkum edildiler.

Avukat **Diego Obregon Palacios**'un yaptığı bir açıklamaya göre, terörle ilişkisi olduğu iddia edilen ve tutuklanmaları öngörülen 200 avukatın listesi yapılmıştır. Son tutuklamalar böylesi bir listenin varlığını ispatlamaktadır.

Tüm bu gelişmeler, emperyalizmin kuklası Fujimori ve ordusunun, kahraman Peru halkına karşı sürdürdüğü sistematik baskılarını ortaya sermektedir. Bu planlar, yanki emperyalizminin direkt denetimi altında yürütülen **"düşük seviyeli savaş"**ın bir parçası olan halkı katletme planlarıdır. Bu planlar, diğer taraftan gelişmesi durdurulamayan emperyalizm, onun uşakları, teslimiyetçi revizyonistler ve bir avuç sağ-oportünist çizgi savunucuları için korkulu rüya haline gelen halk savaşının kahredici gücünün ispatıdır. Ve yine sınıf savaşımında egemenlerin çaresizliği, **"halk savaşını geliştirerek engelleri aş"** şiarı altında yürütülen kampanyanın başarısını gözler önüne sermektedir.

Demokrat avukatları hedefleyen bu saldırılar, aynı zamanda hakları ve savunma imkanları elinden alınan ve izole edilmeye çalışılan siyasi tutukluları ve savaş esirlerini hedeflemektedir. Bu gerçeklik, önümüzdeki dönemde siyasi tutuklular ve savaş esirlerine yönelik imha girişimlerinin habercisidir. Bu tür girişimlerin halk savaşını ve Peru Komünist Partisi'ni yok edemeyeceğini şimdi olduğu gibi, geçmişteki kapsamlı saldırılar da göstermiştir.

Peru Halk Hareketi (MPP) demokrat avukatlara karşı sürdürülen saldırıları nefretle lanetliyor ve keskin bir şekilde mücadele edeceğini ilan ediyor. Aynı zamanda tüm dünya kamuoyunu, demokrat avukatların hayatlarını ve haklarını korumak için mücadeleye ve dayanışmaya çağırıyor.

-YAŞASIN PARTİNİN VE DEVRİMİN ÖNDERİ BAŞKAN GONZALO!
-YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM-GONZALO DÜŞÜNCESİ!
-YAŞASIN PERU KOMÜNİST PARTİSİ!
-PERU'DAKİ DEMOKRAT AVUKATLARIN HAYATLARINI VE HAKLARINI KORUYALIM!
-BASKI VE KATLİAMLARA KARŞI ÇIK; HALKLARIN MÜCADELESİNİ VE HALK SAVAŞINI DESTEKLE!
-HALK SAVAŞININ ZAFERİ KESİNDİR!
-HALK SAVAŞINI GELİŞTİREREK ENGELLERİ AŞ!
-SAĞ-OPORTÜNİST, REVİZYONİST, TESLİMİYETÇİ ÇİZGİYİ MAHKUM ET!
-ŞAN OLSUN PERU HALKINA!

PERU HALK HAREKETİ
Mart 1998 - Almanya

HALKLARIMIZA

5 Mayıs 1998

Faşist devletin başta Kürt ulusu olmak üzere tüm halkımıza, devrimci Kürt Ulusal Kurtuluş güçlerine ve devrimci demokrat güçlere karşı sürdürdüğü topyekün savaş tüm vahşet ve kural tanımazlığıyla devam ediyor.

"Besta Operasyonu", "Murat Operasyonu" adı verilen 24 general ve yüzbinleri bulan asker, özel tim, korucu ve itiraatçı çeteleriyle devrimci ulusal kurtuluş güçlerini ezme ve imha amaçlı karşı-devrimci savaş amacına ulaşamayınca çaresiz biçimde psikolojik savaşı boyutlandırarak gerilla karşısındaki çaresizliğini gizlemeye çalışıyor.

"PKK'nin 2. adamı" olarak lanse edilen Şemdin Sakık'ın verdiği iddia edilen ifadelerle psikolojik savaş yaygınlaştırılıyor. İHD ve benzeri demokratik kurum ve kuruluşlar, aydınlar, Kürt işadamları, Cumartesi Anneleri, demokrat ve sosyalist basına yönelik kapsamlı saldırıların zemini hazırlanmaya çalışılıyor.

Antalya'da, Tokat Erba'da gerilla cesetlerinin bizzat devlet ve faşist güçler tarafından mezarlarından çıkarılarak parçalatılması ve yaktırılması girişimleri psikolojik savaşın bir parçası ve şovenizmin, ırkçılığın körüklenmesine yöneliktir.

Faşist Türk devleti tarafından sürdürülen karşı devrimci savaşın önemli bir taktik aşaması olan psikolojik savaşın en etkili aygıtı olarak kullanılan faşist savaş medyası, halklarımızın beynini ve yüreğini zehirlemek için adeta bir bombardıman başlatmıştır.

Gerillayı ve devrimci güçleri "marjinalleştirme"yi, "kabul edilebilir düzey"e çekmeyi amaçlayan faşist Türk devleti esas güçleri ve yedek güçleriyle en kapsamlı saldırıyı sürdürürken devrimci demokrat ve tüm ilerici güçler tavırsız kalamaz, kalmamalıdır.

Sürdürülen topyekün savaş başta Kürt ulusuna destek olmak üzere işçi sınıfı ve halklarımıza yöneliktir. "Marjinalleştirme" ve "kabul edilebilir düzey" olarak ifade edilen hedef; başta Kürt Ulusal Kurtuluş güçleri olmak üzere tüm devrimci güçleri kapsamaktadır.

Karşı-devrimin bu "imha" ve "ezme" saldırılarını, insanlık dışı uygulamalarını protesto etmek, bu saldırılara karşı tavırsız kalmayacağımızı belirtmek amacıyla tüm cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklar olarak 6-7 Mayıs (Perşembe Cuma) 1998 tarihlerinde uyarı ve protesto amacıyla akşam sayımları vermiyoruz.

İçi sınıfını ve emekçi halkımızı, tüm devrimci demokrat güçleri bu karşı devrimci savaş ve saldırılar karşısında Kürt Ulusal Kurtuluş güçlerini ve Kürt halkını sahiplenmeye çağırıyoruz.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu (**TKP/ML**, DHKP/C, **MLKP**, TKP(ML), **TİKB**, TKEP/L, **Direniş Hareketi**, HKG) adına **Pınar ARIN**, Şadi ÖZPOLAT, **Mehmet Akif HAN**, Çiğdem KAZAN, **Can Ali TÜRKMEN**, Şerif KARTOĞLU, **Ramazan SADIKOĞULLARI**, Hasan DEMİR,

Cezaevlerinde bulunan **THKP/C HDÖ** ve PYSK davası tutsakları adına: **Mehmet ÇİFTÇİ**, İlhan ZEYREK,

Bayrampaşa cezaevinde bulunan **TDKP**, TDP, **Devrimci Yol**, İKEP davası tutsakları adına **Emin GÖKTURNA**, A. Kamil YILDIZ, **Esral KARAGÖZ**, Mehmet Ali AYHAN:

AVUKATIMIZ KEMAL YILMAZ'A YAPILAN KOMPLO CEZASIZ KALMAYACAK!

Devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırısının son biçimi olan "tek tip hücre sistemi" sesiz sedasız bir şekilde yürürlüğe konulmak isteniyor. Bu politikanın hayata geçirilmesi için devrimci tutsakların aileleri ve avukatlarından yalıtılması politikası, devlet için ayrı bir önem arz etmektedir. Bu amaçla cezaevleri önünde sistemli bir şekilde ailelerimiz gözaltına alınmakta ve sürekli bir şekilde taciz edilmektedirler.

Biz devrimci tutsakları yalnızlaştırma politikasının diğer bir hedefi ise avukatlarımızdır. Savunma hakkımızın engellenmesi amacını da taşıyan bu saldırıların hedefine özel olarak devrimci, demokrat avukatlar konulmaktadır. Bu saldırıların son örneği avukatımız Kemal YILMAZ'a yapılan komplodur.

20 yıldır devrimci tutsakları her koşulda sahiplenen ve yalnız bırakmayan İstanbul Barosu avukatlarından **Kemal YILMAZ**, Yozgat Cezaevi idaresi ve siyasi polisin ortak hazırladığı bir komployla tutuklanıp Ankara Cezaevi'ne konulmuştur.

Bu komplonun amacı, biz devrimci tutsakları yalnızlaştırmaktır.

Bu komplonun amacı, savunma hakkımızın engellenmesidir.

Bu komplonun amacı, avukatlarımıza göz dağı vermektir.

Avukatımız Kemal YILMAZ derhal serbest bırakılmalıdır!

Avukatımıza yapılan komploların hesabını soracağız!

Tüm cezaevlerindeki müvekkilleri adına:

Çiğdem KAZAN, Cemal ÇAKMAK, **Endercan YILDIZ**, Murat KAHRAMAN, **Okan ÜNSAL**, Hasan DURNA, **Aydın BALKIR**, Sabri DİRİ, **Müslüm KALOĞULLARI**, A. Musa AYDIN, **Nebahat POLAT**, Demiral YİĞİTALP, **Salih TOKAT**, Orhan GÜL, **Yaşar ÇAVUŞ**, Hüseyin KOÇ, **Hayrullah KAR**

İbolar Ölmez

Karşı-devrimin kanlı bahar politikalarını boşa çıkaralım

Politik ve sosyal olaylar, ekonomik gücü elinde bulunduranlar tarafından korkunç derecede çarpıtılıyor. Kitleler tek yanlı olarak şartlandırılıyor, bilinci çelişkilerle dolu hale getiriliyor. Böyle sistemli ve bilinçli bir dışsal müdahale ile toplum, bilinç yönünden durmadan sakatlanıyor.

Elbette bütün bunlar nedensiz değil. Sahte zaferlerin, sahibini dahi şaşırtan abartılmış demeçler üzerine kurulan sansasyonel senaryoların, yalanın enva-i çeşidinin süslediği asparagas haberlerin, olan veya olacaklara dair yayılan binbir esrara bürünmüş gizemli fısıltıların vb. seviyesizliklerin herbiri en nezil şekliyle Türk devleti tarafından yürütülen psikolojik savaşın birer etkili silahı haline getirilip, kitlelerin bilinci çarpıtılarak teslim alınmak isteniyor.

PKK gerillalarının cesetlerine devletin sivil vurucu gücü olan MHP'li faşistler ve onların kışkırttığı şovenizmle zehirlenmiş geri kitlelerin saldırtılması, bu olayın günlerce yazılı ve görsel medyada ardarda gösterilmesi bunun en çarpıcı örneklerinden sadece birisidir. Açıktır ki, karşı-devrim dağlarıyla, ovalarıyla faşizme teslim olmuş bir ülke yaratmak için kanlı bir bahan ongoruyordu. Nitekim, Kürt coğrafyasına "seçme birlikler"den oluşan ellibin askerin, kontrgerilla çetelerinin, kafatası avcısı "özel tim"cilerin, savaş uçakları ile helikopterlerin sürülmesi ile bunun ilk adımı atılmış oldu.

Bütün bunlar, amansız geçen kış boyunca MGK'nın diş gıcırtılarına katıştırılmak istenen "barış" umutlarının dinleyenleri bıktıran uzun kış hikayeleri olduğunu açığa çıkardı. Bu ülkenin ve içinde bulunduğumuz iç savaşın gerçeği budur. Niyetlerin iyiliği ile belirlenen politikaların gücü bunu değiştirmeye yetmiyor. Bu ülkede sıradan sorunlar bile zorun hükmüne göre kendisine çözüm buluyor. Politikalar zorun düzlediği yoldan ancak yürüyebiliyor. En sıradan hak kırıntıları dahi ancak diş-tırnak zoru ile sökülüp alınabiliyor. Son yıllarda heveslisi bir hayli artan "barış" taraftarlarından elde silahı koz olarak tutamayanların ciddiye alınmamasının bir nedeni de budur..Türk devletinin yıllardır varlığını kabul etmediği kontrgerilla çetelerini profesyonel ordu birlikleri görüntüsü altında legalize edip, bunları gerilla savaşına karşı kullanacağını ilan etmesi, aklı-selim düşünenler için Türk devletinin "barış"tan ne anladığını göstermeye tek başına yetiyor ve hatta artıyor bile.

Reformistler ister kabul etsin veya etmesin, gerçek şudur; MGK'nın "barış" fısıltısını teslim alma politikalarına katarak her yayışı sadece düzen solcularının ordu inisiyatifinin arkasında bir kez daha safları sıklaştırarak, gevşeme durumundan hazırol durumuna geçişine yarıyor. Yani, umulanla bulunan karşılaştırıldığında bunun pek bir işe yaramadığını görmek zor olmuyor.

En azından kısa ve orta vade de reformistlerin "barış"ı için durum böyledir. Dolayısıyla düzen solcularının "laik"-"anti-laik" savaşlarında "irticaya" karşı oluşlarında olduğu gibi, Genel Kurmayın politikalarına tabi oluşlarına bu seferde "barış" çığlıklarını delil göstermeleri mazaret olmaya yetmiyor. Savaşın ulaştığı düzey taşları yerli yerine oturtuyor ve arada kalmak pek mümkün olmuyor. Olsa bile tutarlı görünmüyor. Her sınıf, kendi sınıf çıkarlarının gereği olarak kendi tavrını belirlemek zorunda kalıyor. Ve aradaki güçlerin gel-gitlerine karşın, devrim ile karşı devrim saflarının dizilişi de buna uygun haliyle hergün biraz daha netleşiyor. Savaşın seyri yükseldikçe bu netlik daha da belirgin hale gelecektir. Süreç böyle ilerlerken ülkedeki mevcut durumu anahatlarıyla şöyle belirlemek mümkündür;

Hakim sınıf kliklerinin derinleşen krizin çözümü noktasında aralarında çatışır gibi yansıttıkları çelişkileri, ordunun tartışmasız inisiyatifinin kabülü ile yerini uzlaşmaya bıraktı. Hakim sınıf klikleri; esasta (birşey ifade etmeyen bazı klikler karşı çıksada) devletin dayatan temel ihtiyaçlarının gereği olarak ekonomik, siyasi, idari ve yapısal düzenlemeleri hallettikten sonra ancak temsil krizini aşmak için bir genel seçime gidilebileceği noktasında uzlaşma sağladılar.

Ancak, seçim durumu kurtarma eylemi olarak gündeme geldiği halde, hakim sınıfların ve kitlelerin seçimlerden beklediği birşey yok. Hakim sınıf klikleri bir seçimini mevcut temsil krizine çözüm olamayacağı ve varlığını şeklen dahi hissettiremeyen parlamentodaki aritmetiğin uç aşağı-beş yukarı aynı olacağı noktasında hem fikirdirler. Düzenin sağını, solunu merkeze çekmek için ordunun partiler içinde yürüttüğü operasyonların bu sıkıntılarını giderip gideremeyeceği ise meçhuldür. Bu da, geniş halk yığınları için, ayrıcalığa sahip belli düzen partilerinden birini tercih etmek, onların bir avuç ust bürokrat yöneticisini seçmeye zorlanmak dışında birşey ifade etmeyen seçimleri, neredeyse hakim sınıflar içinde bu süreçte birşey ifade etmez durumu getirmiştir. Bu durum parlamentonun göstermelik konumunu muhafaza etmede bir sorun yarattığı gibi, tehtidi kendisi gibi yürütülür hale gelen darbe tartışmaları sürecinin pekişerek devam etmesi olacaktır. Ki bu durum, karşı-devrim cephesinin temel sorunlarına iki sorun daha eklemektedir. Hakim sınıflar, ordunun emireri pozisyonunda tutmak zorunda kaldıkları "siyasi" kadrolarının yıpranmışlığından alabildiğine rahatsızlık duydukları gibi, ordunun bir siyasi parti gibi davranmak zorunda kaldığı için yıpranacağından da korkmaktadırlar. Çünkü devlet idaresini bir bütün olarak devrettikleri ordu ile yönetme politikaları, ordunun perdenin arkasından sahneye çıkmak zorunda kalması yüzünden uzun sürede çözüm-olmama riskini de taşımaktadır. Ordunun siyasi partiler içinde yürüttüğü operasyonlar ve son MGK toplantısıyla parlamentonun önüne acilen yığılan ekonomik, siyasi, yasal ve idari düzenlemeler birazda bu sıkıntılarından kaynaklanmaktadır. Bu da demektir ki, Türk devleti her alanda derinleşmeye devam eden krizden kurtulmak için tüm umudunu "yeniden yapılandırma" politikalarına bağlamıştır. Onun için de savaşın düzeyini yükseltip, "yeniden yapılandırma" politikalarını bağlayarak yürüttüğü devrim güçlerini "marjinalleştirme" çabalarına hız verecektir. Bunun ne kadar başarılı olup olamayacağı ise ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi ile şehirlerde giderek yükselen devrimci halk muhalefetinin başarı veya başarısızlığına bağlıdır.

Kaldı ki, karşı-devrim "marjinalleştirme" politikalarıyla ülkeyi bir baştan diğer başa kan banyosunda geçirmeyi amaçladığı halde, böyle bir topyekün savaşla umduğu başarıyı yakalayamayacağını kendisinde kabul eder noktaya gelmiştir. Ve gerilla savaşına karşı kazandığını söylediği zafer iddialarına rağmen,Türk ordusu son operasyonlarında başarısız olmuştur ve bunu "Terörü kabul edilebilir düzey"e çektiği böbürlenmesi ile mazur gösterme telaşına düşmüştür.

Kısa emekçilerin parlamentoyu çalışamaz hale getiren 4 Mart eylemi ve bu ülkenin tarihinde en görkemli 8 Mart'ı eylem günü halinde alanlara taşıran çıkışı ile başlayıp, gençlik hareketi ile Gazi direnişinin yıldönümünde yükselişini sürdüren kitlesel mücadeleler, proletaryanın kavga günü olan 1 Mayıs ile yükselişini devam ettirmektedir. Böylece, MGK (ordu)'nın beşli çete ve diğer yedekleriyle birlikte uygulamaya çalıştığı "marjinalleştirme" politikaları, devrim güçleri tarafından önemli ölçüde boşa çıkarılmıştır.

MGK ve yedeklerinin 1 Mayıs'ı karnaval havasında geçiştirme çabaları esas olarak boşa çıkarıldı. Haftalar önce dozu arttırılarak estirilen karşı-devrimci teror ile yapılan tutuklama ve sindirme operasyonlarına karşın, ülkenin dört bir yanında işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın 1 Mayıs'da alanlarda devrim istemlerini ve halkların kardeşliği sloganlarını haykırmaları engellenemedi. Giderek yayılma eğilimi gösteren bu kitlesel mücadeleler Komünist Partisine ve devrimci yapılara örgütlenme ve savaşmanın mükemmel olanaklarını sunmaktadır. Her türlü katliam, kıyım ve teröre karşı başkaldırı cüreti taşıyan onbinler kırlarda ve şehirlerde devrimci savaş bölüklerini örgütlemenin ve bunun devrimi ileriye taşıyacak olan müthiş potansiyelini barındırmaktadır. Bu bir bakımdan MGK (ordu)'nın beşli çete ve diğer yedekleriyle birlikte uygulamaya çalıştığı silahlı-devrimin tasfiyesi ile devrimci dinamik taşıyan tüm güçlerin "marjinalleştirilmesi"ne dayanan politikalarının önemli ölçüde boşa çıkarılmasıdır. Bu da karşı-devrimci zorun kırlardan sonra şehirlerde de dizginlerinden boşalması demektir. Nitekim kontrgerilla ve MİT'in denetimindeki MHP'li faşistlerin Bolu'da Kenan Ak'ı, İstanbul'da Bilal Vural'ı katletmeleri şehirlerdeki çatışmaların alacağı boyutu gösteren ipuçları niteliğindedir. Yapılacak olan bellidir; **devrim şehirlerde de silahlı yürüyecektir.**

Yine Türk devletinin güsteri haline getirdiğ kapsamlı operasyonları ile pehlivan tefrikaları kıvamında sunduğu Şemdin Sakık'ın ihanetine dair malum senaryolarının aksine, bunlar Türk ordusu için bir zafer değil başarısızlığın sahte zaferlerle kamufle edilmesi telaşıdır. "Terörü kabul edilebilir düzeye çektik" söyleminin bugünlerde "marjinalleştirme" tekerlemesinin önünü geçirilmesinin bir nedeni de budur.

Çünkü, karşı-devrimin, tabanını esasta PKK'nin oluşturduğu Kürt Ulusal Hareketinin saflarında politika yapanların üzerinde legal yapılar içinde oluşturmaya çalıştığı reformizme yatan kuşatma ve mücadelenin ölümle eşdeğer olduğu zor koşullarda her yapının içinde şu veya bu ölçüde zühul eden yorgunluk ve iç düşmanlaşma çemberini PKK önemli ölçüde kırmıştır. Bu önemli bir gelişmedir. "Barış" söylemleri ile silahlı mücadele arasında sonucu belirlenmiş kesin bir politika değişikliğine denk düşmese de, Kürt Ulusal Hareketi içindeki bu mücadeleyi şimdilik silahlı mücadelede ısrar eden devrimci kesim kazanmış, reformistler kaybetmiştir. Daha ileri düzeyde tedbirlerle pekiştirilmesi muhtemel olan bu olumlu gelişmelere Türkiye devrimci hareketi destek vermelidir. Türk devletinin dayattığı tasfiyecilik sadece PKK'yi değil, tüm radikal devrimci güçleri hedeflemektedir ve bu teslim alma politikalarına PKK'nin vurduğu darbe her açıdan hayati önemdedir. Bunun olumlu etkileri Türkiye devrimci hareketinde de görülecektir. Dolayısıyla, ulusal hareketlerin kaçınılmaz olarak yaşayacağı sonu geciktirmekçe göstererek sürecin görevlerini yerine getirmekten sakınmak devrimci mücadelenin gelişimine olumsuz etki yapar. Bunun azami dikkati göstermeli ve söylemle sınırlı kalmayan dayanışma eylemleri ile Kürt Ulusal Hareketine destek vermenin (özellikle bu süreçte) önemini bilince çıkarıp ona uygun davranmalıyız.

Şovenizm zehirini enternasyonalizm panzehiri ile dezenfekte ederek karşı-devrimin kitleleri zehirleme kampanyalarını boşa çıkarmalıyız.

Karşı-devrimin kanlı bahar politikalarını ve tasfiyecilik dayatmalarını; kırlarda gerilla savaşını yükselterek, kentlerde giderek ivme kazanan kitle mücadelelerinin on saflarında yerimizi alarak başkaldırı ruhuyla boşa çıkarmalıyız. Bütün bunları yapmak için de, karşı-devrimin "yeniden yapılanma" politikaları eşliğinde ivmesini yükselttiği topyekün savaşı daha üst boyutta karşılamaya hazır olmalıyız. Bu nedenle en az aynı derecede etkili örgütsel düzenleme ve tedbirler noktasındaki hazırlıklarımızı tamamlamaya çalışmalıyız. Partinin ideoloji donanım, anti-MLM inceleme, düşünme ve yorumlama tarzından gıdasını alan hata zaaf ve eksikliklerimizden arınma ve örgütsel inşada derinleşme perspektifi ışığında gelişip güçlenerek, ilerlememizi engelleyen bütün kösteklerimizden kurtulma kavgasında ısrar etmeliyiz ●

İbolar Ölmez

İhanetlere rağmen Devrimci 1 Mayıs

Haber Merkezi: 1 Mayıs; enternasyonal proletaryanın emperyalizme, faşizme, feodalizme ve bir türden gericiliğe karşı kızıl bir başkaldırı ve işçilerin uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak 1890'da kabul edildi.

O tarihten itibaren kendi kızıllığına uygun olarak kutlanan 1 Mayıs, ülkemizde her yıl faşizmin azgın saldırılarına maruz kaldı. Bu saldırılarda bir çok devrimci, komünist şehit düşerken yine onlarca insan çeşitli şekillerde yaralandı ve gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi. Fakat faşist döktatörlük, 1 Mayıs'ın; kızıllığına uygun olarak kutlanmasını geçmişte engelleyemediği gibi bu yıl da engelleyemedi.

1 Mayıs'tan önce **Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi**, Mezopotamaya Kültür Merkezi, **İdil Kültür Merkezi**, Gökkuşağı Kültür Merkezi, **Tohum Kültür Merkezi**, Atılım, **Direniş**, Kızıl Bayrak, **Kaldıraç**, Halkın Günlüğü vb. çeşitli demokratik kitle örgütleri ile gazete ve dergi merkezlerini basarak aralarında Gazetemiz Genel Yayın Yönetmeni **İsmet Büyükyağcı**, çalışanlarımız **Devrim Bozkurt**, Yılmaz Cesur, **Haluk Tecer**, Ali Ekber Akbulut, **Fırat Yaşar**, büroda misafir olarak bulunan **Yıldız Sarper**, Özgür Yıldırım ve **Özgül Tek**'in de bulunduğu onlarca insanı gözaltına alan faşist diktatörlük, kitlelerin 1 Mayıs'a katılımını engellemeye çalıştı. Fakat bu faşizan saldırılara ve sendika ağaları ile reformistlerin ihanetine rağmen 1 Mayıs, özüne uygun bir şekilde devrimci ve komünistler tarafından coşkuyla kutlandı.

Çete devletten hesap sormak ve mazlum halkların üzerindeki baskılara sessiz kalmamak,

Keyfi gözaltılara, faili meçhul cinayetlere, işkencelere, zorla göç ettirmelere, köy yakıp-yıkmalara tepki göstermek,

ESK ve her türlü sınıf düşmanlarına, özelleştirmeye, işsizliğe, pahalılığa, zamlara, sendikasızlaştırmaya, mezarda emekliliğe, sahte sendika yasasına karşı tavır koymak,

Esir kamplarındaki savaşçılara dayatılan itirafçılaştırma ve hücre tipi uygulaması ile hak gasplarını ihanetlemek,

Emekçilerin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkını savunmak,

MGK güdümlü sarı sendika ağalarının ve reformistlerin karnavala çevirmeyi düşündükleri 1 Mayısı devrimcileştirmek,

Eşit, demokratik, bilimsel, anadilde eğitim hakkı ile çete devletin yürüttüğü haksız savaşa son vermesini ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak,

Sınırsız, sınıfsız, sömürüsüz bir toplum özlemini dile getirmek.

Barış ve kardeşlik sloganlarını, türkülerini, marşlarını ve sınıf kinlerini haykırmak için 1 Mayıs günü Okmeydanı Anadolu Durağı'nda sabah saat 09:00'dan itibaren toplanan **Demokratik Haklar Platformu**, Demokratik Mücadele Platformu, **Özgürlük İçin Mücadele Platformu**, Partizan, **Devrimci Parti Güçleri**, Direniş, **Hedef**, Kaldıraç, **Sterka Rızgari** ve Sokak'tan oluşan **Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği** kitlesi, pankartlarını açarak yürüyüşe başladı. Kitle, **"Yaşasın 1 Mayıs"**, **"Yaşasın Devrimci Dayanışma"** ve **"Birlik-Mücadele-Zafer"** sloganlarıyla 1 Mayıs'ın kutlanacağı Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'na kadar yürüdü.

Bu kitle seli içerisinde alana önce **SİP**, ÖDP, **EMEP**, KESK, **DİSK**, HAK-İŞ, **TÜRK-İŞ** gibi sendika ve siyasi partiler girdiler. Polis kitleyi didik didik aradıktan sonra alana alırken, **Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği** alana girmeyerek, alternatif kürsü kurma kararı aldı.

Özelde 1 Mayıs şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşu ile başlayan alternatif kutlama, saygı duruşu esnasında söylenen 1 Mayıs Marşı ile devam etti. Alternatif kutlama, Güç Birliği'nin hazırladığı bildirinin okunması ve bazı devrimci müzik gruplarının verdiği dinleti ve okunan mesajların ardından sona erdirildi.

Daha sonra Okmeydanı'na doğru yürüşe geçen Güç Birliği'ne faşizmin paralı uşakları saldırdı. Yüzlerce insan feci şekilde dövülerek göz altına alınırken ara sokaklara dağılan devrimci ve komünistlerle polis arasında çatışma devam etti. Vahşi yüzlerini tüm çıplaklığıyla alanda sergileyen polisler, Okmeydanı'na doğru ilerleyerek önlerine gelen herkesi tartaklamaya, küfürler savurmaya ve nihayetinde gözaltına almaya başladılar. Bu esnada yol kenarında bulunan EMEP araçlarının camlarını da kıran ağzı salyalı itler şoförlere de tehditler savurdular.

Okmeydanı Şark Kahvesi önünde barikat kuran devrimciler ise meydanı molotoflayarak faşizmin kolluk güçleri ile çatışmaya girdiler. Burada da birçok devrimci gözaltına alınırken, MHP'li bir grup tarafından Ülkü Ocağı'na götürülen **Ali Rıza Narin**, faşistler tarafından feci şekilde dövüldükten sonra polislere teslim edildi.

Arkasından faşist abilerine yardımcı olmak için Ülkü Ocağı'ndan çıkan Türkeş'in itleri, çevrede bulunan insanlara ve besleme basın mensuplarına saldırdılar. Aralarında Kent TV muhabiri **Murat Şimşek**, Radikal Gazetesi Muhabiri **Zafer Mutlu**, Zaman Gazetesi Muhabiri **İlhan Kaya**'nın da bulunduğu bir grup basın mensubu kendilerine verilen basın yeleklerine rağmen faşistlerin hışmından kurtulamayarak tartaklandılar. Çatışmalar akşam saat 19:00'a kadar çeşitli yerlerde devam etti ve neticede yüzlerce gözaltı ile son buldu. Hızını alamayan polisler, daha sonra evleri de basarak gözaltı furyasına devam ettiler.

Yoğun "güvenlik" önlemlerinin alındığı Çağlayan'daki kutlama ise oportünistlerin, revizyonistlerin ve düzen uzlaşmacılarının davullu-zurnalı halaylarıyla başladı. Saat 11:30 sularında sendikalar, siyasi partiler ve DKO'ler, Okmeydanı Kavşağı'nda bulunan arama noktalarında sıkı üst-baş aramasından geçirilirken, birçok döviz ve pankarta el konuldu.

Miting alanına son olarak HADEP alındı. HADEP'in ardından yolun her iki tarafında bulunan çevik kuvvet ve robocop polisleri birleşerek alana girişi durdurdular. Barikatı geçen bir grup olduğu yerde yere çökerek, **"Türkeş'in İtleri Yıldıramaz Bizleri"**, **"Hoşt Hoşt Köpekler, Bu Millet Sizden Ne Bekler"** sloganlarıyla bu durumu protesto ettiler. Yaklaşık 20 dakikalık bir beklemeden sonra Tuzla Deri-İş polis ablukasını geçerek sendikaların ve siyasi partilerin olduğu alana girdi. Ve abluka tekrar kuruldu.

Miting alanında sarı sendika ağalarından **Rıdvan Budak**, Bayram Meral, **Siyami Erdem**, Salim Uslu'nun kürsüden yaptıkları açıklamalar, kitle tarafından yuhalandı.

Çünkü barikatın ön tarafında davullu-zurnalı halaylar çekilirken, barikatın arkasında ise devrimci, demokrat kişilere saldırı gerçekleşmişti.

KESK Genel Başkanı **Siyami Erdem**; *"Sermaye bütün dünyada ve ülkemizde emekçileri köleleştirme çabalarını yoğunlaştırırken, her geçen gün yeni hak gasplarına ve baskılara yönelmekteyken, emekçilerin ve ezilenlerin birlik dayanışma ve mücadelesinin gerçek an-*

İbolar Ölmez

lamı daha fazla ortaya çıkmakta, daha fazla kendisini hissettirmektedir. Emekçiler, kaldırın başlarınızı, bu zulme ve sömürüye karşı alınterimize, ekmeğimize göz dikenlere karşı yükseltelim sesimizi" derken, TÜRK-İŞ Genel Başkanı **Bayram Meral**; *"İşsizler ordusuna yeni işsizler katılırken, gelir dağılımındaki adaletsizlik, bölgeler arası ekonomik dengesizlik başlı başına bir sorun haline geldi. Bu ülkenin sorunlarını, bizlerin birlikteliği çözecektir. İşçi sınıfı, halkımızın umudu ve öncüsüdür"* dedi.

HAK-İŞ Genel Başkanı **Salim Uslu**; *"İşçi dayanışması barış demektir. Düşünenler için, yazarlar için, şiir yazanlar için, sivileşme için, herkes için şimdi demokrasi diyoruz"* biçiminde konuşurken, DİSK Genel Başkanı **Rıdvan Budak** ise; *"İşsizlik, yoksulluk, hayat pahallılığı, şendikalleştikleri için işten atılmalar, özelleştirme talanı sürerken, bunun yanı sıra çeteler ortaya çıkarılmıyor, düşünce özgür değil, basına yönelik saldırılar ise sürüyor, peki biz seyredecek miyiz? Hayır artık oturup seyretmeyeceğiz. Bu ülkenin siyaset anlayışını değiştireceğiz"* diyerek, binlerce insanın gözlerinin içine baka baka ne kadar "samimi" olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Düşüncenin özgür olmadığını, basına yönelik saldırıların sürdüğünü söylerken, diğer cephede ise devrimcilere yönelik saldırı hazırlıkları başlamıştı bile. Konuşmaların yapıldığı esnada barikatın arkasında yeralan devrimcilere saldırı gerçekleşmiş, onlarca kişi yaralanırken, yüzlercesi gözaltına alınmıştı. Yani bahsedilen ezilen, sömürülen yoksul emekçi halklarımızın gözü, kulağı ve sesi olan devrimci, demokrat, yurtsever basın, kültür merkezleri, demokratik kitle örgütleri ve öğrenci gençlik, faşist devletin koluk güçleriyle karşı karşıya gelmişti.

Saldırının gerçekleştiği sinyalini alan sarı sendika ağaları, mitingi sessiz bir şekilde sona erdirmeye çahşırken, son anda kürsüye çıkan iki kişi kitleye saldırının gerçekleştiğini duyurmaya çalıştı. Oportünistlerin, revizyonistlerin, düzen uzlaşmacılarının karnavala çevirmeye çalıştığı 1 Mayıs kendi cephelerinde olaysız bir şekilde sona erdi.

ÖZDEMİR'İN KATİLİ DEVLET'TİR

Polisin saldırısında kafasından aldığı cop ve tekme darbelerinden dolayı olay yerinde baygınlık geçiren Ahmet Özdemir, girdiği bunalım sonucu 5 Mayıs günü oturduğu evin çatısından atlayarak intihar etti.

"1 MAYISI ÖZÜNE UYGUN ŞEKİLDE KUTLADIK"

1 Mayıs'ta Türk devletinin kolluk güçlerinin azgın saldırılarına maruz kalan ve çeşitli yerlerinden yaralanan sivil kitle örgütü üyeleri ve halktan insanlar İHD İstanbul Şubesi'nde biraraya gelerek, 1 Mayıs'ta alanlarda uygulanan vahşeti kınadılar.

İHD'de 4 Mayıs Pazartesi günü, saat 11:00'da yapılan basın açıklaması sırasında söz alan İCAD'dan **Birgül Kutan**, yazar **Mukaddes Çelik**, Dayanışma Gazetesi muhabiri **Cemal Kılıç**, Nuran Yazıcı ve **Serpil Doğan** birer konuşma yaparak yaşadıkları ve gördükleri vahşeti basına aktardılar.

İHD yönetim Kurulu Üyesi **Mutteber Yıldırım**; 1 Mayıs'ta yaşanan terörün devlet tarafından 15 gün öncesinden planlandığını, amacın 1 Mayısın içeriğini boşaltma politikası olduğunu belirtirken, İCAD üyesi Birgül Kutan da konuşmasında şunları söyledi. *"Burjuva basının devletin sözcülüğüne soyunmasını ve 1 Mayıs'a katılanları bir avuç çapulcu, provakatör ve terörist gibi deyimlerle karalayarak gazetelerine manşet yapmalarını kınıyorum. Valiliğin onları muhalif basından ayrı tutmak için verdiği basın yeleklerinin bile bir düzmece olduğu ortaya çıktı. Çünkü bu yeleği giyenlerden 5 burjuva basın görevlisi polisin saldırısına maruz kaldı. Biz oraya 1 Mayısın özüne yakışır bir şekilde kutlanması için geldik. Olay çıkaran zaten polisin kendisidir. Sabahın erken saatlerinde Perpa, Okmeydanı, Anadolu Kahvesi ve Abide-i Hürriyet Meydanı'nı tamamen kapatmışlardı. Olay tamamen saldırı organizasyonudur. Bu organizeyi ülkücü faşistlerle birlikte düzenledikleri sabahın erken saatlerinde eylemcilere silahlı saldırılarıyla kendini göstermişti."*

Birgül Kutan devamla, *"Erkek, yaşlı, genç ve çocukları coplayan polisleri över medyayı ve faşist devleti protesto ediyorum"* diyerek konuşmasını bitirdi. Toplu ca suç duyurusunda bulunulacağı belirtildikten sonra basın açıklaması sona erdi.

1 Mayıs saldırılarında gözaltına alınan 250'yi aşkın kişiden bazıları şubeden serbest bırakılırken, mahkemeye çıkarılan 63 kişiden 49 kişi tutuklanarak cezaevlerine konuldu.

ANKARA

Sabahın erken saatlerinden itibaren Tren Garı önünde toplanan çeşitli sendika, siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri ile devrimci-sosyalist basın mensupları saat 11:00 sıralarında kortejler halinde Sıhhiye'ye doğru yürüyüşe geçti. Sık sık "**Yaşasın 1 Mayıs**" sloganı atan kitle Opera Köprüsü atında polisler tarafından didik didik arandı. Aramalar sırasında bazı parti, sendika ve kitle örgütlerine ait flamalara el koyan polis, pankart sopalarını da kırdı. Binlerce işçi ve emekçi daha sonra Sıhhiye Meydanı'na yerleşti. Meydanda görkemli bir miting yapan 25 kişilik kitle, yapılan konuşmaların ardından dağılırken, 39 kişi gözaltına alındı.

İZMİR

1 Mayıs kutlamaları için **KESK**, DİSK, **TÜRK-İŞ**'in oluşturdukları tertip komitesinin yanısıra siyasi partilerden **HADEP**, EMEP, **ÖDP**, İP, **CHP** ile derneklerden **Pi Sultan**, İHD, **ÇHD**, DMP ve çeşitli meslek odaları, devrimci-sosyalist basından **Özgür Gelecek**, Odak, **Halkın Günlüğü** HADEP, **Alınteri**, Atılım, **Kurtuluş**, Ma ya'nın katılımıyla kırk bin kişiyi bula kitle, yoğun güvenlik önlemlerinin alındı gı arama noktasında sıkı bir kontrolden geçtikten sonra toplanma yeri olan esk balık hali önüne geldi. Bu esnada **Sevda Top**, Oktay Yalı, **Ömer Büne**, Zafer Yıldı rım ve soyadını öğrenemediğimiz **Önde** isimli öğrenciler ile adını öğrenemediğimiz bir deri işçisi gözaltına alındı.

Saat 12:00'dan itibaren toplanan kitle, sa at 16:00'a doğru pankartları ve sloganla rıyla 1. Kordondan Cumhuriyet Meydanı na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyun ca TKP(ML) TİKKO militanları pankar açarken Cumhuri yet Meydanı'nd ise **MLKP**, TİKB **PSK** pankart açt lar. Alana il TÜRK-İŞ girdi TÜRK-İŞ İstikla Marşı'yla progra ma başlarken, di ğer katılımcılar is İstiklal Marşı'nı bitiminden sonr 1 Mayıs Marşı'yl alana girdiler.

Alanda DİSK adın **Musa ÇAM**, KES adına **Burha KANDEMİR**, Türk İş adına **Mustaf KUNDAKÇI** bire konuşma yapıla Saat 19:00'a doğr program bitirili ken daha birço devrimci grup al na girememişti Kutlamanın bit minden sonra İ mir polisi insa avına çıktı.

Aralarında Gazetemiz okurlarından **Me sut Taşdemir**, Oya Kaman, **Abidin Kal raman**, Atılım Gazetesi okurlarından İ hami Ayçık, **Özgür Kaya**, Göksel Özd mir, **Ö. Barış Kılıç**, Alınteri Gazete okurlarından Süleyman Önal, **Ertuğru Cem Celepçi** ve Alınteri muhabiri **Ta kın Türkmen**'in bulunduğu bir grup Mayıs günü çıkarıldıkları DGM tarafında yaşadışı pankart açmak ve slogan atma suçundan tutuklanırken, gözaltına alına diğer kişiler serbest bırakıldı.

ADANA

Hastaneler Kavşağı'nda toplanan yaklaşı on bin kişilik kitle, burada kortejler olu turdu. Saat:10:00'da yürüyüşe geçen ki le, yol boyunca sık sık 1 Mayıs'a ve talep lerine ilişkin sloganlar attı. Yoğun pol ablukası altında gerçekleşen yürüyü Uğur Mumcu Meydanı'nda son buld Meydan'da Umut Sahnesi oyuncuları

İbolar Ölmez

Mayıs konulu kısa bir tiyatro sundu. Daha sonra konuşma yapmak için kürsüye gelen Türk-İş Bölge Temsilcisi **Hüseyin Elbek** kitlenin yoğun tepkisiyle karşılaştı. Buna rağmen konuşmasını bitiren Elbek'in ardından kitlenin halaylar çekmesinden sonra miting sona erdi. Bu arada yürüyüş ve miting öncesi Atılım Gazetesi Mersin Temsilcisi **Servet Demirpençe**, Edip Gölbaşı, **Barış Kaplan** ve soyadını öğrenemediğimiz **Veysel** ve **Hıdır** isimli kişiler sivil polisler tarafından Adana girişinde gözaltına alındılar.

KAYSERİ

İstanbul'da olduğu gibi Kayseri'de de polis, 1 Mayıs öncesi bazı devrimci-sosyalist basın, siyasi parti ve sendikaları bastı. Tüm baskılara rağmen engellenemeyen 1 Mayıs kutlaması, 1000 kişilik bir katılım ile gerçekleşti. Veterinerlik Fakültesi'nden fuara kadar yürüyen kitle, 1 Mayıs'a ilişkin çeşitli sloganlar attı. Alana gelen kitle devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşu ile kutlamaya başladı. Çoşkulu bir şekilde geçen 1 Mayıs kutlaması, çekilen halayların ardından sona erdi.

DİYARBAKIR

Valilik tarafından yasaklanmasına ve yine sabah saatlerinden itibaren kentin dört bir yanında kimlik kontrolü yapan binlerce polise rağmen saat 12:00 sularında yaklaşık bin kişi, İnönü Caddesi üzerinde toplandı.

Dağkapı semtine doğru yürüyüşe geçen kitle, polis engeline rağmen, "**Baskılar Bizi Yıldıramaz**", "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**", "**Faşizme Karşı Omuz Omuza**", "**Şehit Namırın**", "**Kürdistan Faşizme Mezar Olacak**", "**Biji Yek Gulan**" sloganlarını atarak alana geldi. Alanda kitleye hitaben Tes-İş 1 Nolu Şube Başkanı **Ali Öncü** ve KESK Şubeler Platformu adına SES Şube Başkanı **Ali Ürküt**, HADEP Diyarbakır İl Sekreteri **Şerif Camcı**, DBP İl Başkanı **Edip Samancı**, EMEP İl Başkanı **Şükrü Abay** ve İHD Genel Başkanı Yardımcısı **Osman Baydemir** birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından sloganlar atan kitle daha sonra dağıldı.

DERSİM

Yapılan tüm baskılara rağmen 1 Mayıs, Dersim'de coşkuyla kutlandı. Sendikalar Platformu, HADEP ve EMEP'in düzenlediği 1 Mayıs kutlamasına yaklaşık iki bin kişi katıldı.

Yuvam İş Hanı önünde yapılan kutlama saat 12:00'da başladı. Sendikalar Platformu adına dönem sözcüsü Enerji-Yapı Yol Sen Şube Başkanı **Metin Turan**'ın konuşma yaptığı kutlama atılan sloganlar ile sona ererken, polisin 30 Nisan günü gözaltına aldığı HADEP İl Sekreteri **Kemal Ütlü**, İlçe **Ercan Kaya** ve EMEP Merkez İlçe Başkanı **Necati Tütmez** 1 Mayıs günü ve yine 1 Mayıs günü gözaltına alınan EMEP İl Başkanı **Ali Teman** ile Genel-İş Şube Başkanı Salih Gündoğan kutlama öncesi serbest bırakıldılar.

MERSİN

Mersin Sendikalar Platformu tarafından düzenlenen 1 Mayıs mitingi, İstiklal Caddesi'inde yapılan yürüyüş ile başladı.

TÜRK-İŞ, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların yanısıra siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinden oluşan yedi bin kişilik kitle, polis tarafından aranmaktan sonra alana girdi.

Alanda kitleye hitaben Tertip Komitesi adına Yol-İş Mersin Şube Başkanı **Saim Evren**, Eğitim-Sen Mersin Şube Başkanı **Alattin Erdoğan** birer konuşma yaptılar. Miting, yapılan konuşmaların ardından davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

1 Mayıs kutlamaları, ayrıca **Antep**, Ceyhan, **İskenderun**, Malatya, **Batman**, Adıyaman, **Urfa**, Sivas, **Maraş**, Zonguldak, **Antalya**, Trabzon, **Samsun**, Çorum, **İzmit**, Gölcük, **Eskişehir** ve daha birçok il ve ilçede coşkuyla kutlandı.

DÜNYADA 1 MAYIS KUTLAMALARI

Almanya'nın Ludwigsburg şehrinde büyük bir sendika olan DGB'nin organize ettiği 1 Mayıs yürüyüşüne; **DGB**, MLPD, **Dostluk ve Dayanışma Derneği**, Pir Sultan Abdal Derneği, **Alevi Kültür Merkezi**, Türkiyeli İşçi ve Gençlik Derneği ve gazetemizin okurları katıldı. Yürüyüşte "**Düzene İsyan, Halka Önder Partizan**", "**İbrahim Kaypakkaya, Süleyman Cihan, Kazım Çelik, Cüneyt Kahraman Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor**", "**1 Mayıs Seni Yaşatacağız**", "**Yaşasın Devrimci Dayanışma**" sloganlarının sık sık atıldığı gözlendi.

Çeşitli mesajların okunduğu yaklaşık 650 kişinin katıldığı yürüyüş sırasında bir tiyatro (pandomin) sergilenirken, müzik grupları da "**İsyan Ateşi**", "**1 Mayıs**", "**Çav-bella**" ve "**18 Mayıs**" türkülerini seslendirerek kitleyi coşturdu.

RUSYA

Başkent Moskova'da "**Komünist Partisi**"nin çağrısı ile biraraya gelen yaklaşık 150 bin kişi, Kremlin Sarayı'nın çevresinde toplanarak, Kremlin çevresinde dönen bir güzergah üzerinden Bolşoy Tiyatrosu'nun bulunduğu alana doğru yürüyüşe geçti. 15 bin kişilik sendikalar grubu ise kent merkezinde bir başka güzergahta yürüyüşe geçerken, 'Komünist Partisi'ne bağlı iki ayrı grupta kentin iki ayrı noktasında yürüyerek 1 Mayıs'ı kutladı.

GÜNEY KORE

Başkent Seul'deki bir parkta toplanan ve daha sonra Myondong Katedrali'ne doğru yürüyüşe geçen 20 bin kişilik kitleyi durdurmak için polis, kalabalığa göz yaşartıcı bomba attı. Kitlenin taş, sopa vb. şeylerle karşılık vermesi üzerine çok sayıda kişi yaralandı.

BULGARİSTAN

1 Mayıs'ı kutlamak üzere Başkent Sofya ile ülkenin ikinci büyük kenti olan Filibe'de Bulgaristan Sosyalist Partisi tarafından mitingler düzenlendi. Yine Sofya'da Bağımsız Sendikalar Birliği de 1 Mayıs'ı düzenlediği bir miting ile kutladı.

JAPONYA

7 yıl aradan sonra ilk kez bu sene düzenlenen 1 Mayıs kutlamaları, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik sıkıntıları protesto gösterisine dönüştü.

Tokyo'da Japon Sendikalar Konfederasyonu tarafından düzenlenen 1 Mayıs'a 100 bin kişi, ülkenin diğer bölgelerinde gerçekleşen 1 Mayıs gösterilerine ise 2 milyona yakın insan katıldı.

KÜBA

Sabah saatlerinden itibaren Devrim Binası'na doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 1 milyon kişi, devrime ve sosyalizme bağlılıklarını haykırdı. Yürüyüş boyunca Che Guevara'nın dev posterlerini ve Küba devrimi önderlerinin resimlerini taşıdılar. Fidel Castro'nun da konuşma yaptığı 1 Mayıs gösterileri, yaklaşık 2 saat sürdü.

İTALYA

1 Mayıs gösterileri için başlıca 3 sendika konfederasyonunun çağrısı üzerine başkent Roma'da 40 bin kişi toplanarak 1 Mayıs'ı kutladı.

İSPANYA

Ülke çapında gerçekleşen gösterilere katılan binlerce işçi çalışma saatlerinin 35 saate indirilmesi yönünde slogan atarken, başkent Madrit'de yapılan 1 Mayıs kutlamasına 10 bin işçi katıldı.

İSVİÇRE

Ülkenin değişik yerlerinde gerçekleştirilen kutlamaların yanı sıra merkez olarak seçilen Zürich'teki gösterilere 10 bin kişi katıldı.

Yapılan yürüyüşte **TKP(ML)**, ERNK, **MLKP**, TKP/ML, **DHKP-C**, Devrimci Sol, **TİKB**, TKEP/L, **ÖDP**, PYSK ve **KKP**'nin yanı sıra diğer yerli ve yabancı örgütler de pankartlarıyla yerlerini aldılar.

Polisin müdahalesine rağmen 1 Mayıs kutlaması coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi

HOLLANDA

Dünya proletaryasının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, her yıl olduğu gibi bu yıl da Hollanda'nın Rotterdam şehrinde, 1 Mayıs Komitesi önderliğinde coşkulu bir şekilde kutlandı.

Mitinge; **GML/Rode Morgen** (Kızıl Şafak) **İran Komünist Partisi Birliği Ulusal Cephesi**, Hollandalı çeşitli kurum ve sendikaların yanısıra, **TKP(ML)**, MLKP, **DHKP-C**, ERNK, **EKİM**, Halkın Birliği, **HTİF** gibi örgüt ve kurumlar da aktif bir şekilde katıldılar.

Miting boyunca, "**Yaşasın Partimiz TKP(ML)**", "**Gençler Dağlara Partizan İktidara**", "**İbo Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor**", "**Ordu, Parti Savaşta 26 Yaşında**", "**1 Mayıs Bayram Değil, Kavga Günüdür**", "**Yaşasın 1 Mayıs**" vb. sloganlar atıldı. Coşkulu bir şekilde gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlaması, konuşmalar, halk oyunları ve müzik dinletisinin ardından sona erdi ●

Ülkücü faşistlerin infazları devlet politikasıdır

Haber Merkezi: Faşist diktatörlüğün bütün kurumlarıyla desteklediği ülkücü faşistler, Bolu'da bir üniversite öğrencisini daha katletti. Faşizan saldırılarını her geçen gün daha fazla arttıran ülkücü faşistler, polisin desteğinden ve kendileri hakkında açılan soruşturmaların sonuçlanmamasından cesaret alarak eylemlerini daha bir pervasızca arttırdılar. Daha önce İstanbul Avcılar Öğrenci Yurdu'nu tabancа, bıçak ve demir sopalarla basan faşistler 5 öğrenciyi yaralamıştı. Yine İstanbul Gaziosmanpaşa'da **Halil Demir** (19) ve **V.D.** (15) adlı gençlere Ülkü Ocağı'nda, İzmir'de ise **İlhan Satılmış**'a MHP Sarma Belde binasında işkence yapılmıştı. İstanbul Fatih Belediyesi'nde işçi olarak çalışan **Ali Arslan** aynı zihniyetler tarafından öldürülmüştü. Yine kamuoyunun yakından bildiği **Ümit Cihan Tarho** bu aşağılık yaratıklarca Malatya'da katledilmişti.

Son bir kaç yıl içerisinde gerçekleşen bu faşizan saldırılar, devrimci mücadelenin önünün kesilmesi için devlet tarafından desteklenen ve onun sivil uzantısı olan MHP terör örgütlenmesininyaptıklarından sadece bir kaçı.

Son olarak Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümü 4. Sınıf öğrencisi **Kenan Mak** (23) ile Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği 2. Sınıf öğrencisi **Mustafa Orhan** (23), 2 Mayıs Cumartesi günü Bolu merkezinde bulunan Ülkü Ocağı'ndan çıkan faşistlerin bıçaklı saldırısına uğradılar. Saldırıda kalbi ve ciğerleri ile vücudunun değişik yerlerinden yara alan Dersim Pertek nüfusuna kayıtlı Kenan Mak hastanaye kaldırılırken yaşamını yitirdi. Urfa Viranşehir nüfusuna kayıtlı olan Mustafa Orhan ise yaralı olarak İzzet Baysal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı ve tedavisi tamamlandıktan sonra polisler tarafından gözaltına alındı.

Polisler saldırı sonrasında katilleri ve Ülkü Ocağı'nı korumaya alırken, Devlet Hastanesi Kan Merkezi'nde öğrencilerin tedavisi ile ilgilenen **Serdar Koçyiğit**'i ise gözaltına aldılar.

Mak'ın cenazesinin Bolu Devlet Hastanesi morguna kaldırılmasının ardından ertesi gün öğrenciler, hastane önünde toplanmaya başladı. Sayıları 500'ü bulan öğrenciler, burada oturma eylemi yaptı. Hastane önüne gelen faşist işkenceci **Emniyet Müdürü Uğur Gür** ve Üniversite Rektörü **Prof. Dr. Nihat Bilgen** ile tartışan öğrenciler, yurtta ve kampüs içinde sürekli ülkücü faşistler tarafından tehdit edildiklerini ve polisin bu saldırılara destek verdiğini ifade ettiler.

Kenan Mak'ın cenazesi, Dersim'de bulunan yakınlarının da hastaneye gelmesi üzerine 3 Mayıs günü saat 18.00 sıralarında kaçırılırcasına otogara götürüldü. Otobüslerle cenazeyi takip eden öğrenciler otogarda araçlardan inerek **"Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat"**, **"Kenan Yoldaş Ölümsüzdür"**, **"Katiller Belli Hesap Sorulsun"** sloganlarını attılar. Burada saygı duruşunda bulunan öğrenciler, Mak'ın cenazesini alkışlarla uğurladılar.

4 Mayıs günü ise, Mak'ın arkadaşları üniversitede bir anma töreni düzenlediler. Sabahın erken saatlerinde Gölköy Kampüsü'nde toplanmaya başlayan öğrenciler, ellerinde karanfiller ve Mak'ın fotoğrafları ile kampüs kapısında toplandılar. Kampüs kapısına gelen Rektör Nihat Bilgen faşist tutumunu burada da sürdürerek başka illerden gelen öğrencilerin içeriye alınmayacağını söyledi. Öğrencilerin bu konudaki ısrarı üzerine Bilgen geri adım atmak zorunda kaldı. Öğrenciler, aralarında rektör ve öğretim üyelerinin de bulunduğu bine yakın kitle ile alkışlı yürüyüşe başladılar. Fakültenin önüne gelen öğrenciler, bina önüne karanfiller ve Kenan Mak'ın fotoğraflarını bıraktıktan sonra bir dakikalık saygı duruşunda bulundular. **"Kenan Yoldaş Ölümsüzdür"**, **"Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek"** sloganlarını atan öğrenciler, daha sonra oturma eylemi yaptılar.

Anmanın ardından bir toplantı yapan Fen-Edebiyat Fakültesi öğretim üyeleri, bir hafta dersleri boykot kararı aldıklarını açıkladılar. Olaylar sonrasında polisin gözaltına aldığı 17 faşist 6 Mayıs günü Ankara DGM'ye çıkarıldı. DGM beklenildiği gibi 16 ülkücüyu serbest bırakırken suçu üstlenen **Soner Gökgül**'ü tutukladı.

MAK'A DERSİM DE ANLAMLI VEDA

Kenan Mak'ın cenazesi memleketi olan Dersim'in Pertek İlçesi'nde çevre ilçelerden ve köylerden gelen 5000 kişinin katılımıyla toprağa verildi.

Pertek'e sabah saat 08.00 sularında getirilen Mak'ın cenazesi, burada binlerce kişi tarafından karşılandı. Pertek Feribot İskelesi'nden cenazeyi alan kalabalık kitle **"Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek"**, **"Faşizme Karşı Omuz Omuza"**, **"Türkeş'in İtleri Yıldıramaz Bizleri"**, **"Pertek Faşizme Mezar Olacak"** sloganları eşliğinde yürüyüşe geçti.

Polis, özel tim ve jandarmanın oluşturduğu barikatlara rağmen yürüyüşe devam eden kitle, EMEP Pertek İlçe örgütü'nün önüne geldi. Burada düzenlenen bir basın açıklaması ile faşist saldırı lanetlenerek protesto edildi. Daha sonra aynı şekilde evine götürülen Mak'ın cenazesi burada bir süre bekletildikten sonra defnedilmesi için mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. Polis tarafından önü kesilmek istenen kitle, kararlı tutumunu sürdürerek mezarlığa kadar geldi. Burada yapılan saygı duruşu ve konuşmaların ardından Kenan Mak ebediyete uğurlandı. Bu esnada binlerce kişi hep bir ağızdan **"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür"** sloganını haykırdı. Öfkeli yiğit Dersim halkı, cenazeden sonra Pertek Merkeze kadar yürüdükten sonra dağıldı.

DERSİM

Dersim'de bir araya gelen öğrenciler, saygı duruşu yaptıktan sonra **"Kenan'lar Ölmez"**, **"Şehit Namırın"** sloganlarını attılar. Öğrenciler, protesto eyleminden sonra dağılırken polislerin saldırısına uğradılar. Saldırıda **Ali Ulus**, Gökhan Yılmaz ve **Şükran** isimli öğrenciler gözaltına alındı.

Kenan Mak'ın katledilmesi ayrıca **Marmara Üniversitesi**, Çukurova Üniversitesi, **İstanbul Teknik Üniversitesi**, İnönü Üniversitesi ve bir çok üniversitede yapılan eylemlerle protesto edildi.

İSTANBUL

İstanbul Beyazıt'ta 5 Mayıs günü yaklaşık 2500 öğrenci **"Faşist Katiller Yargılansın"**, **"Bir Ölür Bin Doğarız"**, **"Unutmayacağız"** yazılı pankartlarla yürüyüşe geçerek İstanbul Üniversitesi Vezneciler Kapısı'ndan üniversiteye girdiler. Çeşitli dövizler açan öğrenciler, **"Şehit Namırın"**, **"Türkeş'in İtleri Yıldıramaz Bizleri"**, **"Katil MHP"** sloganları atarak Beyazıt Meydanı'na yürüdüler. Burada saygı duruşunun ardından yaptıkları basın açıklamasından sonra kampüse geri döndüler. Öğrencilere Öğretim Üyeleri Sendikası üyesi hocalar da destek verdiler.

Eylemin ardından İletişim Fakültesi'ne dönen bir grup öğrenci, Kaptan-ı Derya Camii'nin bahçesinde toplanan 30 kişilik faşist saldırısına uğradı. Öğrencilerin sığındığı Haseki Hastanesi'ni de taşa tutan MHP'li faşistler, kendilerini engellemeye çalışan hastane personelinden **Erdinç Selvin**'i yaralarken, **Cem Bayrak** (20) isimli öğrenciyi de bıçaklayarak kaçtılar. Cem Bayrak burada yapılan ilk müdahaleden sonra İ.Ü. Çapa Tıp Fakültesi'ne sevkedildi. Polis, saldırıdan sonra 6 öğrenciyi gözaltına aldı.

Faşistler itler Maçka'daki Kredi Yurtlar Kurumu'na bağlı Abdi İpekçi Öğrenci Yurdu'nda öğrencilere saldırarak **Fırat Kızıler** ve **Vedat Kocakaya** adlı öğrencileri yaraladılar.

ANKARA

Ankara Üniversitesi öğrencileri 5 Mayıs Salı günü, saat 18:00'da Kızılay YKM önünde toplanarak faşist terörü protesto etmek için eylem düzenlediler. **"Üniversitede Faşist Çete İstemiyoruz"** pankartı açan 500'e yakın öğrenci ve destek veren kitleye çevreden de destek geldi. Burada gerek öğrencilerin ve gerekse destek veren demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin yaptığı açıklamalarla faşist saldırılar kınandı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'ne elle rinde Kenan Mak'ın resimleri ve açtıkları pankart ile gelen 300 öğrenci, kampüs girişinde devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulundular. Yapılan anmaya bir grup faşist saldırdı. Sol görüşlü öğrenciler okula sığınırken faşistler ellerindeki tabancalarla okul camlarına ateş açıp basın açıklaması yaptılar. Polisin her zamanki gibi seyirci kaldığı bu olaydan sonra öğrenci olmayan silahlı 4 kişi okula gelerek polislerle görüştü. Saat 17:40'da toplu olarak okuldan ayrılan sol görüşlü öğrencileri, Mithatpaşa Caddesi'ne kadar panzerlerle takip eden polis öğrencilerden **İlhan Türk**, Olcay Kaya, **Nurhaya Altaca** ve Nurdan Bayşahan'ı gözaltına aldı.

Yine Dil, Tarih, Coğrafya Fakültesi'nde okuyan yaklaşık 200 öğrenci de olayları protesto etmek amacıyla bir forum düzenledi.

DİYARBAKIR

Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde 5 Mayıs Salı günü bir araya gelen yaklaşık 500 öğrenci sloganlar atarak katliamı lanetlediler. Hukuk Fakültesi önünde toplanan öğrenciler, yaptıkları açıklama ile katliamı protesto ettiler.

EDİRNE

Edirne Trakya Üniversitesi'nde faşist baskın-katliamları protesto için 300 öğrenci bir eylem düzenledi. Öğrenciler, bir dakikalık saygı duruşu ile başladıkları eylemde okudukları basın metni ile olayı protesto ettiler. **"Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız"**, **"Faşizme Karşı Omuz Omuza"**, **"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür"**, **"Faşizme Ölüm Halka Hürriyet"**, **"Birlik-Mücadele-Zafer"** sloganlarının ardından gençlik marşının okunmasıyla eylemi sona erdirdiler ●

İbolar Ölmez

Bir gideriz, bin geliriz!

Halkın Günlüğü/İstanbul: Gözaltında kayıpların bulunması amacıyla gerçekleştirilen eylemlerin 153, 154, 155. haftalarında kayıplar listesine yeni isimlerin eklendiği, eyleme destek veren kurum, kuruluşların düzsece ifadelerle hedef gösterildiği belirtildi. 156. haftada ise, MGK talimatları doğrultusunda hedef gösterilen yerlerin başında gelen **"Cumartesi Anneleri"**ne izin verilmeyerek, yapılan polis saldırısı sonucu 11 kişi gözaltına alındı.

153. HAFTA: 18 Nisan Cumartesi günü **"Cumartesi Anneleri"** bir kez daha sessiz çığlıklarını duyurmak için Galatasaray Lisesi önünde biraraya geldiler.

Oturma eyleminde kayıplar ortaya çıkana-çıkarılana kadar oturma eylemlerinin devam edileceği belirtilerek basın açıklamasına geçildi. Yapılan açıklamada oturma eyleminin ilk gününden bu zamana kadar yapılan açıklamalarda ve görüşlerde en fazla kayıp-katliam olaylarının OHAL Bölgesi sınırları içerisinde meydana geldiği, yapılan duyurular, tanıklıklara ve belgelere rağmen yetkili ağızların, **"bizde yok"**, **"gözaltına alınmamış"**, **"biz bir şey bilmiyoruz"** cevabını kullandıkları belirtilerek, *"Buradan duyurmaya çalıştığımız sessiz çığlığımız Mayıs ayında daha da yükselerek çoğalacaktır"* denildi.

154. HAFTA: 25 Nisan Cumartesi günü 154. kez Galatasaray Lisesi önünde toplanan kayıp yakınları, İzmir'de 31 Mart'ta gözaltına alındıktan sonra bir daha kendilerinden haber alınamayan dört kişi için tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar.

Cumartesi Anneleri adına **Hasan Ocak**'ın kızkardeşi **Maside Ocak** tarafından okunan basın açıklamasında gözaltında kayıp olaylarının takipçisi, bu insanlık suçunu ülkenin tümüne ve dünyaya ulaştıran ve kamuoyuna duyuran İnsan Hakları Derneği Diyarbakır Şubesi'nin keyfi kararlarla 22 Mayıs 1997 tarihinden bu yana kapalı olması protesto edildi. Açıklamada; 31 Mart 1998 tarihinde İzmir'de gözaltına alınan **Neslihan Uslu**, **Hasan Aydoğan**, **Metin Andaç** ve **Mehmet Mandal**'dan haber alınamadığı, bu insanlara ne ve nerede oldukların dair bilgilerin en kısa zamanda kamuoyuna açıklanması istendi.

GÖZALTINDA İKİ KAYIP DAHA MI?

Antalya'nın Yeşil Karaman Köyü'nden gözaltına alınan **İbrahim Çoban** ve **Bayram Karakaş**'tan hala bir haber alınamadığı bildirildi.

İbrahim Çoban'ın eşi **Hanım Demir** ve oğlu **Erdal Çoban** ile Bayram Karakaş'ın eşi **Saadet Karakaş**, Antalya İl Merkez Jandarma Karakolu'na yaptıkları başvurularda tüm soruların cevapsız bırakıldığını belirttiler.

Hanım Demir, eşi İbrahim'in Yeşil Karaman Jandarma Karakolu'ndan çağırıldığını, ardından 21 Nisan 1998 tarihinde gözaltına alındığını ve hala serbest bırakılmadığını, eşinin yaşamından endişe duyduğunu belirtti.

Bayram Karakaş'ın eşi Saadet Karakaş ise eşinin işyerinin önünden 21 Nisan 1998 tarihinde iki jandarma tarafından gözaltına alındığını, gözaltından sonra yaptığı başvuruda Yeşil Karaman Jandarma Karakolu yetkililerinin İbrahim'i Antalya Jandarma Alay Komutanlığı'na gönderdiklerini, Alay Komutanlığı'na yapılan başvurulardan da hiçbir sonuç elde edemediğini belirtti

155. HAFTA: Kayıp yakınları 2 Mayıs Cumartesi günü gerçekleştirdikleri oturma eyleminde; düzmece ifadelerle burjuva basınının kendilerini hedef gösterdiğini belirttiler. Yaptıkları basın açıklamasında, Şemdin Sakık tarafından, "Cumartesi eylemlerinin PKK'nin denetiminde gerçekleştirildiği" açıklamasının, devletin yetkili ve etkili şahısları tarafından dahi spekülasyon olarak değerlendirildiği halde, bu senaryonun MGK tarafından hazırlandığı ve Cumartesi Anneleri'ni karalama amacı taşıdığı vurgulandı. Basın açıklamasından sonra eylem, sessizce dağılınarak sona erdi.

156. HAFTA: MGK'nın hazırlayıp, ihanete sığınan Şemdin Sakık'ın imzaladığı ve onayladığı safsata senaryolar neticesinde hedef gösterilen yerlerin en başında yer alan **"Cumartesi Anneleri"**ne yönelik beklenen saldırı 9 Mayıs Cumartesi günü 156. haftada gerçekleşti.

Sabah erken saatlerden itibaren Galatasaray Lisesi'nin önü ve çevresi yüzlerce çevik ve sivil polis tarafından kuşatılarak ailelere oturma izinleri verilmedi. Bunun üzerine Galatasaray Postahanesi önünde bekleyen ailelerin etrafı polisler tarafından sarıldı.

Çevik kuvvet amirinin, *"Bundan sonra burada sizi oturmayacağım. Oturduğunuz yada toplandığınız anda zorla da olsa gözaltına alınacak ve mahkemeye çıkarılmadan serbest bırakılmayacaksınız"* demesi üzerine aileler, *"Bizler 156 haftadır burada oturuyoruz, bundan sonra da oturacağız. Kayıpların sesini susturamayacaksınız"* diyerek kararlılıklarını bir kez daha gösterdiler. Çevik kuvvet amirinin "157. hafta olmayacak" sözü üzerine polisle konuşmaya çalışan İHD üyeleri **Nimet Tanrıkulu**, Tomris Özden, İCAD üyeleri **Ali Ocak**, Birgül Kutan, **Nuray**, kayıp yakınları **Fatma Morsümbül**, Kıymet Tosun, **Hanım Tosun**, Aynur Koçali ve **Ömer adlı kişiler** tartaklanarak gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar bindirildikleri çevik kuvvet otobüsünde de şiddete maruz kaldılar. Bu şiddet neticesinde Tomris Özden baygınlık geçirdi. Polisin saldırısını görüntülemek isteyen basın mensupları da sivil polisler tarafından tartaklandılar. Gözaltına alınanlar akşam 19:00 sularında serbest bırakıldılar ●

Kontrgerilla icraatlarına devam ediyor!

İHD BAŞKANI AKIN BİRDAL'A SİLAHLI SALDIRI!

MGK politikalarının ve hazırladığı senaryoların bir bir uygulanmaya sokulduğu bu süreçte, kontrgerilla faaliyetleri de artarak devam ediyor. Sürekli vurguladığımız gibi, MGK tarafından hazırlanan, Şemdin Sakık'a ait olduğu iddia edilen ve kamuoyuna büyük bir gürültüyle sunulan söylemlerin ardından gerçekleşen kontrgerilla ve polis saldırıları devleti suçüstü yakalamıştır.

12 Mayıs tarihinde, Ankara'da İnsan Hakları Derneği Genel Başkanı Akın BİRDAL'a silahlı saldırı yapılmıştır. İHD Genel Merkezi'nde gerçekleşen silahlı saldırı sonucu vücuduna 6 kurşun isabet eden Akın BİRDAL ağır şekilde yaralanmıştır. Hastaneye kaldırılan Akın BİRDAL hayati tehlikeyi atlatamamıştır.

Akın BİRDAL'a yönelik iddialardan, Cumartesi Anneleri'ne yapılan saldırıdan sonra gerçekleşen bu saldırı, kontrgerilla faaliyetlerinin hiç durmadığının ve devam edeceğinin göstergesidir. Bu saldırının sorumlusu ve uygulayıcısı devletin kendisidir.

Bütün ilerici, duyarlı kamuoyunu, halkı, son süreçte artan faşist ülkücü saldırılara ve devletin saldırılarına karşı tavır koymaya ve karşı duruş sergilemeye çağırıyoruz.

DEMOKRATİK HAKLAR PLATFORMU

KAYSERİ'DE KIR GEZİSİ

Halkın Günlüğü/Kayseri: Gazetemiz Kayseri İrtibat Bürosu, birlik ve dayanışma amaçlı bir kır gezisi düzenledi.

19 Nisan Pazar günü, Hacı Bektaş Dedebağlar Gezi alanında düzenlenen kır gezisine İstanbul'dan Grup Munzur da davetli olarak katıldı. Gezi programına saat 10:30'da kollektif bir biçimde kahvaltı yapılarak başlandı. Gezi programı; saat 13:00'de geziyi organize eden Halkın Günlüğü Kayseri Bürosu'nun hazırlayıp sunduğu bir konuşma metniyle başladı. Ardından sahneyi şiirleri ve türküleriyle çalışmalarını Kayseri'de sürdüren Grup Kızıl Şafak aldı.

Kayseri Atılım ve Kızıl Bayrak okurlarının yanısıra Kayseri Erciyes Üniversitesi, Sivas, Kırşehir ve Boğazlıyan'dan geziye katılım sağlayan okurlarımızın mesajlarından sonra sahneyi davul, zurna aldı. Çıkan teknik sorunlar ise (ses, tesisat vb.) devrimci yaratıcılıkla her zamanki gibi pratikle aşıldı. Gezinin bitimine yakın sahne alan Grup Munzur günün anlam ve içeriğini anlatan kısa bir konuşmayla kitleleri 24 Nisan 1972'nin kararlılığıyla selamlayarak programına başladı. **Grup Munzur**'un bir saat süren dinletisinin ardından Kayseri Halkın Günlüğü okurlarının hazırladığı, Dersim'de halkın teslimiyete, sistem tarafından nasıl göçe zorlandığını anlatan kısa bir skeçle gezi programı son buldu. Gezi bitiminde kitle, kollektif bir biçimde devrimci sorumlulukla gezi alanını temizleyerek gezi yerinden ayrıldı.

Bu yıl ikincisi yapılarak gelenekselleştirilmesi yönünde önemli adımlar atılan kır gezisiyle amaçlanan, devrimci potansiyelin biraraya getirilmesi, insanların birbiriyle kaynaşmasının sağlanması büyük oranda başarıldı. Özellikle Kayseri gibi azgın geriliğin ve faşizmin yoğun yaşandığı (resmi-sivil) ortamda devrimci dostluğu, dayanışmayı, birlikte, birarada olmayı sağlayan kır gezisi, teknik aksaklıklar yaşansa da bir bütün olarak olumlu geçti ●

KOMEDİ YARGILAMALARIN HESABINI;

devrimci adalet soracaktır

Halkın Günlüğü/Elazığ: Sinan Demirbaş, Uludağ Üniversitesi Fizik Bölümü'nde öğrenim görürken Elazığ'a, ailesini görmeye gelir. 7 Temmuz 1995 tarihinde Elazığ Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı TMŞ ekiplerince Elazığ Fevzi Çakmak Mahallesi'ndeki evleri basılır. Sinan, yoklama kaçağı olduğu gerekçesiyle gözaltına alınır ve işkence-katliamlarıyla ünlü **1800 Evler Emniyet Müdürlüğü**'ne götürülür.

Sinan gözaltına alındığı ilk andan itibaren işkenceci katiller tarafından işbirliğine yönlendirilir ve düşünmesi için süre verilir. Bu alçakça ve faşist teklifi onurlu ve ilkelerine bağlı her devrimci-komünist gibi, Sinan da reddederek düşmana gerekli cevabı siyasi tavır takınarak verir. Sinan'ın onurlu direnişi karşında acze düşen asalaklar, savunmasız bir beden üzerinde her türlü aşağılık işkenceleri uygulamaya başlarlar. Fakat işkenceci asalaklar bir şeyi unutuyorlardı, karşılarındaki insan her ne kadar fiziksel olarak savunmasız olsa da '72 Nisan'ında başta Türkiye halkları olmak üzere dünya proletaryasına kızıl bir güneş gibi doğan Maoist Öncü'nün ve onun başkomutanı, önderi **İbrahim Kaypakkaya**'nın görüş ve düşüncelerini taşıyan ve bu bilinçle hareket eden "**Ser verip, Sır Vermeme**" geleneğini sürdüren yiğit bir partizandı. Sinan Demirbaş'ın direnişi ve komünist tavrı karşısında zavallılaşan asalaklar, sorgulamanın 15. gününde yani 22 Temmuz 1995 tarihinde "**Oğlunuz intihar etti**" diyerek, katlettikleri Sinan'ın ölüm haberini getirirler ailesine.

Sinan'ın şehit düşmesinin ardından Emniyet Müdürlüğü ve Elazığ Valiliği iki ayrı açıklama yaparak, kendileri ile çeliştiklerini tüm kamuoyu önünde gözler önüne serdiler. Emniyet, Sinan'ın Elazığ Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı, hastane girişinden kaçarken "**merdivenlerden düşerek kafasını yere çarpması sonucu öldüğünü**", Valilik ise "**Emniyet Müdürlüğünde intihar girişiminde bulunduktan sonra kaldırıldığı devlet hastanesinde ameliyata alınmasına karşın öldüğünü**" belirtiyordu.

İşkencecilerin sakladığı fakat tüm kamuoyunun bildiği gerçek ise şöyledir, 13 gün boyunca yoğun işkenceler sonucu durumu ağırlaşan ve komaya giren Sinan, katiller tarafından 20 Temmuz tarihinde gece saat 24:00 sularında Elazığ Devlet Hastanesi'ne götürülür. Burada teknik imkansızlıklardan dolayı Elazığ Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ne sevkedilir.

Her nedense burada tomografi cihazının bozuk olması nedeniyle tekrar devlet hastanesine getirilir. Hastane başhekiminin ısrarı üzerine sabah 04:00'da İbni Sina Bilgisayarlı Tomografi Merkezi'ne götürülür. Burada çekilen tomografinin ardından Sinan tekrar devlet hastanesine getirilir ve ameliyata alınır. Fakat durumunun tüm ehemmiyetine rağmen bilinçli olarak tedavisi geciktirilen Sinan onurluca, yiğitçe, partizanca sürdürdüğü yaşam savaşına 21 Temmuz 1995 tarihinde şehit düşerek fiziksel olarak son noktayı koyar.

Sinan'ın şehit düşmesinin ardından, görevli doktor ve başhekim tarafından efendilerinden aldıkları talimatlar gereği, Sinan'ın işkence sonucu ölmediği yönünde rapor yazılır.

Evet, aradan geçen 4 yıl sonunda gerçekleşebilen sözde mahkemede (**aslında katilleri ve işkencecileri aklama**) 8 işkenceci yargılanmaya başlandı.

27 Nisan Pazartesi günü, Elazığ 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde saat 10:30'da başlayan duruşmaya katillerden **Erdoğan İnan**, Ziya Derin, **Veysi Aslan**, Nazif Yazar, **Hasan Çetinkaya**, Faruk Üzel ve **Bünyamin Gök** katılırken, **Mehmet Karamehmetoğlu** sevk olduğu gerekçesi ile katılmadı. Duruşma başlamadan yarım saat önce silahları ile birlikte 40 kişilik sivil polis grubunun salona girmesi üzerine müdahil avukatlar, polisin duruşma salonunun dışına çıkarılmasını talep ettiler. Fakat mahkeme hakimi "**durumun kendi denetimlerinde**" olduğunu belirterek bu talebi reddetti.

Duruşmada söz alan müdahil avukatlardan **Süleyman Yeter**; tüm belge, bilgi, dökümanlar ve delillerin alenen ortada olmasına rağmen keyfi bir şekilde mahkemenin uzatıldığı, mahkemenin bir an önce kararını açıklamasını isterken sanık avukatları ise delillerin yetersizliğini öne sürerek ek süre talebinde bulundu. Bu sırada söz alan Bünyamin Gök suçu üstüne aldığını, Sinan'ı başına telsizle vurup kendisinin öldürdüğünü belirtti. Mahkeme, sanık avukatların taleplerini kabul ederek, davayı 18 Mayıs gününe erteledi. Duruşmaya destek amacı ile avukatlardan **Süleyman Yeter**, Piltan Erdoğan, **M. Süleyman Türker**, Ercan Ayhan, **M.Sinai Özcan** ve Mehmet Alp ile HADEP Parti üyesi **Hasan Doğan**, Dersim ve Elazığ il örgütlülüğü **ÖDP** ve **İHD** Elazığ Şubesi Yönetim Kurulu üyeleri katıldı.

Faşizmin kendi maaşlı katillerini yargılamalarını beklemiyor ve böyle bir şeyi de düşünmüyoruz. **Gazi Katliamı** duruşması, **Metin Göktepe** duruşması, **Baki Erdoğan** duruşması vb. duruşmalar bu hakikatin gün gibi gözler önüne sermektedir. Bir gerçek var ise o da; faşist katilleri, işkencecileri, halk düşmanlarını yargılayacak olan çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiyeli emekçi halklarının devrimci adaleti olacaktır ●

TARHO'NUN KATİLLERİ TAHLİYE EDİLDİ

Haber Merkezi: Üniversiteler özgülünde devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere karşı yürütülen sistemli saldırıların bir parçası olarak katledilen İnönü Üniversitesi öğrencisi **Ümit Cihan Tarho**'nun katillerinin "**cezalandırılması**" için açılan davada, bir kez daha diktatörlüğün "**adaleti**" tecelli etti.

15 Nisan Çarşamba günü Malatya 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada tutuklu yargılanan faşist katiller **Mehmet Hanefi Azdikoğlu** ile **Muhammet Şahiner** tahliye edilerek, yeni cinayetler, provakasyonlar için dışarıya salındı.

Sabah saat 09:00'da başlayan duruşmaya tutuklu sanıklardan; **Kadri Kılıç**, Mehmet Hanefi Azdikoğlu, **Caner Öztürk** ve **Muhammet Şahiner**'in yanısıra tutuksuz sanıklardan **Levent Mutlu** ile **İrfan Küçük** katıldı. Tanık **Hüseyin Yetiş**, Baver Saraçoğlu ve **Sultan Eser**'in dinlendiği duruşmada katillerden, Kadri Kılıç'ın, daha önce sabıkalı olmadığı yönlü beyanlarına rağmen sabıkalı olduğu anlaşıldı.

Cinayette önemli bir delil olan ekmek bıçağının Adli Tıp Kurumu Başkanlığı'ndan gelecek raporunun beklenmesine, tanık **Mehmet Ekinci**'nin tutuklu olmasından dolayı yazılı ifadesinin alınmasına, tanık **Hüseyin Porgalı**'nın adresinin tespitine, Tarho'nun üstünde bulunan giysilerin soruşturulmak üzere temin edilerek sonucun mahkemeye bildirilmesine karar veren mahkeme heyeti, tutuklu bulunan faşist katillerden Mehmet Hanefi Azdikoğlu ile Muhammet Şahiner'in de tahliyesine karar verdi. Tahliye kararına gerekçe olarak delillerin büyük oranda toplanmış olup, bu sanıkların delilleri karartma ve kaçma gibi ihtimallerinin bulunmamasını gösteren heyetin tahliye kararı müdahil avukat Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Genel Başkanı **Aydın Erdoğan** ve Tarho'nun babası **Zülküf İsot Tarho** tarafından protesto edildi.

Erdoğan, "*Sanıklar ortak hareket etti. Ancak mahkeme daha önce 3, şimdi de 2 olmak üzere toplam 5 sanığı tahliye etti*" diyerek, mahkemenin adalet dağıtmasını ve kamu vicdanını tatmin etmesini istedi. Zülküf İsot Tarho da, "*Malatya halkı bana yargıdan daha fazla sahip çıktı. Bugün oğlum Ümit Cihan'ın katilleri tek tek serbest bırakılıyor. Yargı bu icraatıyla bunlara güç veriyor*" söylemiyle diktatörluğe güven duymadığını ifade etti.

CHP Malatya Milletvekili **Ayhan Fırat**, Muğla Milletvekili **Zeki Çakıroğlu**, CHP Malatya İl Başkanı **Hüseyin Şahinliği**, HADEP Malatya İl Yönetim Kurulu üyesi Av. **Kadir Akgüneş**, İHD Şube Başkanı Av. **Önder Şahiner**, Eğitim-Sen Şube Başkanı **Ali Ekber Baytemur**'un da izlediği duruşma sonunda dava, 11 Mayıs'a ertelendi ●

İbolar Ölmez

Mahkeme salonunda polis terörü

Halkın Günlüğü/İzmir: DHKP-C üyesi olduğu iddiasıyla 11 Ağustos 1993 tarihinde gözaltına aldıkları **Baki Erdoğan**'ı 22 Ağustos 1993 tarihinde işkenceyle katleden Aydın Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı sivil polisler, davanın karar duruşmasında terör estirdiler.

Aydın 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 21 Nisan Salı günü görülen duruşmaya, tutuksuz yargılanan Aydın Emniyet Müdür Yardımcısı **İbrahim Türedi**, Terörle Mücadele Şube Müdürü **Necmettin Aydınkaya** ile **Abdurrahman Çetinkaya**, **Ayhan Erdoğan**, **Cahit Sandıkçı** ile **Ali Kemal** adlı polisler katıldı. Duruşma öncesinde saldırının sinyallerini veriircesine mahkeme salonu sanık polislerin arkadaşları tarafından adeta istila edildi.

Davanın karar duruşmasında müdahil avukatlardan **Hülya Üçpınar**, Baki Erdoğan'a yapılan işkencenin tescili olarak İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı Başkanlığı'ndan alınan raporu mahkeme heyetine sunarak Erdoğan'a işkence yapıldığını söyledi. Sanık polislerin avukatı **Ahmet Özkılınç** ise, Erdoğan'ın akciğer ödemine bağlı solunum yetmezliğinden öldüğünü, işkence iddiasının doğru olmadığını, polislerin beraat etmeleri durumunda TCK'nın 59. ile 647. maddenin 4. ve 6. fıkrasına göre cezalandırılmaları talebinde bulundu.

Son sözlerin ardından mahkemenin kararını açıklayan heyet başkanı Hakim **Turgut Yıldırım**, sanıkların birleşmiş bir kasıt altında doğrudan hareketle, fena muamelede bulunduklarını belirterek, sanıkların cezalarını 5'er yıl 6 ay 20 gün olarak belirledi. Sanıkların ömür boyunca kamu hizmetlerinden yasaklanmasını ve kanuni kısıtlılık altında bulunmalarını da açıklayan heyetin kararından sonra, sanık polisler ve salonu dolduran sivil polisler mahkeme savcısı da dahil olmak üzere gazetecilere, avukatlara ve duruşmayı izleyen heyet üyelerine saldırarak mahkeme salonunu savaş alanına çevirdiler. Polisin işkenceci yüzünü mahkeme salonlarında da apaçık gözler önüne seren saldırı sonucunda Radikal Gazetesi muhabirlerinden **Celal Başlangıç** ile **Ahmet Şık** ve Milliyet Gazetesi İzmir muhabiri **Mert İlktuğ** kıyasıya dayak yerken, nöbetçi savcı **Hüseyin Kaya**'da sivil polislerin teröründen nasibini aldı. Organize gerçekleştirilen saldırı sonucunda İlktuğ ve Şık'ın Aydın Devlet Hastanesi'ne kaldırılmalarının ardından, mahkemeyi izleyen heyet üyeleri de can güvenliklerinin sağlanması için savcının odasına sığındılar. Aydın Emniyet Müdürü ve Vali'nin saldırıyı önlemek için hiçbir girişimde bulunmadıkları gibi saldırı öncesinde İHV İzmir Şubesi doktorlarından **Türkcan Baykal** ve İzmir Tabip Odası doktorlarından **Zeki Gül** ile duruşmayı izlemek amacıyla adliye önünde bekleyen Menderes Üniversitesi öğrencilerinden **Güvenç Tığlı**, Özlem Onat, **Deniz Bostancı**, Tülay Ergünel, **Rüçhan Yürek** ve Almanya'dan misafir olarak gelen ve duruşmayı izlemek isteyen **Hayriye Güler** gözaltına alındı.

Polis vahşetinin doruğa ulaştığını gözler önüne seren Baki Erdoğan'ın işkence davasını izleyenlerin maruz kaldığı organize saldırıya, başta DKÖ'ler olmak üzere birçok kurum ve kuruluştan tepki yağdı. Ardında devlet terörünün bir yansıması olarak gözler önüne serilen bu pervasız saldırı, İzmir Tabipler Odası, İHD, İHV, ÇGD ve ÇHD tarafından 22 Nisan Çarşamba günü düzenlenen basın açıklamasıyla protesto edildi. Saldırı olayını organize linç girişimi olarak ifade eden kurum yetkilileri, saldırının adliye tarihine kara bir leke olarak geçtiğini, işkencenin artık aleni bir şekilde yapılarak, gizlenmesine dahi gerek duyulmadığı ifade edildi. Tüm yargı kurumlarını harekete geçmeye çağıran DKÖ temsilcileri, saldırgan polisler hakkında derhal dava açılmasını ve suçluların ortaya çıkarılmasını istediler.

Linç girişimi İstanbul'da 29 Nisan Perşembe günü ÇGD, ÇHD ve çeşitli DKÖ'ler tarafından bir yürüyüşle protesto edildi.

Cağaloğlu'nda bulunan Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde saat 11:30'da bir araya gelen Çağdaş Gazeteciler Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği üyelerine, EMEP Genel Başkanı **Levent Tüzel**, Sinema Oyuncuları Derneği Yöneticisi **Menderes Samancılar**, Öğrenci Aileleri Derneği Başkanı **Mustafa Atalay**, Atılım Gazetesi ve gazetemizden temsilciler destek sundular. Toplanan kitle, alkışlar ve **"Özgür Basın Susturulamaz"** sloganı eşliğinde Sultanahmet Adliyesi'ne yürüyerek suç duyurusunda bulundu. Adliye önünde ÇGD İstanbul Şube Sekreteri **Erdinç Ergenç** ile ÇHD İstanbul Şube Başkanı **Murat Çelik** birer açıklama yaparak, Aydın'da gerçekleşen linç girişimi ve ardından yetkili kurumların saldırıya uğrayan kişileri suçlamalarını hedef göstermelerini protesto ettiler ●

HAKSIZ SAVAŞA ORTAK OLMANIN DAYANILMAZ AĞIRLIĞI;

"MEHMETÇİĞE" İNTİHARI DAYATTI

Halkın Günlüğü/Manisa: Ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı boyutla birlikte giderek tırmanan savaşın psikolojik tahribatı, hergün biraz daha artarak sürüyor.

Halkların kurtuluş mücadelesine karşı kuralsızca saldıran diktatorlüğün, haksız savaşta azgınca estirdiği terör, vahşet **"mehmetçik"**lerin de ruhsal-psikolojik dünyasını karartıyor, onları çıkışsızlığın girdabına sürüklüyor. Amerikan emperyalizminin Vietnam'da yaşadığı başarısızlığa paralel olarak geri dönen askerlerde yaşanan Vietnam Sendromu, bugün ülkemiz coğrafyasında haksız savaşın piyonları derecesine düşürülen halk çocuklarını da sarıyor.

Askerlik görevini yaparken izin hakkını kullanarak memleketi olan Manisa'nın Salihli ilçesi'ne bağlı Sard Kasabası'na gelen Komando Er **Mehmet Gökçen**, yaşadığı bunalımdan ötürü kurtuluşu intihar etmekte buldu. Birliğine tekrar dönmek üzere bilet alan Gökçen, 19 Nisan Pazar günü otobüsün hareketine yarım saat kala intihar etti. Terhisine 6 ay kalmasına rağmen birliğine dönmek istemeyen Gökçen, babasının ısrarları üzerine biletini aldıktan sonra, arkadaşlarıyla vedalaşmak için evden ayrıldı. Daha önce çalıştığı Gürsel Restoran'ın inşaat halinde olan 3. katına çıkan Gökçen, burada bulduğu demir bir çubukla yüksek gerilim hattına dokunarak intihar etti.

Acemi eğitimini Manisa Kırkağaç'ta yaptıktan sonra komando olarak gönderildiği Şırnak ve Irak Kürdistanı'nda birçok askeri operasyona katılan Gökçen'in; bu operasyonlarda yaşanan kuralsızlıkların etkisi altına girdiği, aile çevresi tarafından askerden önce dile getirilen **"sakin, ağırbaşlı"** kişiliğinden uzaklaştığı, psikolojik bunalım içerisine girdiği ve tanınmayacak derecede asabi, sekter bir hal aldığı belirtildi.

Gazetemiz muhabirlerine bilgi veren yakınlarının ifadeleriyle de anlaşıldığı gibi haksız savaşın yarattığı vahşet Gökçen'i de etkilemiş. Ailesine ve yakın çevresine operasyonlarda karşılaştıkları görüntülerden çok kötü etkilendiğini, haksız savaşa alet olduğunu ifade eden Gökçen, operasyonlarda hiç uyuyamadığını, sürekli korku içerisinde yaşadığını, operasyonlar sırasında bir arkadaşını kucağında kaybettiğini söylemiş, yine bir başka operasyonda ölü olarak ele geçirdikleri 3 gerilla cesedinin başında toplu olarak çektirdikleri fotoğrafı arkadaşlarına göstermiş. Arkadaşlarının tepkisi üzerine operasyonlarda içertisine girdikleri vahşet uygulamalarını anlatan Gökçen, operasyonda ölü ele geçirilen 2'si bayan 3 gerillanın kulak ve burunlarının koparıldığını, özellikle bayan gerillaların cesetlerine yapılan sapıklıkları mecbur oldukları, görev aldıkları için gerçekleştirdiklerini belirtmiştir.

Tüm bu vahşet ortamı içerisinde "kutsal" vatan görevini yaptığını sanan ancak, yaşanan-yaşatılan vahşete uygulayıcısı olarak dahi dayanamayan Gökçen, daha önceki operasyonlarda bacağından ve omuzundan olmak üzere iki defa yaralanmış.

İşte orta yerde duran bir gerçek... Vahşeti gerçekleştirenlerin gördüklerinden, yaşadıklarından kurtulamamaları, onları adım adım takip eden suçluluk, pişmanlık psikolojisi. Her gün rüyalarını karabasana dönüştüren vahşet ve bu vahşetin yarattığı ölüme uzanan sendrom. Bu sendromdan çıkarları olanların ise kokteyllerde, cafcaflı törenlerde halk çocuklarını birbirine kırdırmanın histerik heyecanıyla "teröristlerin belini kırdık" hezeyanları, beklentileri. Haramilerin saltanatı, halk çocuklarının kanlarının üzerinde yükseltilen çirkin politikalarla yükseliyor. Bu politikaları yerle bir etmek yine halk çocukları nın şanlı mücadelesiyle bertaraf edilecektir ●

İbolar Ölmez

İnsanlık dışı uygulamaya bir halka daha

Haber Merkezi: Antalya'nın Serik İlçesi'nde 10 Nisan'da 7 ve Manavgat İlçesi'ne bağlı Halitağalar Köyü kırsalında 11 Nisan'da ise 3 olmak üzere şehit düşen 10 PKK gerillasının cenazelerine yapılan faşist ve kafatasçı saldırılar, devlet, dolayısıyla medya tarafından savaş propagandası olarak kullanılırken, gerilla cesetlerine yapılan çirkin uygulamalar devletin gerçek yüzünün daha da ortaya çıkmasını sağlarken ne kadar acizlik içerisinde olduğunu gösterdi.

Manavgat'ta şehit düşen gerillaların cenazeleri ailelerine verilmezken, ülkücü faşistlerin gösterilerine malzeme yapılarak kirli ve şoven bir propagandaya alet edildi. MHP'lilerin başını çektiği bu aşağılık gösterilerde yer alan sözde aileler, gerillaların mezarlarının açılarak başka yere gömülmesini istediler. Faşistler, CHP'li Belediye Başkanı **Akay Şenel**'e cenazelerin başka yere gömülmesini, aksi takdirde cenazeleri çıkarıp parçalayacaklarını bağırarak ne kadar insanlıktan uzak olduklarını ve ağızlarından düşürmedikleri **"Ya Allah Bismillah Allahu Ekber"** sözcüklerine bile ne kadar uzak olduklarını ve sadece bu sözlerle insanların temiz dini duygularını istismar ettiklerini çok iyi gösterdiler.

Bunun üzerine biri bayan 3 gerillanın cesetleri, Manavgat Şehir Mezarlığı'ndan belediyeye ait kepçe ile toplu olarak gömüldükleri yerden alınarak kepçenin ağzında taşınmak suretiyle başka bir mezarlığa götürülüp toplu bir şekilde gömüldüler.

Yine özel savaş propagandistleri Serik ve Manavgat'tan sonra da Antalya merkezde de bu faşist uygulamayı hayata geçirdiler.

Antalya merkezde toplu olarak gömülü bulunan gerillaların cesetlerinin buradan çıkarılıp başka bir yere gömülmesi için faşistler 4 gün önceden Türk bayrakları ile gösteriler yaptı. Uncalı Mahallesi Mezarlığı'nda gömülü bulunan gerillaların mezarlarına saldıran faşist gurahlar, mezarı elleriyle kazmaya çalıştılar. Polisin *"cesetleri başka yere gömeceğiz"* sözü üzerine bu aşağılık insan müsvetteleri mezarlıktan ayrıldılar. Yapılan tüm başvurulara rağmen ailelerine verilmeyen cenazeler, ikinci kez mezardan çıkarılarak üçüncü bir mezara toplu olarak gömüldü.

Öte yandan yerel kaynaklar Manavgat'ta şehit düşen 3 gerillanın sağ yakalandıktan sonra kurşuna dizildiğini öne sürdü. Cesetleri ambulans ve morgta görenler 3 gerillada kurşun yaralarının aynı yerde olduğunu ifade etti.

Ayrıca adı Susurluk'un kirli ilişkilerine karışan Antalya İl Jandarma Alay Komutan Yardımcısı Yarbay **Kerim Kırca** da çıkan çatışmada karnından yaralandı.

PKK gerillalarının cenazelerine 10 gün boyunca yapılan bütün uygulamaların kendisine **"insanım"** diyen herkesin vijdanını rahatsız etmesi gerekir. Uluslararası hukukta **"savaş suçu"** olarak bilinen bu cenaze hikayeleri devletin uyguladığı insanlık dışı uygulamanın sadece bir halkasıdır. Devlet daha önce de gerek yargısız infazlarda, gerek işkencehanelerde ve gerekse yaralı ve ölü gerillalara yaptığı aşağılık uygulamalarla gizlediği gerçek yüzünü defalarca göstermiştir.

Antalya, Manavgat ve Serik'te uygulanan bu uygulamalar buna sadece bir örnektir. Yaşamını insanların kanını emerek idame ettiren bu faşist-kafatasçı zihniyetler **"her akşamın bir sabahı olduğu"**nu unutmamalıdırlar ●

KÜRT ASKERİN ÖLÜMÜNE GEREKÇE; "İNTİHAR ETTİ" YALANI

Haber Merkezi: Faşist Türk ordusu içinde askerlik görevlerini yaparken **"intihar etti"** denilerek ailelerine teslim edilen fakat ölümleri şüpheli olan Kürt kökenli askerlere her geçen gün bir yenisi daha ekleniyor. Sürdürülen harekata katılmak için gönderildiği Dersim'in Sixenk Bölgesi'nde, harekat esnasında **"intihar ettiği"** iddia edilen **Şahin Turan** ve Afyon'da askerliğini yaparken katledilen **Ömer Bengi**'nin cesetleri ailelerine teslim edildi.

Nüfus cüzdanında büyük yazıldığı için 8 ay önce askere giden 7 Mart 1977 Muş doğumlu Şahin Turan, Amasya Acemi Birliği'nden sonra dağıtımı Ağrı'nın Patnos İlçesi'ndeki 34. Mekanize Piyade Tugay Komutanlığı'na çıktı. Buradan da askeri operasyonlara katılmak üzere Dersim'e gönderildi.

Manisa'da oturan Turan ailesine birliğindeki askeri yetkililer tarafından 28 Mart 1998 tarihinde **"Oğlunuz intihar etti"** denilerek ölüm haberi gönderildi. Oğullarının ölümünden 15 gün evvel izin alıp Manisa'ya geldiğinde hiç bir sorunu olmadığını, çıktığı son operasyondan döndükten sonra olay gecesi saat 23:00 sularında telefon ettiğini ve sabaha karşı 05:00'da ise intihar ettiği haberini aldıklarını söylediler.

YETKİLİLERDEN ÇELİŞKİLİ CEVAPLAR

Askeri yetkililerin *"Kendini bacağından vurdu"* açıklamasına *"Bacağından vurulan insan ölür mü?"* diye olaya şüpheyle bakan Turan ailesi, oğullarının bedeninin açıklarında omzundan vurulduğunu gördüler. Bunun üzerine oğlunun şüpheli **"intihar"** olayını araştırmak için Dersim'e giden Hilmi Turan'a askeri yetkililer bu kez de, *"Bize yanlış bilgi verildi, kendini omzundan vurmuş"* şeklinde açıklama yaptılar. Tabur Komutanı'nın *"Kız yüzünden intihar etti"* iddiasının da doğru olmadığını belirten baba Turan, otopsi raporunu istemesi üzerine ise, *"Bir doktorun imzası eksik, onun için veremiyoruz"* sözleriyle karşılaştı.

Gelişmeler üzerine şüphesi artan baba Hilmi Turan, daha sonra oğlunun ölü bulunduğu yeri inceledi. Turan incelemelerden sonra yaptığı açıklamada; *"Oğlumun öldürüldüğü yer ile nöbet kulübesi arasında 5 metre bulunuyor. Ayrıca yanında bulunan elektrik direğine de bir kurşun isabet etmiş. En az iki kez ateş edilmiş ve bir kurşun direğe isabet etmiş. Üstelik oğlum vurulduktan sonra hiçbir müdahale yapılmamış. İnsan böyle bir darbede hemen ölmez. Oğlum hastaneye kaldırılmadığı için kan kaybından öldü. Oğlumun intihar etmesi için kız meselesi dahil hiçbir sorun yoktu. Ben oğlumun intihar ettiğine inanmıyorum"* dedi.

9 çocuğundan en büyüğü olan Şahin Turan'ın kışladaki ölümü için savcılığa suç duyurusunda bulunacağını açıklayan baba Turan, askere giden evlatlarının üç-dört ay sonra cenazeleri döndüğü için kimsenin çocuğunu askere göndermek istemediğini de belirtti.

Yine Afyon'da askerliğini yapan Ağrı nüfusuna kayıtlı **Ömer Bengi**'nin cesedi de **"intihar etti"** denilerek ailesine teslim edildi. Ömer Bengi'nin ailesi de evlatlarının **"intihar"** etmediğini, Kürt olduğu için öldürüldüğünü söylediler. Kızkardeşi **Saliha Bengi**, kardeşinin olaydan on gün önce evi aradığını, hıçkırıklarla ağlayarak **"beni öldürecekler"** dediğini belirtti. Baba **Yusuf Bengi** de cesedi teslim eden subayın çelişkili cevaplar verdiğini, cesedi açtıklarında alnından tek kurşunla vurulmuş olduğunu söyleyerek, askerlik yaşına gelen iki oğlunu askere göndermeyeceğini söyledi.

Ezilen yoksul-emekçi halklar üzerinde şovenist, milliyetçi, vatansever vb. demagojilere etkili olan ve 20 yaşına gelen gençlerin asker kaçağı olmasının **"vatan borcu"** olduğu safsatasını yayan ve bu doğrultuda binlerce yoksul-emekçi katmanından gençleri zorla silah altına alan faşist diktatörlük, kışlalarda boynunu bükemediği Kürt, demokrat ve devrimci gençleri **"pusuya düşürerek"**, **"faşistlerce"**, **"operasyon esnasında"** vb. şekillerde katlediyor.

Faşist diktatörlüğün bu kanlı ve iğrenç oyununa gelmemek için, bütün ailelerin evlatlarını faşist ordu saflarına göndermemesi gerekiyor. Çünkü binbir güçlüklerle, eziyetlerle büyüttüğümüz ve bir fidan haline getirdiğimiz evlatlarımız hakim sınıfların uyguladığı haksız savaş nedeniyle bir hiç uğruna zorla ölüme gönderiliyorlar/öldürülüyorlar ●

İbolar Ölmez

Hiç bir ihanet 1 Mayıs'ın kızıllığını lekeleyemez!

Bütün dünya da yüzyılı aşkın bir süredir proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanan 1 Mayıs, coğrafyamızda da özüne uygun biçimde coşkuyla kutlandı. Milyonlarca işçi ve emekçi dünyanın dört bir yanında ekonomik-demokratik taleplerini haykırarak alanları zaptetti. Türkiye ve T. Kürdistan'ında 1 Mayıs; MGK'nın, sendika ağalarının ve reformist sol'un komünist ve devrimcileri marjinalleştirme planlarını boşa çıkardı. Ve böylece 1 Mayıs'ın içinin boşaltılıp kamavala dönüştürülemeyeceği gerçeğini bir kez daha pratikte göstermiş oldu.

Bir yandan günün en gelişmiş teknolojisiyle gerilla güçlerine yönelerek varlığını idame ettirmeye çalışan hakim sınıfların, öte yandan da şehirlerde gelişen devrimci kitle hareketini yedeğine alma veya bunun başarılamaması durumunda reformistler aracılığıyla düzen içine çekme planları '98 1 Mayıs'ında net bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Son altı yıldır eskiye oranla nispeten istikrarlı bir şekilde gelişen devrimci kitle hareketi, geri cephenin hakim sınıflar açısından pekte tekin olmadığını ortaya koymuş durumdadır. Kızılay da kamu emekçilerine yönelik saldırılarıyla giderek ivme kazanan faşist devlet terörünün nedenlerinde burada aranmalıdır. Düğmeye basılmışcasına bütün devlet kurumlarının ve yan kuruluşlarının (MHP gibi) dizginsiz bir şekilde terör estirmelerinin temel nedeni de, yükselen kitle hareketiyle geri cephedeki inisiyatifin kırılması korkusudur. 8 Mart ve Newroz'un devrimci ruhunun 1 Mayıs'ta katlanarak alanları kızıllaştıracağı korkusu faşist diktatörlüğü haftalar öncesi harekete geçirmiştir. '97 1 Mayıs'ının daha boyutlu taktiğiyle faşist diktatörlük, MGK sendikacıları ve reformist sol'la birlikte toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesini marjinalleştirme politikası gereği devrimci ve komünistlere karşı bir ihanet cephesi örgütleyerek 1 Mayıs'ın kızıllığını unutturmaya çalışmıştır. Ulusal kurtuluşçu güçlerin 8 Mart ve Newroz'daki duruşun gerisine düşmesini, komünist ve devrimci güçlerin istenilen düzeyde birlikteliği yakalayamamalarını avantaj olarak telakki eden faşist diktatörlük, bütün planlarını devrimci ve komünist güçleri '98 1 Mayıs'ında ezme üzerine kurmuştur. Abartısız kabul etmek gerekir ki, 1 Mayıs'lara esas damgasını vuran İstanbul'dur. Bundandır ki, İstanbul, yine devrim ile karşı-devrim arasında bir irade savaşına dönüştü.

MGK'nın direktifleri doğrultusunda hareket eden sendika ağalarının reformist solu da yanlarına alarak devrimci ve komünistleri alana sokmama taktiği açık bir ihanettir. Devrimci ve komünistlerin alana girmeden kutlamanın yapılmayacağı sözünü vermelerine karşın, büyük bir iki yüzlülükle devrimci ve komünistler polis saldırısıyla yüz yüze bırakılmıştır. Reformist partilerin ve Kürt ulusal kurtuluş güçlerinin bu politikaya alet olmasının faşist diktatörlüğün saldırı ve ezme cesaretini daha da artırdığı tartışmasız bir gerçektir. Çok yönlü saldırılarla karşı karşıya olan Kürt ulusal güçlerinin geri bir konuma savrulmaları, MGK'nın çizdiği çerçeve içindeki 1 Mayıs'ta yer almaları olumsuzluğu, niyet ne olursa olsun faşist diktatörlüğün devrimci ve komünistleri "marjinalleştirme" politikasına güç katmaktadır.

Öte yandan istenilen düzeyde olmasada komünist ve devrimci örgütlerin oluşturduğu "Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği" platformuna katılmamakta ısrar eden DHKP-C'nin saldırı anına kadar izleyeceği hareket tarzını komünist ve devrimcilere açıklamaması, 1 Mayıs'ın altının çizilmesi gereken ayrı olumsuzluğudur. '97 1 Mayıs'ında olduğu gibi devrimci ve komünist örgütlerin yeterince hazırlık ve inisiyatif noktalarında belli zaafiyetler taşımalarına karşın, mevcut güç ilişkileri ve alanın durumu dikkate alınarak alana girilemeyeceğinin anlaşılması üzerine alternatif kürsünün oluşturulup 1 Mayıs'ın Piyalepaşa Bulvarı'nda özüne uygun biçimde kutlanması, bir önceki yıla oranla olumluluk olarak değerlendirilmesi gerekir. Yine polisin saldırısıyla birlikte "Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği" platformundaki örgütlerin saldırıyı birlikte göğüsleme çabası ayrı bir olumluluk olarak değerlendirilmelidir. Hatta eksikliklerine karşın 1 Mayıs'ın içinin boşaltılamayacağı, MGK sendikacılarının bu kavga gününü bir kamavala 18 Mart'ta ÖDP'nin yaptığı gibi dönüştürememe-

yeceği kararlılığı bir kez daha ortaya konmuş oldu. MGK sendikacılığının geniş işçi ve emekçilerce yuhalanması, Piyalepaşa Bulvarı'ndaki Devrimci 1 Mayıs'ın sahiplenilmesi, '98 1 Mayıs'ının ayırtedici bir başka özelliği oldu.

Devrimci kitle hareketinin istikrarlı bir şekilde yükseldiği her süreçte olduğu gibi, günümüzde de faşist diktatörlük sivil kolluk gücü olan MHP'li faşistleri devreye sokmaya başladı. Kitle hareketini ezme planının bir parçası olarak devrimci bir göstericinin MHP'lilerce linç edilmek istenmesi ve bu olayı görüntülemek isteyen basın emekçilerine saldırmaları bu devlet beslemelerinin gerçek niteliğini yalın bir şekilde kamuoyunun gözlerinin önüne serdi. Bu saldırılar, faşist yuvaların dağıtılması ve devrimci intikam eylemlerinin meşruluğunun kitlelerce bir kez daha anlaşılması açısından da devrimci demokrasi güçlerinin kazanımı kutlamaları önemli bir gelişmeydi.

1998 1 Mayıs'ının altının çizilmesi gereken diğer bir yönüde, geçmiş yıllara oranla yaygınlığıdır. İzmir, Adana, Ankara, Bursa gibi büyük kentlerin yanısıra onlarca kentte işçi ve emekçilerin faşist diktatörlüğün yasaklama, yıldırma ve terörüne karşın halk demokrasisi ve bağımsızlık talepleriyle alanlara çıkmaları, '98 1 Mayıs'ının önemli bir kazanımıdır. Özellikle faşist diktatörlüğün, Şemdin Sakık'ın ihanetiyle birlikte psikolojik savaş eşiğinde Kürt ulusal kurtuluş güçlerine yönelik hedeflediği "marjinalleştirme" planının ham bir hayal olduğu gerçeğini Kürt emekçi halkı 1 Mayıs'taki duruşuyla yalın bir şekilde ortaya koydu. Amed, G. Antep, Ş. Urfa, Adıyaman, Malatya, Batman ve Dersim gibi Kürt kentlerinde toplumsal ve ulusal kurtuluş güçlerinin MGK'nın ve sarı sendikaların barikatını aşarak Kürt ulusunu imhaya yönelik haksız savaşa tavır alması çok daha değer biçilmesi gereken bir olgudur. Tam da "Murat operasyonu" adı altında 24 general öncülüğünde Kürt ulusunu yok etme saldırılarının "zafer" diye lanse edildiği bir süreçte Kürt işçi ve emekçisinin davasını sahiplenmesi, '98 1 Mayıs'ını daha da anlamlı kılmaktadır.

Özetlemek gerekirse; faşist diktatörlüğün çok yönlü saldırısına rağmen '98 1 Mayıs'ı, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk katmanlarının emperyalizme ve faşizme karşı mücadele isteğiyle dop dolu olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

MGK'nın ve MGK direktifiyle sendikacılık yapan sarı sendika ağalarının gerçek yüzünün işçi sınıfı ve emekçilerce daha iyi kavranmasında '98 1 Mayıs'ı küçümsenmeyecek bir işlev görmüştür. Faşist diktatörlüğün "barış bayramı"na çevirmeye çalıştığı kızıl 1 Mayıs ruhu yüzbinlere taşınarak kitlelere mal edilmiş ve faşizmin istekleri kursağında bırakılmıştır.

MGK sendikacılarının gölgesinde kendisine kanal açmaya çalışan reformizmin, komünist ve devrimci güçlere karşı oluşturulan ihanet cephesine güç katmaları sonucu taşhir olmasında '98 1 Mayıs önemli bir işlev görmüştür.

'98 1 Mayıs'ının devrimci özelliğinin bu kadar açık olması gerçeği herşeyin yolunda olduğunun göstergesi değildir. Kitleleri örgütlemedeki zayıflığın halenide günün sorunu olduğu gerçeğini '98 1 Mayıs bir kez daha gözler önüne sermiştir. Kitleleri ekonomik-demokratik talepleri doğrultusunda örgütleme ve onların deneyimleri üzerinde savaştırma görevi reformistlere havale edildiği sürece "halkı birleştirip savaştırma" perspektifi bir hayal olmaktan öteye gidemez. Bu görev başarılmadığı sürece MGK sendikacılarının, reformistlerin ve bilimum düzen içi odakların komünist ve devrimcilere yönelik ihanetlerinin hesabı sorulamaz ●

Baskı-sömürü çemberi; işçi sınıfı ve

emekçiler tarafından paramparça edilecektir!

Ülkemizde dizginsiz bir emek sömürüsü katmerleşerek sürüyor. Amansızca işleyen sömürü çarkı her geçen gün işçi sınıfı ve emekçileri daha zor koşullara itiyor. Onyıllardır ödenen büyük bedellerle kazanılan en küçük ekonomik, demokratik kırıntılar bile hedef tahtasına yerleştiriliyor. Yaratılan her mevzi yoğun bir saldırı girdabına alınmaya çalışılıyor.

Komprador kapitalist üretim ilişkileri ile feodal üretim ilişkilerinin iç içe geçtiği yarı-feodal yapı, işçi sınıfı ve emekçiler için her yönü ile zorlu koşulları doğuruyor. Emperyalist-kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ve emekçiler, burjuva demokratik devrimlerin getirdiği kazanımlarla göreli avantajlara sahiptir. Örneğin burjuva demokrasisinin işçi sınıfının ekonomik-demokratik örgütlenmeleri karşısına faşist yönelimlerle çıkmayı dıştalaması ayırt edici özelliklerden biridir. Bu özgünlük sözkonusu ülkelerde işçi sınıfı ve emekçilerin bir dizi avantaja sahip olmasında beraberinde getirmektedir. Öte yandan proletaryanın can ve kan bedeli kazandığı demokratik mevziler gözardı edilebilecek nitelikte değildir. Kuşkusuz bu durum, emperyalist-kapitalist ülkelerde işçi sınıfının yoğun sömürü koşullarında yaşamadığı anlamına gelmez.

Tam tersine bu ülkeler, artı-değer sömürüsünün doruk noktasına ulaştığı yerlerdir. Buna karşın, ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde durum bir çok yönü ile niteliksel farklılık arz ediyor. Her şeyden önce burjuva demokrasisinin kırıntılarına bile ancak dönem dönem rastlanması, devletin en temel istemler karşısındaki tutumu, üretim ilişkilerinin geriliği, kayda değer farklılıklar olsa gerek. Faşist Türk devletinin yetmiş yılı aşkın tarihi işçi sınıfı ve emekçilerin en temel asgari haklarını elde etmek, savunmak için geliştirdikleri dolaysız kendi öz örgütlülüklerine kapsamlı saldırı, tahammülsüzlük ve çok yönlü yönelimlerle doludur. Her kıpırdanış baskı ve zor yöntemlerinin hedefi ola gelmiştir. Kimi zaman tamamıyla örgütsüzleştirme, sendikasızlaştırma yönelimleri, kimi zaman hakim sınıfların truva atları konumunda olan sarı sendikal anlayışın tahribatına evrilmiştir. Sarı sendikal anlayışın ekonomik-demokratik mücadeleyi efendileri için tehlike çizgisinin altında tutamadığı, çekemediği durumlarda iç boşaltma, özden uzaklaştırma, pasifize etme seferlerine bütünü ile ortadan kaldırma eklenmiştir. Genel olarak şu bilinen bir gerçektir: İleri kapitalist ülkelere nazaran yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde işçi sınıfı ve emekçiler, ekonomik-siyasi bir çok yönü ile daha elverişli, daha azgın ve daha zorlu koşullarla karşı karşıyadırlar. Bu hem sömürü oranıyla, hem sosyal hak ve güvence boyutuyla, hem çalışma koşullarıyla, hem de örgütlenme, ekonomik-demokratik, siyasal savaşım yönüyle böyledir. Yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo ekonomik yapı yaşamı emeği ile dokuyup güzelleştirenlerin omuzlarına daha ağır ve daha zorlu görevler yüklüyor. Ülkemizde çalışanların (işçi, emekçi) durumuna genel hatları ile kabaca göz atmak bile bu kesimin hangi koşullara sahip olduğunu, olması gereken yerin ne kadar uzağında bulunduğunu, hangi koşullarda yaşadığını, sömürünün boyutunu gözler önüne sermeye yetiyor. Örneğin ülkemizde çalışanların (DİE rakamlarına göre on iki milyonu geçiyor) dörtbuçuk milyonunun kayıt dışı statüye sahip olması, durumun vehametini göstermeye yeterde artar bile. Kayıt dışı statü çalışanlar için ne anlama gelir? Öncelikle her türlü sosyal-ekonomik göreli güvenceden, çalışanların yüzde kırkının kırıntı düzeyindeki kazanımlarla harmanlanan statüden yoksunluğunu gösterir. Bir başka yönden ise, emekçilerin en temel ekonomik-sosyal haklarının bile gasp edildiği anlamına gelir. Kaldı ki mevcut statünün kendisi zaten asgari hak ve kazanımlardan yoksundur. (Sosyal refahtan çalışma koşulları ve güvenliğe, ekonomik haklardan örgütlenmeye.) Sosyal güvence ve çalışma koşullarını ele alalım. Toplam aktif sigortalı sayısının çalışan nüfusa oranı sadece yüzde kırktır. (Oniki milyonun dört milyon ikiyüz elli bini.) Üstelik bu oranı oluşturan niceliğin yüzde elli ikisi işverenlerin aldatmacasına maruz kalıyor. İşverenlerin yandan fazlası çalışma süresini eksik gösteriyor. Örneğin sigorta priminin üst sınırda beyan edilme oranı sadece yüzde onaltı. Bu uygulamanın emekçilere faturası ise üçyüz trilyonu aşıyor. Kayıt dışı ekonomik sürecin faturası yine emekçilere çıkmaktadır. Buna ilişkin verilecek küçük bir örnek sorunu çıplak bir şekilde ortaya sermektedir. Türkiyenin tekstil sektörü alanındaki ihracat hacmi yaklaşık otuz milyar dolar. Bu otuz milyar dolarlık ihracat hacminin yüzde yetmişi, efendilere uşaklıkta yarışanların emekçiler üzerindeki sınır tanımaz saldırı biçimlerinden olan kayıt dışı istihdamla yaratılıyor. Karlarına kar katma hırsı patronların gözünü karartıyor. Asgari insani yaşam koşullarından yoksun bırakılan emekçilerin alınteri ne yazık ki mutlu azınlığın sofrasına akıyor. Kadın ve çocuk emeğinin kullanımının yaygın olduğu tekstil sektörü efendilerin cebine inen devasa bir kaynağa ev sahipliği yapıyor. Genel anlamda kaçak istihdamın emekçilere ekonomik yönü ile ödettiği bedel bir katrilyon lirayı buluyor.

Sosyal-siyasal yönünü ise düşüncenin gücüne bırakmak doğrusu hiçte yanlış olmayacaktır. Kayıt dışı ekonominin genel tablosu kısaca buyken, kayıtlı ekonomik sürecin yasal gasp ve talanının işçi ve emekçilere neye mal olduğunu kimi yönleri ile değerlendirmek yararlı olur. Üstelik sendikalı ve sigortalı çalışanlardan alınacak bir örnek daha çarpıcıdır. Örneğin; resmi hırsızlığın bir başka adı olan sözde fonlar emekçilerin karşılığı ödenmemiş emeğinden daha ötesine göz dikmenin portresini çıkarıyor karşımıza. Çeşitli demogojik söylemlerle alıkonulan miktarların emekçilere getirdiği kayıp sadece altı katrilyon lirayı buluyor (DİE rakamları). Sendika çevrelerinin 1 Nisan '88'de yürürlüğe giren zorunlu tasarruf yasasına ilişkin yaptıkları araştırma burjuva-feodal devletin işi nerelere kadar vardırdığını uzun söze gerek kalmadan ortaya döküyor. Yaklaşık sekiz yıllık süreç itibarı ile beş milyon çalışandan yapılan zorunlu tasarruf kesintisi 1.2 katrilyona yaklaşıyor. Ana parayı ödeme demagojisi 8 yıllık zaman diliminin enflasyonist ortamı gözönüne alındığında komikleşiyor. Sadece 1997 yılının nema kaybı ise asgari yüzelli trilyonu buluyor. Emperyalist burjuvazinin yerli uşaklarının yaranma iç güdüsü oldukça güçlüdür. Zira bu yaranma taşeronluk ve acentalığın karşılığını genişleyen bir hacme ulaştırır. Efendilerinin icazeti ile işe koyulan uşaklar onların denetimi, vesayeti altında ağır aksak egemenliklerini devam ettiriyorlar. Uşakların, ekonomik ve siyasal güçsüzlük ve bağımlığının doğal bir sonucu olarak, kimi alanlarda başa güreşmeleri oldukça çarpıcıdır.

Kuşkusuz bu "çarpıcılık", ekonomik-siyasal yönelimin ve güçsüzlüğün doğal bir sonucudur. Türk hakim sınıfları ücret kesintisinde tek kelime ile rakipsizler. Emperyalist ülkelerde bu oran %10 ile %21 arasında dolaşmakta, ortalama ise %17 civarında seyretmektedir. Kesinti oranı ülkemizde ise %34'e tırmanmaktadır. Coğrafyamızda sınıf sendikacılığı anlayışı faşist diktatörlüğün akıl almaz saldırılarına maruz kalmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik ve siyasal haklarını proleter devrimci bilinçle yoğuranlar amansız baskıların hedefi olurken, kısmi ekonomik talepleri dile getirenler bile hakim sınıfların bildik kimi yöntemlerine maruz kalabilmektedirler. Devlet işçi ve emekçilerin örgütlenmesinden (sendikal örgütlenme bile olsa) bu kadar korkarken ülkemizde işçi ve emekçilerin sendikal örgütlülüğü ne boyutta? İşçi sınıfı cephesinde sendikal örgütlülüğün niceliksel yönü şaşırtıcı sonuçlarla doludur. Örneğin 1980 öncesi iki milyona ulaşan sendikalı işçi sayısı bu gün dokuzyüzaltmış bin civarında seyretmektedir. Çalışanların genel tablosu daha da ürkütücüdür. Oniki milyon çalışanın on milyonu sendikasızdır. Sendikal çalışan oranı yaklaşık yüzde on yedidir. Sadece ekonomik yanı ile bunun burjuva-feodalle re kazandırdığı ise yıllık üç katrilyon durdur. (Ücret ve sosyal hak gaspları ile birlikte.)

Bu durum, devletin işçi ve emekçileri örgütsüzleştirdiği, biribirinden koparttığı, atomize ettiği anlamına gelir. Sendikasızlaştırma, sigortasız çalıştırma, sosyal hakları çiğneme, temel ekonomik hakları gözardı etme ve benzeri saldırı furyasının emekçilere maliyeti on dörd katrilyona ulaşmaktadır.

Bu ise komprador patron-ağa devletinin bir yıllık bütçesine denk düşmektedir. Bir taraftan emek sömürüsü diğer yandan ise modern çapulculuk. Bunca resmi, gayri-resmi, açık-gizli yönelimle kuşatılmaya çalışılan, kuşa çevrilen temel haklarla çembere alınmak istenen çalışanların önemli bir bileşeni olan kamu emekçileri, son dönemlerde yeni bir saldırı dalgasının muhatabı durumundadırlar.

Kamu emekçilerine dayatılmak istenen sahte sendika yasası saldırının önemli bir eksenini oluşturmaktadır. Yıllardır verilen bir dizi mücadeleye hakim sınıfların verdiği cevap, kazanılan kısmi haklarda ortadan kaldıran toplu sözleşmesiz, grevsiz sendika yasa tasarısıdır. Bu yasa tasarısı 1965 de çıkarılan yasanında gerisine düşme başarısına sahiptir. Örneğin 33 yıl önceki yasada geçen sendikaların amaç tanımlamasındaki kültürel faaliyetler, bu kez siyasal faaliyetlere dönüşüyor gerekçesiyle yasaklanıyor. Fesh edilen sendika mallarının hazineye devredilmesi, sendika aidatlarının ve bağışların kamu bankalarında bulundurulması, toplu görüşmenin toplumun buna hazır olmadığı gerekçesiyle gasp edilmesi, temsilcilik statüsünün belirli koşullara bağlanması (otuz üyeden az olan yerlere temsilcilik hakkının tanınmaması) söz konusu tasarının öne çıkan maddelerinden. Ayrıca ciğe önemli bir noktada, getirilen kimi yasak ve sınırlamalarla 350 ile 500 bin kamu çalışanının sendikasızlaştırılması boyutudur. Sendika yasağına maruz kalacak çalışanların dağılımı ise ÖES, ASİM SEM, TÜM YARGI-SEN, EĞİTİM-SEN TÜM MALİYE-SEN, SES, TÜM BANKA SEN bünyesinde olmaktadır. Bu yasa tasarısı özellikle sendikasızlaştırma, tabelalaştırma, işlevsizleştirme hedefine k

İbolar Ölmez

İtlenmiş kapsama sahiptir. Ancak bu kilit kamu emekçilerinin haklı isyanına çarparak şimdiden kırılmıştır. Şimdi görev kırılarında fırlatıp atmaktır.

Hakim sınıflar, her geçen gün yeni bir çaresizlik ve aczin içine düşmektedirler. Ekonomik-siyasal güçsüzlükleri, yönetememe krizleri, onları her yönü ile yıpratmaktadır. Ülkede yaşanan iç savaş gerçekliği korkukları sonu yakınlaştırmaya devam edecektir. Genelde bırakalım emperyalist burjuvazinin uşaklarını, emperyalist burjuvazinin kendisinde bir çıkmazdadır. Boyalı basınında kendi ağızları ile dile getirdikleri 1929 ekonomik bunalımını yaşama korkuları can çekişen kokuşmuş sistemin çaresizlik çığlığıdır. Ülkemiz açısından, işçi sınıfı ve emekçileri oldukça zorlu bir süreç bekliyor. Gerek işçi sınıfı, gerekse diğer emekçi katmanlar mevcut duruşlarıyla saldırıları püskürtüp, kalıcı kazanımları elde edemezler. Bir taraftan ekonomik-demokratik mücadelenin ihmal edilmeden yürütülmesi gerekirken, öte yandan mücadelenin ekonomik alana sıkıştırılıp kalınmaması gereklidir. Aksi işçi ve emekçilere bir şey kazandıramaz. Kalıcı kazanımların sağlanması sınıf mücadelesi içinde doğru konumlanışla gerçekleşebilir. Doğru konumlanışın sağlanabilmesinin önemli basamaklarından birisi ise hakim sınıfları iyi tanımaktır. Doğru tanımak doğru bir duruşun bileşenidir. Sendika hakkı isteyen emekçilere bile gaz bombalarıyla, panzerlerle saldıran hakim sınıflara anladıkları dilden cevap vermekten kaçınmak, kölelik zincirini kabullenmektir.

Yükselen haklı savaşımız karşısında ekonomik-siyası krize giren, iç savaşa göre biçimlenen (ekonomik-siyasi alanda terör estirmedir biçimlenişi) devlet, işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde baskı ve sömürüyü yoğunlaştırarak, kendisini finanse etme uğraşındadır. Özelleştirmeden sendikasızlaştırmaya, işten atmadan sürgünlere baş vurduğu yol ve yöntemler bu uğraşın parçalarıdır. Bu uğraşın boşa çıkarılması can alıcı öneme sahiptir. Kuşkusuz burada en büyük görev ve sorumluluk proleter devrimcilere düşmektedir. Bugün işçi sınıfı ve emekçiler en temel haklarını savunmak için bile sefeber edilemiyorsa bunda sınıf bilincinin yeterince taşınamamasının yadsınamayacak rolü vardır. Bir yandan her alana ilişkin özgün sorun ve talepler için mücadele edilirken, diğer yandan onlarca alanlarda yaşanan özgünlüklerinde, ortaklıklarında kaynağı iyi görülüp hedefe yüklenmek gerekiyor.

Sarı sendikal anlayışın etkisizleştirilmesi, geniş emekçi kitlelere ulaşma, örgütleme, sınıf sendikacılığı anlayışının hakim kılınması, ekonomik savaşımın siyasal savaşımdan koparılmadan yürütülmesi, sınıf bilinçli proleterlerin yakıcı görevleri arasındadır. Bu görevlerin başarı ile yerine getirilip getirilemeyeceği bu alan özgülünde kazanım yada kayıpları belirleyecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin kaybetmeye tahammülü yoktur, olmamalıdır. Elbette başarı kolay elde edilemeyecektir. Zorlu, sancılı ve uzun erimli bir mücadele doğru bir önderlikte birleştirilirse başarı kaçınılmaz olur ●

Özelleştirme politikalarına karşı çıkalım!

Hakim sınıflar "özelleştirme" politikalarında yeni uygulamaları ve anlaşmaları yürürlüğe koydular. Enerji alanında elektrik üretim ve dağıtım şebekeleri özelleştirilirken, petrol ve doğalgaz için ittifak arayışı ve yeni anlaşmalar yapıldı. Ayrıca sadece ülkemizle sınırlı olmayan ve dünya çapında uluslararası tekellerin önünde şu veya bu şekilde varolan tüm engellerin kaldırılması ve tekellerin dünya pazarında sömürü ve talanı sonuna kadar sağlayabilmesi için MAI (Multilateral Agreement on Investment) yani Çok Taraflı Yatırım Anlaşması (ÇTYA) gündemde.

İçeriği gizli tutulmasına rağmen kamuoyuna yansıyan yanıyla ve adlandırılan şekliyle "sermayenin iktidarı" veya "küreselleşmenin anayasası" Türk devletinin önünde...

"Özelleştirme" politikası, daha öncede çeşitli nedenlerle vurguladığımız gibi, Türk hakim sınıfları için gerginlik yaratan ve kendi içlerinde çelişkilerini arttıran bir politika. "Yeni dünya düzeni", globalleşme ve neo-liberal politikalar etrafında emperyalist sistem bunları destekleyerek, daha bir çok yan uygulamayla özelleştirme politikasını dayatıyor. Uluslararası tekeller, mevcut "ulusal-devlet" ekonomilerini zorlayarak ve önüne engel olacak herhangi bir sınırı ortadan kaldırmak isteyerek bunu dayatıyor. Bu politikalar bir çok yarı-sömürge ülkede uygulandı ve Meksika modeli, Şili modeli veya Arjantin modeli olarak diğer ülkelere de taşınıyor, tartışılıyor.

12 Eylül AFC'si sonrası gündeme gelen özelleştirme politikaları bir yandan uygulanıp sonuçlandırılırken, diğer yandan arka arkaya alınan iptal kararlarıyla tartışma konusu oluyordu. Yine yakın geçmişte TEKEL'in bazı bölümlerinin özelleştirilmesinde bunu gördük. Mevcut hükümet İngiliz-Amerikan Tütün (BAT) şirketine yok pahasına sigara fabrikası ve sigara markalarını satarken, yargı bu satışları denetimine aldı ve bazı bölümlerini iptal etti. Geçtiğimiz yıllarda ise çimento fabrikalarının satışında aynı tartışmalar yaşanmıştı. Buna rağmen çimento sanayi ağırlıklı olarak Fransız şirketlerine satılmış, yerli ortaklarıyla birlikte "çimento tekeli" oluşturacak bir noktada sonuçlanmıştır.

Evet, çimento sanayi, sözde devlet tekelini ortadan kaldıracak ve rekabetin doğuracağı sonuçlardan yararlanarak sağlıklı, ucuz ve kaliteli bir duruma gelecekti. Bu rekabetten işçilerde yararlanacak, yeni yeni yatırımların olmasıyla istihdam artacaktı, vs. vs. Tabii ki bunların tam tersi oldu. Bırakın yeni istihdamları, mevcut işçiler işlerinden oldular, sendikasızlaştırmayla birlikte de reel ücretlerde diğer alanlara göre daha fazla bir azalma sağlandı ve böylelikle bu sanayi de oluşan Fransız sermayesi ve yerli ortakları kanına kar kattı.

5 termik santralin 20 yıllığına, iki ayrı grupta (A ve B) 7 elektrik dağıtım bölgesindeki tesislerin 30 yıllığına devrine ilişkin anlaşmalar için de az önce aktardığımız örneklerde yaşananlar sözkonusu. Anlaşmalar yapılır yapılmaz konu Danıştay'a gitti ve şimdiden bir kısmı için iptal kararı çıktı. Yine devlet tekelini kaldırma demagojisiyle yapılan bu özelleştirme devrinde Amerikan şirketleri veya bunların finanse ettikleri yerli ortakları ağırlıkta. Yani devlet tekeli yerine özel tekeller... Enerji alanında çalışan 20.000 işçiye bu devir sözleşmesiyle birlikte bir kader belirlendi ve yasa tasarılağı hazırlandı. Şaşırtıcı olmayan bir sonuçla bu taslakta işçiler için "iş güvencesi" yeralmıyordu. 20.000 işçinin ve ailesinin kaderi henüz belirsiz bu durumda. Fakat ne olacağını kestirmek zor değil. Büyük bir bölümü, geri kalanların sendikasızlaşması ve örgütsüzleşmesi sağlanarak işten atılacak... Bu tür sonuçları daha önceleri ayrıntılı bir şekilde ele aldığımızdan, konuyu iptal kararlarının nedenleri üzerinde açmak istiyoruz.

Türk hakim sınıflarının, yani komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının en irileri başından beri varlıklarını devlet eliyle sağlamışlardır. Devletle ilişkileri salt ekonomik ve siyasi varlıklarını koruma ve kollama boyutuyla olmamıştır. Bizzat devlet eliyle, Kamu İktisadi Teşekkülleri aracılığıyla girişimlerde

İbolar Ölmez

bulunmuşlar veya bunlar üzerinden iş yürütmüşlerdir. "Karma-ekonomi" dedikleri bu ekonomi politika, hakim sınıfların ekonomi politiği olarak bugünlere kadar uygulana gelmiştir. Yine emperyalizmle ilişkiler, bizzat devletin ekonomik kurumları aracılığıyla yürümüştür. Ortaklıkların büyük çoğunluğu devletledir. Yan-feodal ülkelerin büyük çoğunluğunda bu özellik görülürken ve bürokrat-burjuvazi dediğimiz bu olgu varken, merkezi devlet yapısı Türkiye'de daha güçlüdür. Ordunun bu kadar yoğun biçimde yatırım yaptığı, sanayi kurduğu örnekler azdır. "Karma-ekonomi", devletçilik ilkesi adı altında devletin Anayasasında yeralır. Meclis'te "milletvekilleri" altı ilke üzerine yemin edip bağlılıklarını sunarken, özelleştirmeye karşı da politik duruşlarını ister istemez ilan etmiş olurlar. Temel yasalarda yeralan, değiştirilmesi ve değiştirilmesinin önerilmesi dahi yasak kabul edilen 6 ilkeden biri olan devletçilik yani "karma-ekonomi" politikası, özelleştirmeyi hukuki olarak engelliyor. Tabii ki bu hukuk, hakim sınıfların en irilerinin ve '80'li yıllara kadar da emperyalistlerin çıkarına uygun düşüyordu ve onların somutluğunu ifade ediyordu.

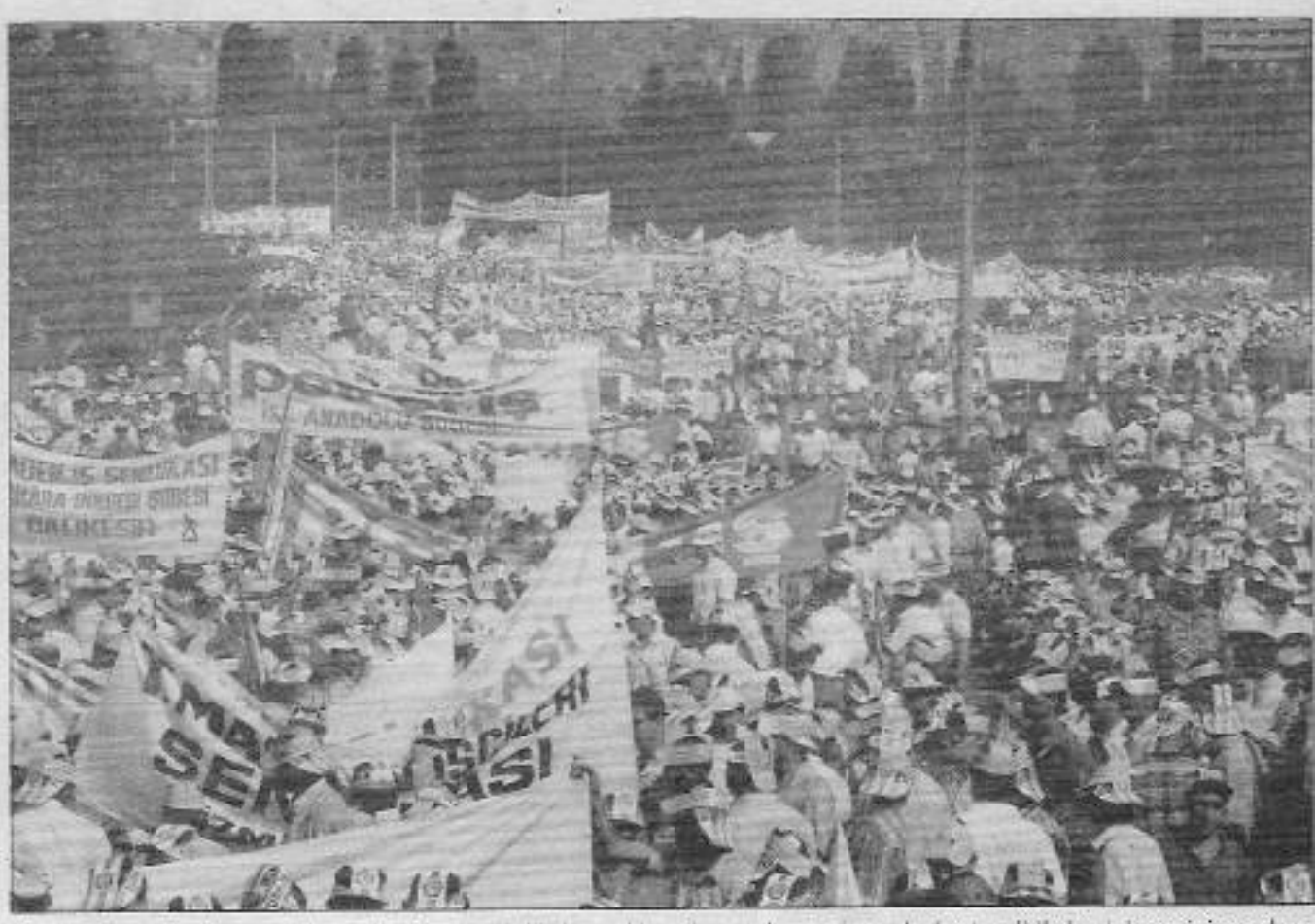

'80 AFC'si nedenlerinden birisi de, dünya çapında uygulamaya sokulan özelleştirme politikasına Türkiye'de de uygun bir zemin yaratmaktı. Bunun için işçilerin, köylülerin ve diğer emekçi katmanların her türlü örgütlülüğünün ve karşı-koyuş potansiyelinin fiili olarak bastırılması ve ezilmesi gerekiyordu. Elbette 12 Eylül darbesinin tek nedeni bu değildi ve yukarıda bahsettiğimiz "en irilerin" cuntadan çıkarı bulunduğu için, aktardığımız tablo hakim sınıflar açısından bu yönüyle bir çelişki taşısa da, genel özellikleriyle komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının emperyalizm ile beraber davrandıkları bir süreç olduğundan tersi sonuç çıkarılmamalıdır. Emperyalist sistem, '80'lerle birlikte özelleştirme politikasını hakim sınıflara ve dolayısıyla halklarımıza sınıf çıkarları gereği dayatmaya başladı. Bugün bu dayatma daha da artarak uygulanmaktadır. Ve hakim sınıflardan açık açık mevcut yasaların değiştirilmesi istenmektedir. Uluslararası tekelci sermayenin bu isteği somut ve belirgin şekilde başlangıçta aktardığımız ve ileride biraz daha açacağımız MAI çerçevesinde net olarak görülecektir.

Dediğimiz gibi emperyalizm ile yerli uşakları arasındaki bu ayrışma esasta '80'li yıllarda baş gösterdi. Türk hakim sınıfları, uluslararası tekelci sermayenin bu dayatmasına karşı ciddi bir tepki koymasalarda -ki sınıf yapıları gereği koyamazlar- bölgedeki dengeler ve iç hukuk vb. nedenlerle özelleştirmeyi sürüncemede bırakmaktadırlar. Bundan kolay kolay vazgeçmeleri de uygulamadaki örneklere bakıldığında zor görülüyor. Buna rağmen özelleştirmeler bu "gerginlik" ve çelişki üzerinden yürüyecektir. Çünkü ülkede yaşanan iç savaş ve bunun ekonomik faturası ile bu faturayı emperyalistlerin desteklemesi, son dönemde özelleştirme ve buna bağlı olarak çıkarılması istenen yasalara şart koşulmaktadır. Hakim sınıfların büyük umut bağladığı Bakü-Ceyhan boru hattı projesi yani Hazar petrolleri üzerinde söz sahibi olma ve böylece bölgede gücünü arttırma isteği, özelleştirmelerde eskisine oranla daha tavizkar davranılmasına yolaçıyor. İşte çimento sanayi, Sümerbank, Etibank özelleştirmeleri ve son enerji üretim ve dağıtım şebekelerinin devri sözleşmeleri... Ekonominin temel alanlarında giderek daha fazla ve açık bağımlılık, uşaklık ilişkisi... İşçiler, köylüler ve tüm emekçi sınıflar için daha fazla sömürü, baskı ve talan... ABD Enerji Bakanı'nın Ocak ayında sırf bu enerji devri sözleşmeleri önündeki hukuki engellerin kaldırılması için yaptığı ziyaret, konunun önemini ortaya koyuyor.

Yine meselenin önemini görmek için bazı rakamlar aktaralım. Özelleştirilen ve özeleştirilecek 12 termik santralin kuruluş maliyeti **7 milyar dolarken**, 20 yıllığına kiralama bedeli **1.665 milyar dolar** ancak ediyor. Devredilmeye hazırlanan dağıtım şebekelerinin 30 yıllık karı **14.7 milyar dolarken**, kira bedeli 30 yıl için **2.665 milyar dolar**. Görüyormusunuz balığın büyüğünü?

Doğalgaz anlaşmaları da bu çerçevede ele alınmalıdır. Bakü-Ceyhan projesi için Rusya'nın gönlünü almak isteyen hakim sınıflar, Rusya'yla Hazar'ın altından geçecek bir boru hattı projesi ve doğalgaz anlaşması yaptılar. 4 Nisan'da Resmi Gazete'de yayımlanan ve yürürlüğe giren bu anlaşmanın ayrıntıları gizlenmekte. Bu anlaşmada ABD'nin engeline takıldı. Finansmanı için gerek BOTAŞ'a gerek Rusya'nın devlet şirketi olan GASPROM'a zorluk çıkarılıyor ve anlaşmanın iptali, dolaylı yollardan sağlanmaya çalışılıyor. Görüldüğü gibi hakim sınıflar ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları ile emek gücünü en ucuzundan pazarlamaya kalkmalarına rağmen alıcı bulmakta zorlanıyorlar. Çünkü emperyalist efendileri onlardan daha fazlasını istiyorlar. Tabii ki bu durum hakim sınıflar için bir sorun teşkil etmiyor. Sorun teşkil etmediğini 29 Nisan'da imzaya sunulması beklenen MAI (ÇTYA) için belirttikleri görüşlerden çıkarabiliyoruz.

Emperyalist devletlerin esasta söz sahibi olduğu ve bu çerçevede de uluslararası tekellerin ihtiyaçlarının karşılandığı Ekonomik Kalkınma ve Yardımlaşma Örgütü (OECD)'ne üye 29 ülkenin tartıştığı Çok Taraflı Yatırım Anlaşması (ÇTYA)'na ilk elden olur diyen Türkiye oldu. Fransa, Kanada ve ABD gibi bunun başını çeken ülkeler bile olurda kendi elimizle kendimize zarar veririz endişesiyle daha dikkatli davranıp bir takım çekinceler koyarken, Türk devleti laf olsun diye getirdiği ve hiçbir değeri olmayan bir-iki itirazla anlaşmaya olur diyeceğini açıkladı. Bu anlaşmanın uluslararası tekellere -dikkat edin devletler demiyoruz- neler getireceğini şu sözlerden daha iyi anlarız:

"Şu anda dünyanın en büyük 100 ekonomisi sıralamasında 51 çok uluslu şirket ve 49 ülke var. Anlaşılan bu da yetmiyor holdinglere, 49 ülkeyi sıralamadaki yerlerinden etmeye kararlılar" E. Ahmet Tonak, Radikal Gazetesi, 9 Ocak 1998)

Yine basında esasta büyük emperyalist devletlerden gelen (işe bak, işin başını da bunlar çekiyor!) itirazlar yüzünden Nisan ayında tartışmaların bitmeyeceği ve bir yıl daha sürebileceği yeralırken, bizim uşaklar çoktan tartışmayı bitirmişler. Bu anlaşmanın getireceklerine kısaca bakalım:

"Hükümetlerin ulusal hukukuna "küreselleşme ipoteği" koyan MAI, ülkelerin devletçi politikalar izlemesini sınırlıyor ve bu durumdan olumsuz etkilenen yabancı şirketlerin zararlarının giderilmesi koşulunu getiriyor." (Cumhuriyet Gazetesi, 25.02.1998)

Mesele salt bununla sınırlı değil, daha doğrusu yukarıdakinin anlamı bu kadar değil. Örneğin bir tekelci şirket çevreyi kirlettiğinde karşı çıkamıyor ve çıkarsanız uğrayacağı zararı siz ödüyorsunuz. Ülkenizden işçi çalıştırma veya mal alım satımı yapma zorunluluğu vs. yok. Kısacası dizginsiz, sınırsız bir sermaye yatırımını kabullenme, egemenliği altına girme ve bugüne kadar kazanılmış sosyal ve ekonomik haklardan vazgeçme anlamına geliyor. Bu kuruluşlar uluslararası bir mahkemenin yasa ve hukuku dışında hiç bir şeyi kabul etmeyecekler ki bu hukuk ve yasanın da minareyi çalanın kılıfını dikmesi gibi bir şey olacağı açıktır.

Özelleştirmeyi ülkemizin yabancılara satılması boyutuyla ele almak zaten emperyalizmin uşağı olan devletin niteliğinin farkında olmamak ve meseleyi salt patron değişikliğiyle sınırlamak olur. Bu mücadeleyi hakim sınıfların kendi çelişkilerine kurban eder. Yani kitleler, onların biribirlerine karşı gövde gösterisinde kullanılır.

Bu noktada, daha fazla köleleşme, daha ağır sömürü karşısında düzen içi talepli (reformlar uğruna) mücadeleleri bir bütün reddetmezken, ancak esasen meselenin anti-emperyalist boyutunu bu bağlamda işlerken; bunun iktidar mücadelesinden yani anti-feodal mücadeleden ayrı olmadığı ve içiçe geçmiş olduğu kavranılması gereken temel halkadır. Çünkü yabancı patrona kendini gönüllü teslim eden "yerli" patrondur, sözümüne karşı çıkan da, ben niye bu'işten para almıyorum diyen de bir başka patrondur●

İbolar Ölmez

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLA

Aslında "Kemalist Devrim"den kopup-kopmama; TKP'nin bu yanılgısını sürdürüp sürdürmeme sorunu, tarihsel olarak önemli bir sorundur ve ülke devriminin kaderini doğrudan belirleyecek niteliktedir. Çünkü bu, gerçekte göründüğünden çok daha derin bir konudur.

Yani 14 Temmuz 1789'da toprak kolelığı dünyasını sarsan Fransız Burjuva Devrimi'nin bütün insanlık üzerinde yarattığı muazzam sempati ve etkiye rağmen; bu devrimin emekçi sınıflar için "ücretli kölelik"ten başka bir şey getirmediğini çoktan beri anlamış olan Avrupa proletaryasının tarihsel çıkışını benimsemek veya benimsememek gibi bir sorundur. Avrupa proletaryasının bütün ondokuzuncu yüzyıl boyunca topluma anlatmaya çalıştığı konu buydu ve onun bu çıkışını Rusya proletaryası uluslararası nitelikteki 1917 Ekim Devrimi ile başardı. Burjuva devrim çağı kapandı, proleter devrimler çağı başladı. Ancak burjuva demokratik devrim aşamasında bulunan ve feodal ekonomik toplum içinde yaşayan halkların kendi devrimlerini bu yeni tarihsel duruma uyarlayabilmeleri henüz önemli bir sorun olarak duruyordu. Bu çelişkiyi benzer ülkelerin tümünde gözlemleyebilmek mümkündür.

Çünkü büyük tarihsel atılımlar, belirli bir gelişme ve toplumsal çelişkilerin elverişli ortamında meydana gelirler. Yirminci yüzyılın başlarında, daha çok da 1917 Ekim Devrimi'nin etkisiyle canlanan sosyalist hareketimiz, anti-emperyalist savaş içinde Türkiye Komünist Partisi şeklinde örgütlenirken henüz çok deneyimsizdi. Fakat düştüğü yanılgıları, yanlışları, yenilgiyi sadece buna bağlamak doğru olmaz; hareketin özü kendi sonuçlarından sorumludur. Tarihimizi incelerken işin bu yanını hiç bir zaman unutmamalıyız!

Aslında birkaç Avrupa ülkesinin dışındaki bütün ülkelerin komünist hareketi böyleydi. Özellikle yarı-sömürgelerin büyük çoğunluğunda KP bile yoktu. Oysa devrime bugün de olduğu gibi asıl hayati gereksinim duyanlar onlardı. Nesnel tarihsel koşulları gereği burjuva devrimi aşamasında bulunan bu ülkelerin devrimci aydınları, doğal olarak henüz burjuva devrimi çerçevesinde düşünüyorlardı ve örneğin Fransız işçilerinin kendi burjuvazisi hakkında sahip olduğu bilinçten bu ülkeler genel olarak yoksundular. İşçilerin-emekçilerin burjuva devrim tarzından koptuğunu bu ülkelerin çoğunda az sayıda aydın bilebiliyordu ve hala burjuva devrimine büyük yakınlık ve bağlılık gösteriyorlardı. (Proleter hareket bakımından düşünürsek), 14 Temmuz 1789 Fransız burjuva devriminden umduğunu bulamayan Fransız işçi sınıfının ilk "ütopya"sına aydınca bir ilgi çerçevesinde yaklaşan pek çok ülkenin devrimci aydını, 1848-'49 "Haziran"(Fransa'da) ve "Mart"(Almanya'da) ayaklanmalarıyla karşılaşınca şok oldular. İş çok ciddiydi artık! Burjuva devrimciliğine ve burjuva toplumsal değer yargılarına karşı meydan okuyan, burjuvazinin deyimiyle "baldırı çıplak" bir sınıf sahneye çıkmıştı ve bütün samimi, yürekli devrimcileri saflarında topluyordu. Bilim, felsefe, hukuk, ekonomi, sanat ve etnik alanda bambaşka bir alemi çağırıyordu insanlığı. **"Komünist Manifesto"**da ifadesini bulan bu yeni akım, dünyayı gerçek anlamda sarsıcı fikirlerden oluşuyordu ve tam anlamıyla bütün önceki toplum ve yaşayış biçimlerinden radikal bir kopma ve nitelik bir sıçramayı ifade ediyordu. Nitekim bu yeni dünya görüşüne öncülük edenler 1871 Paris Komün hareketine katıldılar ve ilk iktidar deneyimini yarattılar. Aslında bu olup bitenlerden ülkemizin devrimci aydınları, entelektüelleri bihaber değillerdi. Çünkü on altıncı yüzyıldan beri Osmanlı düşün adamları (ilk kapitülasyonlar ticari ayrıcalıklar nedeniyle) Fransa ile çok içli dışlı idiler. Örneğin şair Namık Kemal ve arkadaşları Paris Komünü'ne katılmışlardı. Fakat bu deneyimlerin ülkemizin işçi sınıfına aktarıldığına dair ciddi bir kanıt yoktur.

Dünyanın büyük feodal imparatorluklarının Fransız devriminin önünde diz çöküp dağılması, devrimin gücü ve dünyanın yeni biçimlenişi hakkında dünyanın bütün sosyal güçlerin üzerinde derin bir etki ve bilinç yaratmıştı; kendi ülkelerinin kaderi hakkında kafa yoran ve samimi çaba içinde bulunan aydınlar, hala bu devrim projesi ile ilgiliydiler. Ki zaten kendileri de böyle bir toplumsal devrim aşamasındaydılar.

1917 Sosyalist Ekim Devrimi, bir kez daha onların bilinç dünyasını alt-üst etti. Fransız Devrimi için İngiliz, Hollanda ve Belçika burjuva devrimleri ne ise, 1917 Ekim Devrimi için de bütün önceki proleter sosyalist hareketler ve Paris Komünü öyledir. Fransız Devrimi, kendinden önceki bütün burjuva hareketlerinden kapsam olarak çok farklıydı ve "aydınlanma çağı"nı açmıştı. 1917 Ekim Devrimi'de, kendinden önceki proleter devrimlerden kapsam olarak aynı derecede farklıydı ve ilk kez yeni bir çağ, "proleter devrimler çağı"nı açıyordu. Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bütün dünya devrimci hareketleri bu devrimin etkisi altında yeniden biçimlenmeye başlıyordu ve bu çok doğal bir durumdur. Bu kez devrim peşinde koşanlar, artık Paris'e değil, Moskova'ya gidiyorlar. Voltaire, Denis Diderot, Holbach'la Helvetius, Jean-Jacques Rousseau, Dante ve Robespierre'i değil, Marks, Lenin ve Stalin'i inceliyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, ancak çağ açan köklü büyük toplumsal devrimler, alışılmış düşünceler üzerinde dönüştürücü etki yapabilirler. 1917 Ekim Devrimi'nin meydana geldiği tarihsel koşullar içinde böylesi unutulmaz iki sonucundan sözedebiliriz. Bunlardan **birincisi**; hala proleter enternasyonalizmi yerine burjuva "yurtseverliği" ve (emperyalist) "anavatan savunması" çerçevesinde gerçek anlamda burjuvaziden, burjuva devriminden kopmadığını gösteren bir işçi kesimin varlığını ortaya koydu ve açık bir kesinlikle emperyalist ülkelerin proletaryasının "emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme" stratejisinin tayin edici niteliğini gösterdi. Aslında, Paris Komün Devrimi Fransız proletaryası açısından böyleydi. Çünkü onlar, Prusya ile savaş halinde olan kendi hükümetine karşı ayaklanmışlardı. Ancak 1917 Ekim Devrimi, bunu uluslararası çapta genelleştirdi ve yalnızca Fransız proletaryası için tek yanlı enternasyonalist bir eylem olmaktan çıkartarak bütün ülkelerin işçileri için "Komünist Manifesto"nun çağrısına uygun pratik ve yaygın bir eylem haline getirdi. **İkincisi**; halen burjuva demokratik devrimlerini yapmamış ülkelerde ve emperyalizmin sömürü ve baskısı altındaki sömürge/yarı-sömürge devrimleri üzerindeki etkisidir. Buralarda devrim, çok daha karmaşık çelişkiler yaşıyordu. Herşeyden önce emperyalizme karşı savaşma zorunluluğu vardı (bu, emperyalist "anavatan savunması"ndan nitelik olarak farklı devrimci bir "yurtseverlik"ti) ve feodalizme karşı burjuva "aydınlanma devrimi"nin temel niteliklerini taşıyordu. Öte yandan bu devrim, burjuva devrimlerinden kopmak ve yeni proleter devrimlere eklemlenmek zorundaydı (bu da enternasyonalist yanıydı ve aynı zamanda bu ülkelerin kendi burjuvalarına karşı enternasyonalist tutumunu anlatır); devrimi sürdürebilme ve başarma şansı tamamen buna bağlıydı. Ekim Devrimi'nin bu ülkelerin devrimleri üzerindeki etkisi, tipik olarak Çin Demokratik Halk Devrimi'nde ifadesini buldu ve devrimi hızla bütün kıtalara yaymaya başladı.

Her iki anlamda, yani hem emperyalist ülkelerde ve hem de sömürge/yarı-sömürgelerde devrimci hareketlerde derin bir saflaşma yaşanıyordu. Sömürge/yarı-sömürge ülkelerin devrimcileri yeni durumu kendilerine uyarlarken, burjuva devrimin geleneksel etkisini henüz çok nesnel olarak taşıdıkları gibi, Ekim Devrimi'ni de büyük çoğunlukla mekanik biçimde taklit ediyorlardı. Çin dışında, bu durum, çok uzun süre pekçok ülkede devam etti.

Bilindiği gibi, 20. yüzyılın başlarında demokratik burjuva devrimleri dalgası Lenin'in deyimiyle "Doğu'ya" kaymıştı. Sistemin çelişkilerinin en çok yoğunlaştığı ve devrim olanaklarının en çok ön plana çıktığı ülke, bu sırada Rusya idi. Rusya'da, bu devrime önderlik yapmak için hem burjuvazi ve hem de proletarya büyük bir yarış halindeydi. Özellikle Batı Avrupa proletaryasının 19.yy. boyunca geliştirdiği burjuvaziden tamamen bağımsız ve aynı zamanda ona karşı örgütlenme ve eylem çizgisi, Lenin'le yüksek bir güç kazanmıştı. Bunun baskısı ve korkusu altında bulunan Rus burjuvazisi 1917 Şubat'ında iktidarı ele geçirir geçirmez proletaryanın iktidar mücadelesiyle yüz yüze geldi ve bir kaç ay sonra da iktidarı proletaryaya kaptırdı. Aynı andan başlamak üzere burjuvazi, devrime karşı gericilikle işbirliğine girişti. Bu olaylar aynı zamanda I. Dünya Savaşı sırasında meydana geldi ve kaçınılmaz olarak devrim ve karşı-devrim, burjuvazi ve emekçi sınıfları ve örgütlerini etkiledi. Herşeyden önce, "Doğu'ya" kayan devrim dalgasını proleter devrim dalgasına çevirmeyi başardı ve yeni bir çağ açtı. Bununla birlikte, bu devrim, burjuvaziyi devrimden korkan, kaçan, kararsız duran veya hainçe emperyalizmin ve feodal güçlerin kucağına sığınan bir hale getirdi. Rusya dışında, emperyalizmle derin çatışma halinde bulunan bütün "Doğu" ülkelerinde devrimler, bu "milli burjuvazi"nin önderliğinde yalpaladı ve sonunda emperyalizme teslim oldu ya da önderliği proletaryaya bırakmak zorunda kaldı. Rusya demokratik burjuva devrimi, daha sonra proletarya tarafından sürdürülüp tamamlanmış olsa bile, burjuvazinin inisiyatifi altında gerçekleşmişti. Ve 1917 Ekim Devrimi, sonuç olarak "Yeni Demokratik" bir devrim değil, sosyalist bir devrimdir ve kendisi de kapitalist bir ülkede gerçekleşmiştir. Bunun dışında kalan ulusal devrimlerin tümü burjuvazinin inisiyatifi altında Ekim Devrimi'ne sadece "geçici" müttefikler olabildiler. Kapitalizmin emperyalist aşamasının Marksizmi olan Leninizmin, burjuvazinin artık devrimci niteliğini yitirdiğini saptamış olmakla birlikte, bu devrimlerin (anti-feodal, anti-emperyalist) proletarya önderliği altında nasıl yürütüleceğine, hangi yolu izleyeceğine ilişkin henüz yeterli bir teorik çözümlemesi yoktu. Bu dönem boyunca KP'lerin öncülüğünde bilinen "Sovyet modeline" göre yürütülen devrimler başarısızlıkla sonuçlanmaktaydı. Ancak dünya devrim dalgası sömürge ve yarı-sömürgelerde derinleşerek yayılmaya devam etti.

İbolar Ölmez

IMIZA YOL GÖSTERİYOR! /3

Daha çok da Doğu Avrupa'da Alman ve İtalyan faşistlerinin saldırı ve işgalleriyle kendiliğinden gelişen Partizan savaşı şeklindeki direnişler de kapitalist ülkelerden farklı olan bu tip ülkelerin devrimlerinin farklı strateji ve yol izlemesi gerektiğine dair genel teorik çözümlemeler ortaya koymaya yetmedi ve bu deneyimler algısal düzeyde kaldı. Bu öylesine nettir ki, Çin'de anti-feodal, anti-emperyalist "yeni tip" devrim tezi artık iyice şekillenip yığınları ayağa kaldıran maddi bir güç haline geldiği halde, aynı dönemde kendi devrimlerini gerçekleştirmeye çalışan Doğu Avrupa ülkeleri büyük ölçüde bunun farkında bile değillerdi ve genellikle Komintern'e hakim olan Sovyet modeline dayanmaya devam ettiler. Özellikle Yunanistan devrimi; diğer faktörlerle birlikte esas olarak iki model arasında kararsız kaldığı için yenilgiye uğradı. Gerçekten bu tip ülkelerin devrim teorisi, sayısız çelişki ve binbir sorunun karmaşık bir yumak halinde bulunduğu Çin'de Mao Zedung tarafından geliştirildi ve kararlılıkla uygulandı. Öylesine bir kararlılık ki, Sovyet komünistleri, Komintern ve bizzat ÇKP içindekilerin itiraz ve ısrarlarına karşın yoluna devam etti ve zafer kazandı. Böylece, artık yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin devrim hareketleri, proleter dünya devriminin, özel olarak da Ekim Devrimi'nin "geçici müttefikleri" olmayı aştı ve bizzat bu devrimin ve proleter dünya devriminin bir parçası ve "yeni tipte" bir biçimine (Demokratik Halk Devrimine) dönüştüler. Böylece Mao Zedung, aynı hedefe yönelmiş iki farklı tipteki ülkelerde (kapitalist ve kapitalist olmayan sömürge/yarı-sömürgelerde) devrimin iki farklı tipte (sosyalist ve yeni demokratik) devrim ve iki farklı devrim yolunu (toplu ayaklanma ve halk savaşını) büyük bir teorik açıklıkla ortaya koydu. Böylece evrensel olarak bir tek proleter dünya devriminin iki farklı gerçekleşme biçimi belirlenmiş ve tamamlanmış oldu.

Görüldüğü gibi, Çin devrim teorisinin yarı-sömürge Türkiye için önemine vurgu hiç de "şablonculuk" değil. Leninizmin bu Maoist sıçramasını kavrayabilmektir.

Bu yeni durumun ülkemizin devrim hareketine yansıması ne yazık ki '68'de olmaya başladı. Fransız aydınlanma devriminin etkisinde olan ülkemizin devrimci aydınları, büyük ölçüde Ekim Devrimi'nin açtığı yolda ilerlerken bu ortamın karakteristik çelişkilerini ve zaaflarını da önemli ölçüde taşıyorlardı. Başta Mustafa Suphi olmak üzere partinin seçkin önderleri M. Kemal'e güvenerek ve onun daveli üzerine ülkeye dönerken düştükleri ihtiyatsızlıkta bu zaafların etkisi açıkça görülebiliyor. Ocak 1921'de onların Karadeniz'de Yahya Kahya çetesine öldürtülmesinden sonra, dönemin bu zaafları TKP için daha belirleyici bir nitelik kazandı. TKP artık yalnızca Ekim Devrimi'ni kötü biçimde taklit etmekle kalmıyor, SSCB'nin daha sonra çöküşüne yolaçacak olan burjuva "hatalarını" da ülkeye yansıtıyordu. Bu yüzden TKP, M. Suphi ve yoldaşlarının ölümünden sonra hızla revizyonist bir burjuva kulübüne dönüştü. Ülkemizde Çin tarzında burjuva devrimden kopmak ve onu halk devrimine çevirmek için bizim birinci kültür devrimimiz olan '68'in yaşanması gerekiyordu anlaşılan. Ancak, görüleceği gibi bu yine de tam olarak gerçekleşmedi, sadece çelişkiyi ortaya koydu ve ilk güçlü adımın atılmasını sağladı.

1960'lar Türkiye devrimci hareketinin yeniden canlanmaya başladığı yıllardır. 27 Mayıs 1961 askeri müdahalesinden sonra, yapılan yeni anayasa ve ortaya çıkan kısmi demokratik ortamda çevrilip yayınlanabilen Marksist klasikler de bu yeni döneme teori ve bilinç alanında olumlu katkıda bulundu. Devrimci hareketin gelişmesine paralel olarak başta TKP olmak üzere mevcut örgütler parçalanmaya, yeni örgütler ortaya çıkmaya ve çoğalmaya başladı. Bunların çoğu "dernekler" (TÖS, DİSK, FKF, DDD, DDKO, DÖP, Dev-Genç vb.) veya legal partiler (TİP) idi. Fakat, hareket kendi içinde radikal devrimci kopuşun potansiyelini de taşıyordu.

Devrimimizin yeni çağa (proleter devrim çağına) intibak çabasından başka bir şey olmayan '68'deki devrimci üniversite gençliği ile aydınların yürüttüğü tartışmadan ve mücadeleden emekçi sınıflar etkilenmeye başlamışlardı.

Gün geçtikçe artan ve toplumsal yaşama müdahale etmeye başlayan kalabalık bir işçi sınıfı da ortaya çıkmıştı. Geleneksel devlet sendikacılığına karşı bağımsız sendikal hareket yaratan işçi sınıfı, grev ve direnişlerle düzenin alışık olmadığı bir mücadele veriyordu. 15-16 Haziran gibi kendiliğinden gelişen büyük işçi direnişleri yaşanıyordu. Trakya'da, Batı Anadolu ve Ege'de, Orta Anadolu'da, Çukurova'da ve T. Kürdistan'ında kendiliğinden gelişen köylü eylemleri, toprak işgalleri, ağalarla çatışmalar, traktörlü yol barikatları biribirini izliyordu. Canlı bir toprak mücadelesi vardı. (1) Ülkedeki onbinlerce öğretmen, demokrasi mücadelesine girişmiş ve hızla örgütleniyorlardı.

Son yıllarda hareketlenen üniversitelerde onbinlerce genç, ülkenin sorunları üzerinde kafa yoruyor ve ardı arkası kesilmez boykot, yürüyüş ve işgallerle faşizme, gericiliğe ve emperyalizme karşı mücadele veriyorlardı. Onların giderek rejimle silahlı çatışmaya dönüşen bu hareketi, devrimimizin niteliği ve çağdaş muhtevası hakkında emekçileri tartışmaya ve mücadeleye çeken asıl rolü oynadı.

Bu mücadele özellikle TİP içinde cereyan ediyordu. Ancak devrimci hareket içinde, en başta ülkenin ekonomik toplum yapısı konusunda bir fikir birliği yoktu. Çok önemli bir bölüm, Kemalist hareketi "devrimci", ülkeyi de, "feodal kalıntılar" olmasına rağmen "kapitalist" görüyordu. Başka argüman farklılıklarıyla birlikte, daha çok Türkiye İşçi Partisi içinde cereyan eden bu mücadele kısa süre sonra açık saflaşmalara doğru evrildi.

Bu gelişmeyi Önder **İbrahim Kaypakkaya** "Haydar Fırat" imzasıyla 29 Ağustos 1971'de şöyle özetliyor:

"TİP yöneticilerine karşı ilk açık muhalefet 1964'ten itibaren YÖN dergisinde başladı.

Ekim 1965 yılının sonunda ve 1966 yılının başında, İstanbul Şişli İlçesi'nde ve Ankara'da, TİP içinde, Mihri Belli'nin ideolojik ve politik önderliğindeki muhalefet ortaya çıkmıştır.

1966 Ağustos'unda 19 kişi TİP yöneticileri tarafından Haysiyet Divanı'na verilmiş, fakat Haysiyet Divanı tarafından 'affedilmişlerdir'.

1966 güzünde TİP'in Malatya kongresi yapıldı. Kongreden sonra 13 kişi daha Haysiyet Divanı'na verilmiştir.

1967 yazında, 13 kişinin Haysiyet Divanı'na verilmesini protesto eden ve parti yöneticilerinin 'keyfi davranışlarına karşı' çıkan 76 imzalı yazı yayınlanmıştır.

1967 Ekim'inde Mihri Belli önderliğindeki grup Şişli kongresini kazanmıştır.

17 Kasım 1967'de Mihri Belli ve çevresindekiler TÜRK SOLU dergisini yayınlamaya başlamışlardır.

1968 baharında, Aydınlık dergisinin kurucusu ve bugün PDA'yı çıkaran arkadaşların bir kısmı, TİP yöneticilerine karşı Mihri Belli'nin saflarında mücadeleye katılmışlardır.

Yine 1968 baharında, Mihri Belli ve çevresindekiler Demokratik Devrim Derneği'ni (DDD) kurmuşlardır.

1968 yaz başlarında TÜRK SOLU ve DDD çevresinde toplanan Mihri Belli'ciler, esas itibariyle Ankara'da, TİP yöneticilerine bağlı gençlerin hakim olduğu Fikir Kulüpleri Federasyonu'nda (FKF) Genel Başkanlığı ve Merkez Yürütme Kurulu üyeliklerinden bir kısmını ele geçirmişlerdir.

1968 güz aylarında İstanbul'da FKF'ye karşı muhalefet başladı. Muhalefeti yürütenler daha sonra Devrimci Öğrenci Birliği'ni (DÖB) kurdular.

Kasım 1968'de ASD'nin (Aydınlık Sosyalizm Dergisi) ilk sayısı yayınlandı.

Temmuz 1969'da İŞÇİ-KÖYLÜ Gazetesi ve Eylül 1969'da Devrimci TİP Haberleri yayınlanmaya başlandı.

Öte yanda, Hikmet Kıvılcımlı, bir süre yayınlamaya başladığı Sosyalist Gazetesi ve İşçi-Köylü ve Pahalılıkla Savaş Derneği'yle TİP yöneticilerine karşı Vatan Partisi çizgisine sadık bir muhalefet yürütüyordu. TÜRK SOLU ve ASD ile ittifak halindeydi.

TİP yöneticilerine, yani Aybar-Aren grubuna muhalefet eden başka küçük gruplar da vardı. Fakat bunlar, hiç bir zaman anılmaya değer bir önem taşımadılar.

Demek ki, 1968 yılı sonunda ve 1969'un başında sosyalizm adına birbiriyle mücadele eden ve kendi içinde çelişmeler taşıyan üç siyasi blok vardı. Biri demokratik devrim kisvesine sarılan Doğan Avcıoğlu (Sosyalist-TPSD) bloku, diğeri "sosyalist devrim" teziyle etrafında birleşen Aren-Aybar, Sendikacılar ve Doğulular bloku.

Fakat Mihri Belli grubu içinde DÖB'ün ayrı bir yeri vardır. Devrimci Öğrenci Birliği'nin kuranlar TMTF saflarından ve TİP saflarından gelmişlerdi. Bunlar Mihri Belli grubuyla birlikte hareket ediyorlardı, fakat bu hareketlerinden itibaren Latin Amerika'daki gerillacıların da etkisi altındaydılar. Fidel Castro, Che Guevara, Perede kardeşler ve Regis Debray'in "Devrimde Devrim" kitabıyla bunların bu rağbeti..."(2)

Bu saflaşmada, **İbrahim Kaypakkaya** ve arkadaşlarının da içinde yer aldığı kendilerine "proleter devrimci" diyen de "milli demokratik devrimci"ler tarafında konumlanmışlardı. Daha sonra "Proleter Sosyalist Aydınlık"tan ayrılıp "Proleter Devrimci Aydınlık" Dergisini yayınlayan ve içinde **İbrahim Kaypakkaya**'nın da yer aldığı bu kesim, Çin Devrimi ve Başkan Mao Zedung'un görüşlerinden dikkate değer biçimde etkilenen tek kesimdir. Fakat hareketin başını çekenler ne ülke tahlilinde, ne devrim yolu, mücadele ve örgütlenme sorununda, ne ulusal sorunda, ne modern revizyonizm ve sosyal-emperyalizm konusunda ve ne de Kemalizm-devlet ve ordu konusunda ayrıldıkları gruplarla ideolojik bağları koparamamışlardı. Bu yüzden büyük bir ideolojik ve politik totarsızlık içindeydiler.

Tarihsel şartların koşullandırdığı bu ikinci saflaşma sürüp giderken, bu kez de ya proleter hareketinin kendi cephesin

İbolar Ölmez

olağanüstü bir durum gelişti: 1954'te Stalin'in ölümünden sonra, görünüşte Stalin'e gerçekte ise Marksizm-Leninizme ve proletarya diktatörlüğüne saldıran Kruşçev'in ihanet çizgisi, 20. Kongresi'nde SBKP'nin ve SSCB'nin resmi görüşü haline geldi. Bu çizgiyi, başta İtalya ve Fransa KP'leri olmak üzere pek çok parti savunmaya başladı. Esasında, Komintern içinde yer alan partilerin Marksist-Leninist temel üzerindeki birliği, bu temelden uzun süre önce pek çok partide başlayan uzaklaşma, II. Dünya Savaşı sürecinde daha da gelişmiş ve 10 Mayıs 1943'te Komintern'in feshedilmesiyle sonuçlanmıştı. (3) Bunun yerine, Eylül 1947'de Polonya'da dokuz partinin (Sovyetler Birliği, Polonya, Çekoslovakya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Fransa ve İtalya) katıldığı gizli bir toplantıda kurulan Kominform'da (Komünist Partileri Enformasyon Bürosu) yer alan partilerin hemen hepsinin büyük bir hızla "oportünist" partiler haline gelmesi ilginçtir. II. Dünya Savaşında, faşist bloka karşı, kapitalist Fransa, İngiltere ve ABD ile oluşturulan Dünya Barış Cephesi'nin gerektirdiği geçici uzlaşma, partilerin çoğunda temel politika haline gelmeye başlamıştı. Ayrıca Sovyetler Birliği ve SBKP'nin prestiji, SBKP'nin 20. Parti Kongresi'nin revizyonist kararlarına karşı uyanıklığı zayıflatmaktaydı. SBKP'nin revizyonist çizgisine karşı kardeş partiler için de ortaya çıkan muhalefet ya tasfiye ediliyordu, ya da bu partilerin bölünmesiyle sonuçlanıyordu.

SBKP'nin revizyonist çizgisinden cesaret kazanan İtalyan ve Fransız Komünist Partileri bunları açık açık savunmaya başladılar. ÇKP içinde bile ta başından itibaren bu çizginin tehlikeli uzantıları mevcuttu. Bu yeni tip burjuvazi, Savunma Bakanı Peing De-huay'ın görevden alınmasıyla, Pekin Belediye Başkanı revizyonist Peng Cen'in yakın dostu burjuva tarihçisi Vu Han'ın yazdığı ve sahnelediği Hay Tuy'un Görevden Azli oyunuyla saldırıya başlamıştı. Bu kampanya, Savunma Bakanı Peng De-huay'ın göreve iadesini amaçlıyordu. Peng'in başlattığı bu sinsi saldırı, Mao'nun revizyonizme karşı başlattığı mücadelenin sonucu olarak Sovyetler Birliği'nin teknik ve ekonomik yardımları kestiği bir dönemle çakışıyordu. SBKP'nin revizyonist çizgisine karşı mücadeleden dolayı kesilen yardımların Çin'de yarattığı sıkıntılardan ötürü Mao'yu suçlayan Çin'deki revizyonist uzantılar, giderek Mao'nun Büyük İleri Atılım, Sosyalizmin İnşaasında Genel Çizgi ve Halk Komünleri politikasına karşı çıkmaya kadar vardı. Peng, Kore savaşında Mao'nun uyarılarına rağmen gerilla karakteri taşıyan taktikler yerine, mevzi savaşı uyguladı ve önemli kayıplara neden oldu. Savunma Bakanlığı'na getirilince bu düşüncelerini Mao'ya karşı, Halk Ordusu'nu Sovyet modeline göre profesyonel-bürokrat orduya dönüştürme siyasetine çevirdi. Peng, Kruşçev'in Çin'deki burjuva ajanlarından biridir. 1959'da Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerine bir geziye çıktığında, Camp David'e (Amerika'ya) gitmeye hazırlanan Kruşçev'e Mao'nun önderliğini eleştiren bir mektup vermişti. 1960-61'de uzun bir geziye çıkarak, Bölge Araştırmaları Üzerine Beş Rapor'la saldırılarını sürdürdü. Bu çevrenin önderi ve Çin'in Kruşçev'i Liu Şao Şi de Mao'nun halk arasında Üç Kızıl Bayrak diye bilinen, Büyük İleri Atılım, Halk Komünleri ve Sosyalizmin İnşaasında Genel Çizgi'sine saldırdı. Liu Şao Şi, 1939'da yayınlanan ve "komünistlerin kendi kendini yetiştirmesi" gerektiğini iddia eden, Konfüçyüs'ün idealizmine dayanan kitabını 1960'da ve 1962'de yeniden yayınladığında, Lenin'den yaptığı alıntıda, proletarya diktatörlüğü konusunda niyetini açığa vuran çok önemli bir tahrifat yapmıştı. Üstelik bu kitabını, Mao'nun Kızıl Kitap'ı eğitim nedeniyle yayına hazırlandığı sırada ona karşı bir kampanya nedeniyle yayınlamıştı. Bu kitap Halkın Gazetesi'nde ve Kızıl Bayrak'ta yayınlandı. Halk Kızıl Ordusu Genel Kurmay Başkanı Lo Tuy Çing de bu kitabı ordu eğitim malzemesi olarak dağıtmaya kalkıştı. Buna karşın Mao'nun Kültür Devrimini başlatmak için, beğendiği sanat yazarı ve gazeteci Yao Ven-yuan'a hazırlattığı ve on bir kez gözden geçirdiği makaleyi Kuzey Çin'de yayınlayacak bir yer bulamamıştı! Çin BPKD'nin propaganda aşamasını başlatan bu önemli belge, Liu Şao Şi, Pekin Belediye Başkanı Peng Çeg, Parti Propaganda Bölüm Başkanı Li Dingi-yi ve yardımcısı Co Yang engelleyip karşı çıktıkları için yayınlanamadı. Sonunda Mao, bunu Şanghay'da resmi basının dışındaki Huy Bao'da yayınlatabildi.

Siyasi Büro'nun beş daimi üyesi, Mao'ya hiç danışmadan karar alıp uyguluyorlardı. Pekin Belediye Başkanı Peng Çeg, bu daimi büronun üyesi idi. Liu Şao Şi, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı idi. Deng Siao Ping, Parti Genel Sekreteri idi. Mao, Çin BPKD'ni başlatmadan önce bunlar, Sovyetler Birliği'ndeki gibi halka giderek yabancılaşan, görevlerini kötüye kullanan ayrıcalıklı bürokratlardı. Sınıf mücadelesi ve devrimin sürdürülmesi yerine Sovyetler Birliği'ndeki revizyonistler gibi üretici güçler tezine sarıldılar. Kentle-kır arasındaki çelişkiyi derinleştirdiler, devrimci kitle hareketlerinden, anti-emperyalist ve devrimci savaşları desteklemekten korkmaya, yan çizmeye başladılar. Yani Sovyetler Birliği revizyonist yönetimini model olarak her bakımdan taklit ediyorlardı ve bütün yönetim kademelerini işgal etmişlerdi.

Dünya komünist hareketi içindeki bu bölünme 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisi ile belgelenmiş oldu. Ancak ÇKP'nin bu çıkışından sonra SBKP'nin revizyonist çizgisine karşı çıkışlar arttı, partiler içinde muhalefet hareketleri doğdu veya yeni partiler kurulmaya başlandı.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 30 Mart 1963 tarihli mektubuna, 14 Haziran 1963'te verdiği yanıtta, bu ayrılıklar 5. maddede şöyle özetleniyor:

"5- *Günümüz dünyasındaki temel çelişmeler sorununda şu hatalı görüşler mahkum edilmelidir:*

a) Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişmenin sınıfsal içeriğini ortadan kaldıran ve bu çelişmenin, proletarya diktatörlüğü altındaki devletler ile tekelci kapitalist diktatörlük altındaki devletler arasında bir çelişme olduğunu göremeyen görüş;

b) Yalnızca sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişmeyi tanırken, kapitalist dünyada proletarya ile burjuvazi arasındaki, ezilen milletler ile emperyalizm arasındaki, emperyalist devletlerin ve tekelci kapitalist gruplaşmaların aralarındaki çelişmelerin yolaçtığı mücadeleleri gözardı eden yada küçümseyen görüş;

c) Kapitalist dünyaya ilişkin olarak, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin, tek tek her ülkede proletarya devrimi olmaksızın çözülebileceğini ve ezilen milletler ile emperyalizm arasındaki çelişmenin, tek tek her ezilen milletin kendi devrimi olmaksızın çözülebileceğini ileri süren görüş;

d) Günümüz kapitalist dünyasının içkin çelişmelerinin gelişmesinin, kaçınılmaz olarak, emperyalist ülkelerin kendi aralarında yoğun bir dalaşmaya girişeceği yeni bir duruma yolaçacağını inkar eden ve emperyalist ülkeler arasındaki çelişmenin "büyük tekeller arasındaki uluslararası anlaşmalarla" uzlaştırılabileceği ve hatta ortadan kaldırılabileceğini ileri süren görüş;

e) İki dünya sistemi arasındaki, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmenin "iktisadi yarış" süreci içerisinde kendi kendine ortadan kalkacağını ve bu iki sistem arasındaki çelişmenin ortadan kalkmasıyla dünyadaki diğer temel çelişmelerin de kendiliğinden ortadan kalkacağını ve böylece "savaşsız bir dünya'nın, "her alanda işbirliği"ne dayanan yeni bir dünyanın ortaya çıkacağını ileri süren görüş.(4)

Aslında sözü edilen bu "hatalı" görüşler, Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist ihtiyaçlarına uyarlanmış düşüncelerdi. Nitekim Sovyetlerin Çin'in Moğalistan sınırında giriştiği provakasyon, Çin-Hint ilişkilerindeki tutumu, Çin'deki uzantılarını kışkırtması, Çekoslovakya'nın işgali, pek çok ülkede giriştiği sömürgeci ilişkiler ve askeri müdahaleleri, çıkarcı temelde faşist rejimlerle giriştiği "dostluk" ve "ekonomik işbirliği" onun artık ne olduğunu açığa vurmaktaydı. Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi, bu uyanışı dünya çapında hızlandırdı ve yeni bir proleter devrim dalgasının yükselmesini sağladı.

Bu proleter dalga, Avrupa'da, Hindistan, Srilanka, Nepal, Vietnam, Kamboçya, Laos, Peru ve Türkiye'de hemen etkisini göstermeye başladı. Dünyanın diğer pek çok ülkesinde devrimci ve komünist saflarda tartışmaya ve dalgalanmaya yolaçtı. Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in kuruluşuna öncülük eden **İbrahim Kaypakkaya**, Ocak 1972'de TİİKP program taslağının eleştirisi için yazdığı mektupta bu etkiyi açıkca belli ediyor ve vurgulanmasını istiyor: "*Hareketimizin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olduğu belirtilmeliydi*" diyor.(5)

Evet, Büyük Proleter Kültür Devrimi, aslında Mao'nun görüşlerini gerçek anlamda anlayıp benimsesin veya benimsemesin bir bütün olarak bütün dünya devrimci hareketini etkiliyordu. Çünkü o karşı konulmaz, hayatın nesnel yasalarının ortaya koyduğu bir durumdur. Proleter Devrimci Aydınlık da bundan etkilenmişti ve doğal olarak Türkiyeli komünistler bu saflarda yer aldılar, fakat TİİKP böyle bir hareketin "ürünü" olmaktan çok uzaktı. TİİKP, olsa olsa, milli burjuvazinin bu dalgadan etkilenen değişik bir versiyonu olabilir. Nitekim **İ.Kaypakkaya**, TİİKP kadrolarının "hemen hepsinin küçük-burjuva aydınlardan oluştuğunu" belirtiyor. (6) Gerçekten de TİİKP'nin ortaya koyduğu görüşler, Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli ile Mustafa Kemal ve Mao Zedung'un eklektik bir karışımından başka bir şey değildi. Devrimimizin geleneksel hatalı çizgisinden ve uluslararası burjuva devrimler ekseninden kopamayan bu unsurlarla komünist hareketin yeni dalgasına tereddütsüz katılan komünistlerin aynı örgüt içinde uzun süre birlikte kalabilmeleri zaten olanaksızdı.

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız, burjuva devrim döneminden proletarya devrim dönemine geçiş, kapitalist ülkelerde sosyalist devrim pratiğinden yarı-sömürge/sömürge yeni demokratik halk devrimi pratiğine geçiş halkların yaşamında göz açıp kapatır gibi olup biten şeyler değil, binbir kılık değişikliğinde, sayısız yanılgı ve acı deneyimlerin, haince tuzakların ve görkemli halkçı atılımların devrimci sorunlarının sonucu olmaktadır.

Yüz elli yıldan fazla zamandır, burjuva çizgisinden kopmak, bağımsız proleter girişkenlikle devrimlere önderlik etmek için uğraş veren dünya proletaryasının yarattığı deneyimleri ve eşsiz kazanımları bir tarafa bırakıp "devrimci miras" adı altında en pespaye gerici burjuva çizgilerine sığınmak, kemalist "devrimcilik" ve "devrimci cumhuriyet kanunları"na sarılmak, yalnızca proletarya ideolojisinden tamamen uzaklaşmak anlamına gelmiyor, ayrıca gerici burjuva çizgiyi bağnaz ve tutucu bir hale getirmek demektir.

Mao'nun mücadele ettiği akımlar geriye dönüşleri gerçekleştirdiler, devrimleri yıktılar ve artık onların "yanlışlarını" tartışmıyoruz. **İbrahim Kaypakkaya**'nın mücadele ettiği akımlar ise, tam da O'nun tahmin ettiği gibi Kemalist rejime adapte oldular, onu savunma misyonunu üstlendiler. Bu yüzden yaşanan mücadeleyi titizlikle incelemek, **İbrahim Kaypakkaya**'yı anlamak ve düşüncelerini kavramak büyük önem taşımaktadır. Ve bu, herhangi bir konudaki eleştirisini ezberlemekten çok farklıdır.

Dip Notlar:

(1) İ.Kaypakkaya, Seçme Yazılar-1, Sf 45 "Köylü Hareketleri" özetlemesi.

(2) İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar- 1,Sf. 14-15. Umut Yayıncılık.

(3) Komünist Enternasyonalin Yürütme Komitesi'nin 15 Mayıs 1943'te yayınlanan karar metni. "Komintern'den Kominform'a Komünist Enternasyonalin Bunalımı" Cilt 1, Sf. 46-51, Belge Yayınları)

(4) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK İnter Yayınları, Sf. 13-14.

(5) İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Sf. 107. Ocak Yayınları 1997

(6) Seçme Yazılar-1 Sf. 30

Ölümünün 26. yıldönümünde fikirleriyle yolumuzu aydınlatan

İbrahim Kaypakkaya'yı saygıyla anıyoruz!

Kuşkusuzki, tarihe malolmuş kişiliklere sahip çıkmanın birincil yolu, bu kişilikler şahsında sembolleşen devrimci fikirleri savunmak ve bu fikirleri ezilen kitleler içerisinde maddi güce dönüştürmek için devrimci sınıf mücadelesine her cephede hız katmaktır. Bu tarihsel kişiliklerin fikirlerini savunmanın, dost ve düşman ayrımını net bir şekilde ortaya koymanın bazı tarihsel dönemeçler açısından daha bir önem ve aciliyet kazandığına ise vurgu yapmaya gerek görmüyoruz.

Tarihi yaratanların birey olduğunu söylemek istemiyoruz. Ancak tarihte bireyin rolünün önemli olduğunu inkardan gelmek tarihi silah olarak kullanmayı da redde götürür. Tarihi devrimci bir silah haline getirmek, MLM'ler için sınıf mücadelesini geliştirip büyütmede vazgeçilmez bir araçtır. "Tarih bilinmeden gelecek güzel yarınlar fethedilemez" şiarı, tam da sahipleneceğimiz tarihsel silahlar için söylenmiş sözlerdir. Tabii ki, her silahın sahiplenilmesinin devrimci sınıf mücadelesini geliştirip güçlendirdiğini söyleyemeyiz/söylenemez. Bazı silahlar vardır onu elinde tutanları yenilmez kılarken, bazı silahları elinde tutanlar ise kendilerini yaralarlar. Örneğin Marksizm-Leninizm-Maoizm silahını elinde tutanlar nihai olarak yenilmezken, burjuvazinin ideolojisini veya ondan kaynaklı ideolojileri elinde tutanlar nihai olarak zafere ulaşamazlar, bu silahlarla kendi sonlarını hazırlarlar ve ancak geçici başarılar elde edebilirler.

İşte biz burada, **İbrahim Kaypakkaya**'nın 26 yıl öncesinde Diyarbakır İşkencehanesinde kurşuna dizilerek katledilişinin (17-18 Mayıs 1973 gecesi) ardında yatan neden ve amacı ortaya koyacağız. Faşist diktatörlük tarafından önder yoldaşımızın katledilişinin nedenlerini aradan 26 yıl geçmesine karşın bugün daha bir bilince çıkarmakla kalmayıp, onun bilimsel düşüncelerinin birçok devrimci politik yapı ve aydın tarafından (her ne kadar onun fikirleri olduğu için sözetmekten çekinselerde) savunulmasını; düşmanlarımızın onu katletmesini daha yalın ve canlı bir şekilde açıklamaya çalışacağız. Öyleki içinden geçtiğimiz dönem, İ. Kaypakkaya'nın ülke devriminin gerçekleşmesi amacıyla ortaya koyduğu tezlerin bilimselliğini, her cephede (siyasi, ideolojik, kültürel, askeri) her geçen gün daha fazla kanıtlıyor ve devrimci politik yapılara isteseler de-istemeseler de bu düşünceleri savunmayı dayatıyor.

Her zaman söylediğimiz gibi, Kaypakkaya'yı anmak, O'nu işkencehanedeki **"ser verip sır vermeme"** direnişiyle sınırlandırmak değildir. Bu O'na ve O'nun Türkiye'de yaşayan bütün proleterlerin ve ezilen halkların kurtuluşu için sunduğu bilimsel devrimci düşüncelerine haksızlık etmektir. İşkencehanelerdeki direnişi, O'nun savunduğu politik dünya görüşü ve ülke devrimi için sunduğu fikirlerden ayrı düşünülemez... Biz bu yazımızda Kaypakkaya'nın programatik fikirlerinden sözetmeyeceğiz. İçinden geçtiğimiz dönem açısından oldukça önem arzeden Kemalizme ve ulusal soruna ilişkin ortaya koyduğu devrimci düşüncelerden sözetmekle yetineceğiz sadece. Çünkü bu tarihin biricik ideolojik adı olan Kaypakkaya'yı bugün daha çok anlamak ve kavramak zorundayız. O'nun, özellikle de geçtiğimiz döneme düşünceleriyle ışık tutan gücünü kavramak için, öncelikle içinden geçtiğimiz siyasal dönem ve yönelimi doğru tesbit etmek gerekir. Yani dost ve düşmanlarımız kimlerdir? Nasıl ve hangi yönelim içerisindedirler? Bu vb. durumları kısaca da olsa aktarmakta fayda var. Çünkü bir tarihe doğru bir şekilde sahip çıkmak ve bunu devrim için bir silah olarak kullanmak, her verili durum ve dönemde, tarihe malolmuş kişilerin düşüncelerinin mevcut gerçeklikle diya-

lektik bağını kurmak ve onun emrettiği pratiğe girişmekle görevler yerine getirilmiş olur ancak. Yoksa ne mevcut dünyayı ne de kendi dünyamızı değiştirip dönüştüremeyiz. Tam tersine dogmatik, statükocu ve birer geveze olup çıkarız. Bugün İbrahim'in adını onun kişiliğine damgasını vuran düşüncelerinden ayırarak sahip çıkanlar ve İbrahim'in düşüncelerini çalıp yeni isim vererek kendilerine mal edenlere sahtekarlık yapıyorlar. Biz işin bu yanı üzerinde durmaktan öte devletin mevcut politikası ve onun egemen ideolojik şekillenmesini hangi ideoloji ve politikalarla boşa çıkartacağımız üzerinde duracağız. Bu gerçekliği ve onun çözü yöntemlerinin bilincini kitlelere taşıd ğımızda, ancak o zaman gerçekte İbr him gibi bir tarihe sahip çıktığımızda sözetmiş olacağız. Öyleyse bugün de let, hangi ideoloji ve politikayla dikt törlüğünü sürdürüyor, önce buna hak lim:

Hakim sınıflar bugün, tepeden tırnağ kadar her kurumunu devletin başı dur mundaki yönlendirici kurumu MG aracılığıyla ve sözümona Kemalist ide lojiyle inşa etmeye çalışıyor. Tüm gü leri Kemalist ideoloji etrafında yönle dirmeye çabalıyor. Yeniden yapılandı manın temel aracını da bu ad ve onu sahip olduğu ideoloji ve politikal oluşturuyor. Adına da M. Kemal'in ya tığı cumhuriyet devrimi konuluyor. B çok sol görünümlü reformist ve ülken devrimci-demokrat geçinen bazı aydı ları şeriata karşı mücadele adı altın Kemalist ideoloji ve siyaseti MGK'd daha çok MGK'cı kesilerek savunuy ve uygulamaya çalışıyor. Dün, yani " öncesi yapılan Kemalist solculuk bug ad değiştirerek MGK solculuğu "cumhuriyet devrimlerini", "uygulam solculuğu şeklinde kendisini gösteriy İşte burada devrim adına yola çık hem de siyasi iktidarı proletarya adı ele geçirmek için mücadele yürüten h devrimci hareket ve partinin yapma gereken ana görev; bu devlet ve o yön veren Kemalist politikalardan ideolojiden kopmaktır. Bu olmazsa maz baş görev olarak kabul edilmeli Bu bağlamda, gerek ideolojik gerek siyasi olarak Kemalist politika ve "ide lojiden" köklü kopuşu ilk kez bu ü proletaryasına ışık olarak sunan İ. Ka pakkaya yoldaştır. O'nun Kemalizm nemenem bir ideoloji olduğuna d söylediklerini kısaca aktaralım. O g söylenen ve Türkiye devrim yoluna tutan sözleri bugün açısından, özell lede içinden geçtiğimiz dönem açıs dan daha bir yakıcı ve günceldir. Şö bir etrafımıza bakalım; '70'li yıllard bu yana Kemalizmden kopmayan hareket ve kurum sonunda sistemin ne çekilerek reformistleşmiştir. Düze yedek gücü haline gelmiştir. İşçi Pa si'nden tutalımda bir çok sol görünü lü yasakçı-tasfiyeci partiler bugün M solculuğu yapmaya soyunmuşlardır. hem sınıfsal kurtuluş savaşı veren ha ketlere karşı hem de Kürt ulusal kur luş savaşı veren hareketlere karşı böy dir. Dünün Şefik Hüsnü önderliğind TKP'sinin Şeyh Sait İsyanı'na karşı Kemal'in yanında saf tutarak politik ruşunu sergilemesi ne idiyse, bugü MGK'nın yanında saf tutarak gerek K hareketine ve gerekse devrimci rad güçlere karşı saf tutmakta aynıdır. D

bugün açısından, özellikle de sosyal şovenizm, şovenizm ve bununla eş anlamlı olan Kemalizmin şaha kaldırılıp bu eksen etrafında yürütülen politikaları boşa çıkarmanın devrimci teori-pratik ışığı Kaypakkaya'nın 27 yıl öncesinde Kemalizm ve ondan etkilenenler için söyledikleri en büyük silahtır.

İbrahim bir tarihtir. Hem de çok önemli bir tarihtir. Üstelikte 50 yıllık reformizmin, Kemalizmin ve şovenizmin Türkiye devrimci hareketi ve halkları üzerinde bir karabasan gibi işlev görmesini, teorisi ve pratiğiyle bertaraf eden bir tarih. Bu gerici, uzlaşmacı düşünce ve akımları paramparça eden bir tarih. İşte

İbolar Ölmez

leti ve onun niteliğini ırkçı-faşist ideoloji olan Kemalizmden ayrı olarak ele alıp değerlendirmenin sınıf uzlaşmacılığı ve devrimi ertelemekten başka bir pratiğe hizmet etmeyeceğini bakınız İbrahim şöyle ortaya koyuyor. İşte Kemalizm için söyledikleri:

"Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir. Kemalistler, M. Suphi ve 14 yoldaşını, kalpece ve hunharca boğazlamışlardır. TKP'yi, M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra bu isme layık bir parti olmadığı halde, amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmiş, bugün Amerikancı faşist sıkıyönetim mahkemelerinin yaptığını, Kemalist iktidar defalarca yapmıştır; her iki yılda bir, çoğu zaman her yıl en az bir kere genel tutuklamalar düzenleyerek yüzlerce insanı polis işkencesinden geçirmiş, karakollarda ve zindanlarda çürütmüştür. Sovyetler Birliği'ne, çıkar sağlamayı hesapladığı sürece dalkavukluk etmiş, diğer zamanlarda sinsi ve azgın bir düşmanlık beslemiştir.

Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir. Kemalizm, işçiler için süngü ve ateş, cop ve dipçik, mahkeme ve zindan, grev ve sendika yasağı demektir; köylüler için ağa zulmü, jandarma dayağı, yine mahkeme ve zindan ve yine her türlü örgütlenme yasağı demektir....

Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizmi övmeyen her türlü yayın faaliyeti yasaktır. İlerde, Kemalist iktidar aleyhine herhangi bir yazının çıkabileceği olasılığı dahi, yayın organlarının kapatılması için yeterli nedendir. Sonu gelmez "örfi idareler" ülkeyi kasıp kavurmaktadır. Ve her bir" "örfi idare" yıllarca sürmektedir. Meclis, CHP'nin tepesindeki bir avuç yöneticinin ve onun değişmez başkanı M. Kemal'in elinde oyuncaktır. Anayasa da ve bütün yasalar da öyledir, ülkeyi gerçekte ordu yönetmektedir.

Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir ulusal baskının uygulanması, zorla Türkleştirilmesi ve kitle katliamı demektir.

Kemalizm'in "İstiklal-i tam" ilkesi demek, yarı-sömürgelik koşullarına seve seve razı olma ilkesi demektir. Kemalist Türkiye, yarı-sömürge Türkiye'dir. Kemalist iktidar, I

Yine devamla şunları söylüyor İbrahim: *"Kemalizm demek, aynı zamanda toprak ağaları sınıfıyla kol kola, omuz omuza köylü kitlelerini ezmek, çıkar birliği etmek, sınıf kardeşliği etmek demektir...*

Bütün bu gerçekler, Kemalizmin sınıf karakterini, hangi sınıfın ideolojisi olduğunu açıkça gösteriyor. Kemalizm; komprador Türk büyük burjuvazisinin ve orta burjuvazinin sağ kanadının ideolojisidir.

Kemalizmin faşizmle bağdaşmaması bir yana, Kemalizm bizzat faşizm demektir. Kemalist diktatörlük, askeri faşist bir diktatörlüktür."

Bizde tıpkı İbrahim gibi, bugün yine kahrolsun kemalistlerin faşist diktatörlüğü diyoruz.

Biz Kemalist miras diye bir şeyi tanımıyor ve savunmuyoruz. Dün olduğu gibi bugünde her kim ki Mustafa Kemal ve onun devrimci mirasından sözediyorsa, o kurum veya yapının kendisine taktığı sıfat ne olursa olsun, gerçekte komünist değil tam tersine Kemalist ideolojiyle beslenmiş sosyal şoven ve sağ oportünist küçük burjuvadır. M. Kemal'in ilericiliği çok kısa bir döneme denk düşmektedir. Ki o da 1918-22 yılları arasında verilen kurtuluş savaşına denk düşmektedir. Onun ilericiliği sömürge, yarı-sömürge yapıyı sömürgeci statüden kurtarıp yarı-sömürgeciliğe dönüştürmekle sınırlıdır. Bu yanıyla güdükte olsa anti-emperyalist bir karakter taşımaktadır. Hepsi o kadar. Yoksa ne k. burjuvazinin radikal kesimini, ne de milli burjuvaziyi temsil etmektedir. Bu yüzden milli devrimi yapacak bir güç ve karakterede sahip değildir.

İbrahim yoldaşın dediği gibi biz MLM'ler, tarihin devrimci mücadelede silah haline getirilmesini çok iyi biliriz, ancak bu tarihi miras kemallerin faşist mirası olamaz. **İbrahim Kaypakkaya** bu konuda şunları soylüyor: *"...'Miras' diye gerici şeylere sarılmak, halk kitlelerinin aldatılmasında gericilerle ağız birliği etmek, onlara suç ortaklığı etmek olur. 'Miras' diye gerici şeylere sarılmak, bizi kitlelerle kaynaştırmaz, tersine onlardan koparır. Kemalizme miras diye sarılmak, bizi Kemalist emekçilerden koparır. Evet, bugün egemen sınıflar tarafından kafası Kemalizm konusunda yanlış düşüncelerle doldurulmuş, Kemalizme sempati duyan işçi ve köylü yığınları da vardır. Ama eğer bu yanlış düşüncelerle mücadele edemezsek, eğer bu yanlış düşünceleri işçilerin ve köylülerin kafasından söküp atmazsak, emekçi yığınlarının çeşitli kesimleri arasında, çeşitli milliyetlere bağlı emekçiler arasında tam bir birlik, dayanışma ve güven sağlayamayız. Ayrıca bugün açısından, gerici sınıflara karşı doğru ve başarılı bir mücadele yürütemeyiz. Kemalizmin ülkelerini (bu ülkelerin neler olduğunu gördük) Savunan ve uygulayan askeri faşist diktatörlükler karşısında kitleleri silahsız bırakmış oluruz".*

İşte **İbrahim Kaypakkaya**, 27 yıl öncesinde, bugünün MGK solcusu Doğu Perinçek'le Kemalizm üzerine yaptığı polemiklerde bu tezleri ileri sürmektedir. Dün Kemalizmi ilerici gösteren ve onu tarihsel bir miras olarak değerlendiren bu revizyonist grubun, bugün Kemalizmi öne çıkartarak politika yürüten MGK'nın yedeğinde solculuk yaptığına fazlaca vurgu yapmaya gerek yok. İbrahim bu revizyonistin başını çektiği partinin nereye savrulacağını 27 yıl önce görmüş ve bunu bilimsel bir şekilde ortaya koymuştur. Dolayısıyla bu konu üzerinde fazla tartışmaya gerek yok. Ancak bugün şunu da belirtmek gerekir. Sınıf mücadelesinin gelişip güçlenmesinin önünde en tehlikeli politikaların Kemalist politikalar olduğu herkes tarafından görülmek ve kavranmak zorundadır. Bundandır ki, yeri gelmişken Kemalist iktidardan Kürt sorununun çözümü için bir beklenti içerisine (isterse taktik politika densin) giren PKK'nın de yanlış bir hatta yürüdüğünü belirtmek isteriz. Doğrudur, bugün devleti her kademede ve her cephede esasta idare eden MGK ve ordunun kendisidir. Bir çözüm olacaksa düzen içerisinde bu kurumun inisiyatifinde olur. Tabii bu çözümün adında, teslim almak ve devrimci bir gücü sisteme bağlamaktan başka bir şey olamaz. Bilinmelidir ki, devlet bir harekete gelişmesi için kanal açıyorsa, orada o hareketi düzen içine çekmek ve kendi yedek gücüne almak vardır. Yoksa bu faşist diktatörlük hüküm sürdüğü müddetçe hiç bir demokratik, ekonomik-sosyal hak, devrimci mücadele yürütülmeden elde edilemez. Hele hele mevcut diktatörlük değiştirilip bunun yerine tüm halkların kardeşliği ilkesine dayalı, yani köklü bir devrim yapılmadan ulusların ve milliyetlerin aralarındaki ulusal eşitsizlik ve baskılar bu sistem içerisinde kalkmaz. Kalkacağı yerde mevcut sistemin ekonomik krizleri ve bunun bir tezahürü olarak siyasal baskılanmalar daha da artacaktır.

İbrahim yoldaşın dün Kemalizm zehiri konusunda ileri sürdüğü panzehiri, bugün kendi devrimci mücadelemiz için vazgeçilmez bir ilaç olarak kullanmak zorundayız. Bu panzehiri kullanmayanlar Kemalizmin ideolojik, siyasi ve kültürel etkisinden kendisini kurtaramaz. Bu da, düzenle bugünden yarına başta ideolojik olarak uzlaşmayı ve siyasi duruşta ise sağa savrulmayı kaçınılmaz biçimde beraberinde getirecektir.

Ondan kurtulamayan Kürt ulusal sorununa ve diğer azınlık milliyetler sorununa da doğru devrimci bir perspektifle yaklaşamaz.

Sözün özü Kemalizmi doğru tahlil etmeyenler, mevcut devlet ve onun halklarımıza dayattığı politikaların gerçek karakterini kavrayamaz. Bu faşist politikalara karşı doğru taktik politikalar geliştiremez.

O nedenle diyoruz ki; bu devleti iyi ve doğru bir şekilde tanımanın biricik yolu Kemalizmi doğru tahlil etmekten geçer. Bunu da ilk kez bütün yönleriyle ortaya koyan büyük Marksist **İbrahim Kaypakkaya**'dan başkası değildir. Bugün her ne kadar bazı k. burjuva hareket ve kendisine aydın diyen bazı sol görünümlü k. burjuvalar İbrahim'in bu konuda söylediklerini inkardan gelselerde, gerçeklerin üstünü örtmeye güçleri yetmeyecektir. Güneş balçıkla sıvanmaz. Bir çok aydın bozuntusu sözüm ona tarihe sahip çıkmaktan sözederken, her ne hikmetse İbrahim'in gerek Kemalizm ve gerekse ulusal sorun konusunda bu ülke proletaryasına sunduğu devrimci teori ve politikalardan hiç sözetmeyerek es geçmektedirler. Bu, tarihi inkarcılıktır. Oysa tarih doğru bir şekilde değerlendirildiğinde gelecek için devrimci bir silah olarak kullanılabilir. Diyeceğimiz o ki, İbrahim'in Marksist düşüncelerinden yalıtılarak sadece direnen bir komünist veya devrimci olarak gösterilmesi, O'na ve tarihe haksızlıktan başka bir anlam ifade etmez.

İbrahim'in şapkasının altına sığınarak politika yapmak ne kadar dürüst bir tavır değilse, O'nu, ülke devrimi için sunduğu düşünceler ve yaptıklarından ayrı ele almakta o kadar tarihe ve devrimci mücadeleye haksızlıktır.

Bugün MGK başta olmak üzere Kemalizm adına politika yapan bütün güç ve kurumlara karşı gerek ideolojik, gerekse siyasi mücadele vermede kendimize rehber alacağımız silah, İbrahim'in Kemalizm ve Kemalist faşist diktatörlük için 27 yıl önce söylediklerinin günümüze uyarlanmasından başka bir silah olamaz. Bundandır ki, bu satırları okuyan her birey ve özellikle de ben devrimciyim, İbrahimciyim diyen her kişiye İbrahim'in Kemalizm ve milli mesele üzerine söylediklerini, yazdıklarını okumasını tavsiye ederiz. Özellikle de içinden geçtiğimiz süreç ve devrimci taktiklerimize ışık tutması açısından bu yazıların ve görüşlerin okunması, bu görüşler ışığında politikaların belirlenmesi vazgeçilmez ve ertelenemez bir görev olarak kabul edilmelidir. O'nu sahiplenmek onun bize devrettiği mirasa doğru bir şekilde sahip çıkmakla mümkündür.

İbrahim, günümüz devrimi için tarihi ve teorisi ile bir ışıktır. Taktiklerimize yön verilmesi açısından ise tam bir anahtardır. Biz burada ajitasyon yapmıyoruz. Gerçekleri dile getiriyoruz. O'na kelimenin gerçek anlamında sahip çıkmanın yolu dönemin dayattığı politik-taktik görevlerimizi hem teorik he de pratik olarak yerine getirmekle mümkündür.

Bu nedenledir ki, bu yazımızda İbrahim'in Kemalizme ilişkin söylediklerini uzunca alıntılarla aktarmaya çalıştık. Bir görev olarak önümüze konulması içinde şunu öneride bulunduk: Başta öncünün taraftar ve sempatizanları olmak üzere her devrimci birey, İbrahim'in 26. ölüm yıldönümünde O'nu sahiplenmenin ve yıldönümünde anmanın kaldıracı olarak bütün yazılarını, özellikle de Kemalizm ve milli mesele üzerine yazdıklarını bir kez daha okumalıdır. Okuyanlar bir kez daha okusun. Okumayanlar ise mutlaka okumalıdırlar. Bu görev aksatılmamalıdır.

Kim kendi üzerindeki Kemalizmin ve O'nun en belirgin faşist karakterlerinden biri olan ırkçı, şoven etkisini kırmak istiyorsa, bu ırkçı ve şoven ideolojinin panzehiri olan İbrahim'in Kemalizme ilişkin söylediklerini hem okumak hem de bunları içselleştirmek zorundadır. Aksi halde kuru bir şekilde ve ajitatif söylemlerle bir tarihin adına ve mücadelemizin yol göstericisi olan İbrahim ile O'nun öğrencileri olarak devrimin şanlı yolunda şehit düşenlere hakettiği saygıyı gösteremeyiz... O zaman düşünceleriyle devrim yolumuzun ışığı İbrahim'in emirleri olarak görev başına!●

İbolar Ölmez

Tarih nice direnişlere; nice 30 Mart'lara tanık olacaktır!

Bilindiği gibi 30 Mart, THKP-C ve THKO savaşçılarının Kızıldere'de yazdığı direnişin tarihidir. Bu iki hareketin ideolojik çizgisinin eleştirisi bir yana, orada yazılan tarih, cüretin, feda ruhunun ve siper yoldaşlığının tarihidir. O tarih bizlere öğretmiştir ki, devrimci hareketlerin ve devrimci militanların birliği, kanlar ve canlar karıştırılarak olur. Zira, şaşalı protokollerin fiyaskosundan sonra girilen "orası Kürdistan, burası Türkiye" gibi nesnel olarak şovenizmi güçlendiren tartışmaların ne genel olarak, ne de bugünkü politik atmosfer itibariyle yararı vardır.

'96 Ölüm Orucu süreci bu söylediklerimizi teyid eder nitelikteydi. Yine tonlarca lafın arasına sıkıştırılmış gümbürtülü tartışmaların yapıldığı bir süreçte, pratik tüm sorulara cevap vermişti: Yüzlerce esir savaşçı, 69 gün boyunca ördükleri direniş ile Temmuz sıcağını düşmana zemheri etmiş ve Mahir Çayan'ların mirasını daha üst bir noktaya yükseltmişti. Esir savaşçıların bilinci, bu direniş ile daha bir gelişmiş, düşmana karşı daha bir amansız olmuştu.

Bu gelişkin ve amansız bilinç, Kızıldere anmalarının yapıldığı 30 Mart gününde, düşmanın sinsi yöntemlerle geliştirdiği savaşçıları yoklama planına gereken cevabı verdi: Buca'da gerçekleştirilen sürgün girişimini, onlarca zindan görevlisini rehin alıp bankat kurarak cevapladı.

Ziyaretçilerle birlikte yapmak istedikleri anma için, ziyaret mahaline giden on DHKP-C'li tutsak, düşmanın alçakça saldırısına uğramış ve çeşitli merkezlere sürgün edilmişlerdi. Buca Esir kampındaki tutsaklar başta olmak üzere, Ümraniye, Ankara ve diğer merkezlerdeki esirler anında tepki göstermiş ve arkadaşlarının geri getirilmesini talep etmişlerdi.

Düşman, her zamanki gibi demagojiye başvurdu. "Sevke gitmiyorlardı", "düğmeye basılmış gibi hareket ettiler" dedi. Oysa 30 Mart saldırısı, kimin düğmeyle hareket ettiğini göstermekteydi. Çünkü, 30 Mart bir tesadüf değildi. Özenle seçilmiş bir tarihti ve saldırı planlıydı. Tutsaklar yine teslim alınmak isteniyor, daha sonraki saldırılar için tepkileri ölçülmeye çalışılıyordu.

Esir kamplarında, saldırıya karşı seri bir hareket yaşandı. Bunun **birinci** sebebi, saldırının ciddi olması ve hiç bir tutsağın buna tepkisiz kalamayacağıydı. **İkincisi,** düşmanın politikaları karşısında ihtiyaç olarak doğan, Merkezi Koordinasyon'un nasıl hareket edilmesini gösteren işleyiş hükümleriydi. Merkezi Koordinasyon'un işleyiş hükümlerinin 3. maddesinin a ve b bendi şöyle der:

"3 -Anlık ve acil gelişmeler dışında, tek tek cezaevleri kendi özgül sorunları dahi olsa merkezi örgütlülüğün onayı dışında tavır geliştiremezler.

a) Acil ve anlık gelişmeler;

-Herhangi bir cezaevinde gerçekleştirilen katliam, katliama yönelik operasyon

- Adam kaçırma ve tecrit

- Sürgün

b) Herhangi bir cezaevinde devletin siyasi tutsaklara yönelik giriştiği katliamlarına diğer birim cezaevleri merkezi örgütlülüğün tavrını beklemeden tavır geliştirir. Ancak daha sonra merkezi örgütlülüğün tavrına göre kendi aldığı tavrı şekillendirir."

İşte, esir savaşçıları "düğmeye basılmış gibi" harekete geçiren iki sebep; devrimci sorumluluk ve bu sorumluluk gereği bağlı oldukları hukuk. Nasıl ki, devletin katliama yönelik hukuku varsa, devrimcilerinde direnişe yönelik meşru hukuku vardır.

Bu hukukun yeterince kavranamamış ve hukukun diğer madde ya da ilgili maddenin diğer bendleriyle karıştırılmış olmasından dolayı, kimi esir kamplarında kısmi yetersizlikler yaşanmıştır. Ancak önemli olan bu yetmezlikleri görerek, düşmana karşı daha yetkin bir hazırlık içinde olunduğudur. Düşman yokladı, başaramadı. Bir dahaki sefere ise, hiç başaramayacak. Çünkü, devrimci bilinç asla teslim alınamaz.

Devrimci tutsaklar, defalarca ölümü yenmiştir. "Ölüm neki ya!" diyen Aygün, tüm esir savaşçıların duygu ve düşüncelerine tercüman olmuştur. "Yaşama" tutkun olanlar istedikleri kadar zırvalasınlar, devrimciler, "Ölüm kapısı olmaksızın, yaşam tekerleğinde devrim yapılamaz" gerçeğinden hareket ederler. Dolayısıyla, esir savaşçılara yönelik her saldırı, gereken cevabı almakla karşı karşıyadır.

Saldıran düşman oldu, ama kaybeden de. Seri bir şekilde gelişen direnişler ve rehin almalar düşmana geri adım attırmış, anlaşmaya varılmıştı. 1 Nisan 1998 günü Adalet Bakanı yetkilisi olarak İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı ile Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu arasında şu maddeler üzerinde anlaşmaya varıldı:

"1 - Sürgün edilen arkadaşlarımız kendi istekleri doğrultusunda ailelerinin bulunduğu illere veya arkadaşlarının bulunduğu hapishanelere sevk edileceklerdir.

2 - Bundan sonra yapılacak sevkler, tutukluların hüküm almalarından sonra kendi istekleri doğrultusunda ailelerinin bulunduğu hapishanelere yapılacaktır.

3 - Buca'da yaşanan eşkiyalığı protesto amacıyla değişik hapishanelerde eylem yapan hiç kimseye soruşturma açılmayacaktır.

4 - Ayrıca Buca hapishanesi müdür ve savcısına yaptığı eşkiyalık nedeniyle soruşturma açılacaktır."

Elbette ki faşist diktatörlük, daha önceleri olduğu gibi, yapılan bu anlaşmaya riayet etmeyecek, kendisine uygun gördüğü bir zamanda yeniden saldıracaktır. Dolayısıyla, daha önceleri vurguladığımız kimi politikalarımızı hatırlatmakta fayda var. Düşmanın yönelimini yeniden yeniden hatırlatmayı gereksiz görüyoruz. Hücre sistemi esir savaşçılar için halen bir saldırı konusudur. Üzerinde durmak istediğimiz iki önemli konu var:

Birincisi; Merkezi Koordinasyon'un işleyişini güçlendirmek; bu noktada çıkan eksikliklerimizi gidermek ve diğer hareketlerin eksikliklerini eleştirmek, düzeltmelerini istemek. Burada bizlere düşen görev oldukça önemlidir. Çünkü, devrimci hareketin muzdarip olduğu grupçuluk hastalığı, küçük sorunların dahi oldukça olumsuz zeminlere kaymasına sebep olabilmektedir. Mücadelesiz birliği elbette tasvip etmeyiz. Ancak, mücadele ederken de birlik yönünü sürekli gözönünde tutarız ve dostlarımızdan da bunu bekleriz.

İkinci olarak; çalışmaları yapılan tutsak ve şehit ailelerini bir çatı altında toplama girişimi değerlendirilerek devam ettirilmelidir. Bugüne kadar ne, nasıl yapıldı? Ne kadar mesafe katedildi? İleriye gidebilmek için ne yapmak gerekir? Tüm bu soruların ışığında değerlendirmeler yaparak çalışmalara hız verilmelidir. Zira, çalışmaları ve girişimleri kendi akışına bırakmak; plansız, programsız ve hedefsiz koşturmak kendiliğindenciliğin, yani sağ oportünizmin ta kendisidir.

Bu noktada herkes; gerek zindan cephesi ve gerekse dışarısı sorumluluklarını hatırlamalı. Tutsak ve şehit ailelerinin manevi değerlerimiz olduğunu ve devrimci savaşımız açısından ciddi bir potansiyeli ifade ettiklerini tekrar etmeye gerek yok. Her direniş sonrasında var olan potansiyel gücün bir kısmını, maddi güce dönüştürmek göreviyle karşı karşıyayız. Bu görevi ihmal edenler, savaş realitesine uygun hareket etmiyor demektir. Savaş realitesine uygun hareket etmeyenler, savaş sloganlarımızı haykırırken müthiş bir tutarsızlık içerisinde olduklarının ve dolayısıyla öncüye layık olamadıklarının farkında olmalıdırlar.

Bir önceki sayımızda çıkan "kitle eylemlerinde disiplin" başlıklı yazıda geçen şu sözleri yineliyoruz:

"... Bizlere düşen görev, devrimci savaşı sürdürmek değil, onu geliştirmek ve yaymaktır. Dolayısıyla her eylemdeki yaklaşımımız buna hizmet etmelidir. Tekrar ediyoruz; bunu lafta değil, eylemde yapmalıyız. Çünkü sosyal lakırdıyı ve dar pratiği kaldıracak lükse sahip değiliz. Devrimci savaş, eylemi düşüncesi ve düşüncenin eylemi ile uğraşmamızı emretmektedir."

Tarih nice direnişlere; nice 30 Mart'lara tanık olacaktır. Dolayısıyla, şimdiden bu direnişlere hazırlanmak; bulunduğumuz noktayı değerlendirmek ve devrimci savaşın gelişimi için sıçrama tahtası olarak kullanmak zorundayız. Aksi taktirde keskin sınıf çelişkilerinin pasif bir izleyicisi oluruz. Sınıf mücadelesinin engin denizi, korkunç dalgalarla boğuşacak savaşçılar arıyor. Biz biz olmak zorundayız ●

OKURLARIMIZA

1 Mayıs dolayısıyla gazetemizin TMŞ tarafından basılıp çalışanlarımızın tamamına yakınının 5 gün boyunca gözaltında tutulması, yazıların bir kısmına el konulması ve iki çalışanımızın geçmiş gıyabi tutukluluklarından dolayı cezaevine atılması nedeniyle gazetemizi bu sayıya mahsus olmak üzere aylık çıkarmak zorunda kaldık. Elimizde olmayan bu durumdan dolayı okuyucularımızdan özür diliyoruz.

Ayrıca köşe yazarlarımızın yazısını yer darlığından dolayı bu sayımızda yayınlayamıyoruz ●

İbolar Ölmez

Direnmek, yenmek ve kazanmak

bizim görevimizdir!

Partimiz TKP(ML)'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri **Cüneyt Kahraman** yoldaşın **"DİREN, YEN ve KAZAN"** talimatı TKP(ML)'li tutsak savaşçılar için bir yaşam biçimidir. **"DİREN, YEN ve KAZAN"** şiarı Demokratik Halk Devrimi süreci boyunca tutsak edilmiş savaşçıların ete-kemiğe büründürmek zorunda oldukları stratejik bir duruştur. Bugün zindan cephesindeki bütün taktik politikaların bu stratejik duruşu geliştirip güçlendirmek ve daha ileri bir mevziye ulaştırmakta anlamlaştığını bilince çıkarmak zorundayız.

"DİREN, YEN ve KAZAN" perspektifi kesinlikle bir ajitatif söylem değildir. Bu, tamamen tutsak edilmiş savaşçıların kan ve can pahasına yarattıkları maddi ve manevi değerlerin üç kelime ile en yalın bir şekilde ifade edilmesidir. Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız **İ. KAYPAKKAYA** yoldaşın işkencehanelerde yarattığı direniş manifestosu da en özlü şekliyle ifadesini bu şiarda bulmaktadır. Başta şehit düşen 2. Genel Sekreterimiz Komünist Önder **Süleyman CİHAN** olmak üzere, onlarca önder kadromuz, militanımız ve savaşçımız işkencehanelerde düşmana diz çöktürürken **"DİREN, YEN ve KAZAN"** şiarını canlarıyla maddi bir nesne haline dönüştürdüler. 12 Eylül faşizminin karanlık dehlizlerinde partinin direniş bayrağı, düşmanın kendisini en güçlü hissettiği kalelerinin burçlarına dikilirken, yine bize yön verende bu politik perspektifti.

Son beş yıllık sürece bakıldığında, faşizmin genel olarak ulusal ve toplumsal kurtuluş güçlerine, özelde de Partimize üst boyutta yaptığı saldırılarda binlerce komünist ve devrimci yaşamını yitirirken bir o kadarı da sakat kaldı. **KARDELEN HAREKATI** ile açığa çıkardığımız gibi faşizmin Partimize yönelik şeytani planları çok daha özel bir konuma sahiptir. KDH elemanlarının verdiği bilgilerle MGK'nın kararları tamamıyla örtüşmektedir. Faşist Kemalist diktatörlüğün "yeniden yapılandırma" projesinin önüne engel olarak gördüğü üç temel stratejik güçten birinin Partimiz TKP(ML) olduğu açık bir şekilde ifade edilmiş durumdadır. Bunun tek bir anlamı vardır. O da, silahlı savaşım sürdüren TKP(ML), PKK ve DHKP-C'nin çok yönlü bir şekilde imhaya tabi tutularak marjinalleştirilmesi istemidir.

Bilinçlere kazımalıyızki, faşizmin "marjinalleştirme" projesi sadece gerillaya yönelik imha saldırılarıyla sınırlı değildir. Saldırının ideolojik, psikolojik, kültürel boyutunu kavramayıp buna karşı sarsılmaz bir duruş tutturulmadığı sürece, faşizmin sözü edilen saldırısının başarılı bir şekilde püskürtülmesinden de sözedilemez.

Saldırının zindan ayağının ise, esasta MGK'nın "stratejik tehlike" olarak değerlendirdiği politik tutsaklara yönelik olduğu/olacağı açıktır. Partimizin KDH süreci sonrası yaşadığı özgün dönemi lehine çevirmek isteyen faşizm, zindan cephesini iç düşmanlaşma olarak tabir ettiğimiz duruma sokmak için büyük çabalar harcamaktadır. Kardelen Harekatı'nın ideolojik, siyasi boyutunu derinliğine kavramayan bir kısım insanlarımızın zaaflarını da kullanarak kendine yaşam alanı bulmaya çalışan düşman, içimize sızdırılmış karşı-devrimcilerin bir kısmının ölümle cezalandırılması, bir kısmının ise Parti saflarından uzaklaştırılmasıyla yeni arayışlara girmiştir. Tamamen kontrgerilla patentli ZOK (Zindan Örgütleme Komitesi) imzalı bildirilerin belli aralıklarla zindan kitlemize postalanması bu politikanın sadece bir ayağını oluşturmaktadır. Bazı hata, eksiklik ve yetmezliklerine karşın zindan örgütlülüğümüz ve kitlemizin partiyi sahiplenerek bu saldırıyı boşa çıkartmasıyla düşman, esir kamplarında başaramadığını şimdi de **"Terörle Mücadele Şubeleri"**nde başarmaya çalışmaktadır.

Son bir yıllık süre içinde düşmanın Dersim, İstanbul, Ankara, Ege vb. alanlarda Partimize yönelik gerçekleştirdiği operasyonlar çok yönlü incelenirse, düşmanın bu yönelimini kavramak zor olmayacaktır. Bu yönelim şöyle özetlenebilir: Düşman, esir kamplarında bizleri rehabilite etme imkanından yoksun olduğu için, işkencede zaaf gösteren insanları tek tek düşürüp ajanlaştırmaya çalışmaktadır. Bu noktada başarılı olamadığında ise, "sen çözülerek partine ihanet ettin. TKP(ML)'lilerin olduğu cezaevine gidersen seni ölümle cezalandırırlar" diye tehdit ederek zaaflı insanları nesnel olarak itirafçı konumuna düşürmeyi planlamaktadır. İşkencehanelerde Partinin kızıl direnme ruhunu yaşatmada başarılı olmayan kimi örgütlü geri ilişkiler ve taraftarlar, Partinin bu noktadaki genel ve özgün yaklaşımını yeterince bilmediklerindendirki, polisin bu oyununa gelerek "tarafsız olma" adı altında nesnel olarak itirafçı konumuna düşebilmektedirler. İşkencehanelerde ölümü göze alamayıp zaaf gösteren bir kişiye, "TKP(ML)'lilerin olduğu bir cezaevine gidersen seni öldürürler" düşüncesini dikte ettirmek, işkenceci polisler için oldukça basit ve iğrenç bir yöntemdir.

Öncelikli olarak düşmanın genç ve tecrübesiz olan geri ilişkilerimizi ve taraftarlarımızı iradeleri dışında itirafçı konumuna düşürüp onları insanlıklarından arındırma politikasını boşa çıkartmak zorundayız. Açıklıkla ifade etmeliyizki, polisin geri ilişkilerimize ve taraftarlarımıza böylesine iğrenç bir yöntemle yönelmesinin ve de sınırlı sayıda da olsa bunda başarılı olmasının iki temel nedenini bilinçlerimize kazımak zorundayız. **Birincisi;** örgütsel ilişki içine aldığımız insanları yakalanma durumunda işkencehanelerde nasıl tavır takınmaları noktasında yeterince eğitmediğimiz gerçekliği iken, **ikincisi ise;** yaşanan yüzlerce deneyime karşın zaaf gösteren arkadaşlara Partinin yaklaşımının yeterince kavratılamamasıdır. Bir bütün olarak Parti ideolojisi temelinde şekillenemeyen, siyasi polise karşı siyasi uyanıklığı edinemeyen arkadaşların gösterdikleri zaaflardan dolayı Parti çevresinden dışlalanacakları ya da düşmanın dikte ettirmeye çalıştığı gibi "öldürülecekleri" karşı-devrimci propagandasını, Parti politikasıyla püskürtmek zorunlu ve ivedi bir görev olarak kavranmalıdır. Bu noktada partinin yaklaşımı açık ve nettir. '73 yılında Parti üyesi olarak tutsak düştüğünde zaaf göstermesine karşın Partinin de yardımıyla bu zaafıyla amansız bir şekilde hesaplaşan **Mehmet Zeki ŞERİT** yoldaş, '77 yılında yaralı olarak tutsak düştüğünde ise, bu kez Kurucu Önderimiz İ. **KAYPAKKAYA**'nın kızıl direnme ruhunu ölümsüzleşerek yaşatmıştır. Sadece bu örnek dahi, Partinin bu noktadaki yaklaşımının kavranması için yeterlidir. Hiçbir hata, eksiklik ve zaaf hoşgörülemeyeceği gibi işkencede olumsuz bir duruma düşülmeside asla hoşgörülemez. Ama bu, zaaf göstermiş unsurların zaaflarının kullanılarak siyasi yaşamlarının bitirilmesi anlamına gelmez/gelmemelidir de. Özellikle de zaaf gösteren unsurların "öldürüldüğü" veya "öldürüleceği" iddiası tam da kontrgerillanın başvurduğu psikolojik savaş taktiğidir.

Faşizmin, Partimizi geniş kitlelerden yalıtma amaçlı yaptığı bir diğer demagojide, Parti saflarında zaaf gösteren yoldaşların KDH elemanları gibi ölümle cezalandırılacakları propagandasıdır. Herşeyden önce KDH ile aramızdaki sorunun Parti içi bir sorun olmadığı ve bunun tamamen devrim ile karşı-devrim arasındaki bir çelişki olduğu kavranmalıdır. Yani KDH üyeleri, sızdırılmış karşı-devrim gücü olduğu için bunlarla aramızdaki çelişkinin çözüm yönteminin şiddet olduğu açıktır. Bu gerçekliğin kavranılması, kavratılması durumunda siyasi polisin, geri ilişkileri zaaflarından ötürü emellerine alet etme çabasıda boşa çıkartılmış olacaktır.

"DİREN, YEN ve KAZAN" şiarının siyasi, ideolojik, kültürel, örgütsel boyutunun kavranması, kavratılması aynı zamanda Partiye yabancı olan herşeye savaşımı da içermektedir. Bilinç saptırması eşliğinde en üst boyutta psikolojik savaşın bize dayatıldığı son dört yıllık süreçte ayakta kalabilmişsek ve düşmanın tüm politikalarını zindan boyutuyla boşa çıkartabilmişsek, bu tamamen ideolojimizin ve tüm moral değerlerimizin ifadesi durumundaki **"DİREN, YEN ve KAZAN"** şiarına olan sadakattendir. Bu sadakati, bunca dezavantaja karşın hakkıyla gösterebilmiş bir Partinin, düşmanın iğrenç ve iğrenç olduğu kadarda basit bir politikasını boşa çıkartmada zorlanmayacağı açıktır. Yeterki Parti politikasından sapılmasın.

Düşmanla birebir karşılaştırdığımızda bizi onlardan güçlü kılan gerçekliğin, haklılığımız ve bu haklı dava uğruna yüzlerce şehit pahasına yarattığımız değerler olduğu açıktır. İdeolojimize ve Partimize güvenle kendimize güveni özdeşleştirdiğimizde, nerede olursa olsun, düşmana kahredici yenilgiler yaşattığımız/yaşatacağımız açıktır. **Aygün UĞUR, Hayati CAN, Ali AYATA, Mustafa KAYA** ve **Kazım TUNÇ** yoldaşlar, bu bilinçle düşmanı kendisini en güçlü hissettiği zindanlarda yenmeyi başarmış ve Partimize görkemli bir zafer armağan etmişlerdi. Bir yandan şehitlerimizin yolunda sarsılmadan yürürken, öte yandan da faşizmin Partiyi geniş halk kitlelerinden yalıtmak amacıyla başvurduğu iğrenç taktikleri boşa çıkartıp, her alanda kitlelerle bütünleşme ısrarcılığını sürdürmeliyiz ●

Siyasi ve ideolojik duruşun sınandığı işkencehaneler de

komünist tavır -I-

İnsanlık tarihinin en son sınıf kavgası olarak verdiğimiz devrim mücadelemiz; zor, engebeli, inişli-çıkışlı, acımasız ve bedeller isteyen bir mücadeledir. Bugüne kadar bedeller ödeyerek önemli değerler yarattığımız bu kavgada; bundan sonrada devrim lehine yaratacağımız her değer, halkın ve halktan yana savaşan güçlerin kan deryası üzerinde şekillenip, mücadelenin mevzisinde yerini alacaktır.

Bedel ödemekten korkmamak, mücadelenin tüm zor koşullarına göre kendi özgücümüze dayanarak konumlanmak ve bu temel yasa ile özgürleşmeninsanlaşmanın somut ifadesi olan proletaryanın sınıf davasında tüm benliğimizle yer almak, siyasi iktidar mücadelemizi maddi güce dönüştürecek en önemli ve ilerici dinamiktir. Bunun dışında seyreden bir hareket biçimi devrimci kavganın yasalarıyla bağdaşmayan bir hareket biçimidir. Sınıf mücadelesine adımımızı attığımız ilk andan itibaren telaffuz ettiğimiz ve çevremize anlattığımız bu genel doğruyu ne denli kavrayıp-kavramadığımız önemli bir tartışma konusudur. Zira sınıf mücadelesi içindeki politik-pratik duruşumuz, gelişen sürece müdahale biçim ve istemimiz, mücadelenin ihtiyaçlarını öz dinamiğimizle üretip-üretmediğimiz, karşı- devrimin genel ve özgül alanlarda yoğunlaşan saldırıları karşısındaki duruşumuz, proletaryanın öncü gücü olan KP'nin ilkeleriyle bütünleşip-bütünleşmediğimiz vb. gibi öğeler, sözünü ettiğimiz bu genel doğruyu telaffuz etmekle, kavramak arasındaki derin farklılığı yansıtan birer ayna niteliğindedir. Bu, en basitinden devrimi istemekle devrimi gerçekleştirecek cürete sahip olmak arasındaki diyalektiksel farklılık ve bütünlüğün en özlü anlatımıdır. Kısaca bu çerçevede sınıf mücadelesinin içindeki duruşumuza baktığımız zaman proletaryanın bilimsel dünya görüşü olan MLM ile bağdaşmayan bir yığın burjuva ve k. burjuva zaaflarımızı görebilmemiz olanaklıdır. Devrimci mücadelenin zor olduğunu söylemekle, bu zorlukları göğüsleyebilme cesaretimizi halkın davasının somutlandığı Öncü'nün çatısında örgütlü bir güce dönüştürmek ve bu ilke ile karşıdevrime karşı mücadeleyi yükseltmek farklı bir şeydir. Biri meseleyi sadece telaffuz etmek iken, bir diğeri aynı zamanda sorunu yorumlayıp, ilerici-geliştirici olan öğeyle bütünleşmektir. Teori ile pratiğin uygunluk yasasının özüde budur. Yani düşüncenin sınıf kavgamızın ihtiyaçlarına uygun olarak her türlü olumsuz koşullara rağmen yaşamda maddi bir güce dönüştürülmesidir. Daha net bir ifadeyle, burjuvazi ve onun sosyal-siyasal dayanaklarına karşı verdiğimiz haklı mücadelemizin kavranması, devrim kavgamızın yasalarıyla içselleşme ve devrime adanmışlık ilkesinin zorunluluk olarak ele alınmasıdır.

Genel bir anlatımla devrim mücadelesinin çetin olduğunu söylemek, devrimci mücadelenin önüne çıkan karşıdevrimin uyguladığı zorun araç ve yöntemlerini kavramaktır. Bu mücadelenin zorluğunu kavramak ise, hakim güçlerin devrimci mücadeleyi yok etme, boğma, ezme yöntemlerine karşı kendi bilimimizin perspektifinde mücadeleyi geliştirecek, büyütecek yöntemleri yaratma ve bu yöntemlerle her alanda donanmaktır. Ve bilinmelidirki, sınıf mücadelesinde ezilenlerin davasına bu zemindeki bir adanmışlık ve devrimci mücadelenin en çetin koşullarına göre şekillenen bir bilinç, koşul ne olursa olsun karşı-devrimi yenmeye muktedir olacaktır. Konumuz itibariyle irdelemeye çalışacağımız poliste sorgu süreci ve vahşice uygulanan işkencelere bakış açımız bu çerçevede olmalıdır. Hakim sınıflar ve toplum içindeki iktidar kurumları açısından, ezilen sınıf ve katmanlar ile öncüleri üzerinde bir devlet terörü olan işkencenin amacı ve bu yönteme karşı konulması gereken devrimci-komünist tavrın ne olması gerektiği sorularından hareketle, konumuza açılımlar getirmek yararlı olacaktır.

İşkencenin hakim sınıflar ve iktidar kurumları açısından çok yönlü bir amacı vardır. Toplumun geneline yaşamın her alanında uygulanan işkencenin amacı, temel noktada kendisine karşı gelişen muhalif odakları sindirmektir. Bu genel işkencenin içinde, sorgu süreçlerinde polisin kullandığı işkencenin daha kapsamlı bir amacı vardır:

Birincisi; devrimci mücadeleye girmiş kişiyi teslim almaktır.

İkincisi; birey nezdinde, ait olduğu toplumsal katmanlara ve ezilen bu sınıf-katmanların öncüsü parti yada örgütlere katılan unsurlara gözdağı vermektir.

Üçüncüsü; devrimci mücadeleye girmiş fakat işkence sürecinde zaafa düşmüş bireyleri kullanarak devrimci ve komünist düşüncelere karşı toplum içinde bir güvensizlik ortamı yaratmaktır.

Dördüncüsü; işkence ile teslim alabildiği unsurları daha da ileriye götürerek ajan ve işbirlikçi yapmak ve fiziki olarak devrimci-komünistlere karşı kullanmaktır. Bu süreç içinde ajan ve işbirlikçi yapamadıklarını tutuklanmaları durumunu gözönüne olarak elinden geldiğince devrimci ortamların olduğu alanlardan uzak tutup bir yandan insanlar arasındaki dayanışma ruhunu kırmak, diğer yandan karşısında mücadele veren bir güç olma konumundan uzaklaştırmaktır. Son süreçlerde bu noktanın üzerinde itina ile durduklarının vurgusunu yapmamız gerekecek.

Beşincisi; işkence tezgahlarını devrimci ve insanlık onurlarıyla hükümsüz kılanları ya işkence yöntemleriyle katlederek yada çözebildiği unsurlara yalan ve dayatmalarla ifade verdirerek, bu kişileri tutuklamak. Bu yöntemin diğer bir amacıda, bireyler arasında bir güvensizlik ve şaibe ortamı yaratmaktır.

Daha da çoğaltabileceğimiz bütün bu amaçlar temelde bir noktada birleşmektedir: Mevcut gerici sistemin iktidarına tehlike olacak, sömürü ve saltanat düzenlerine tehlike arzedecek olan devrimci mücadeleyi geriletmek, yoketmek, sindirmektir.

Hakim sınıflar, toplum içindeki hakimiyet kurumları olan başta "terörle mücadele şubeleri" olmak üzere militarist örgütlülükleriyle işkenceyi devrimcilere-komünistlere ve muhalif dinamiklere karşı kullanırken, öyle gelişigüzel değil, bazı sistematik yöntemler uygulamaktadırlar. Bu yöntemler belli başlı iki ana başlık altında toplanır: Bunlar **fiziki işkence** (kaba dayak, ters-düz askı, elektrik, cinsel taciz, soğuk tazyikli su sıkma, uzun süre ayakta uykusuz bekletme vb. vb.) ve **psikolojik işkence** (mücadeleye karşı güvensizleştirecek yaptırımlar, bireyci yönlerini yoğun olarak işleyerek davaya ihanete zorlama, bireyin zaaflarına yönelme ve bununla kendisine güvenini yok etme, ailesiyle tehdit etme, geri duygularla oynama vb. vb.) yöntemleridir. Bu iki işkence türünden hangi biçimin daha fazla kullanılacağı dönemine ve kişinin niteliğine göre değişmektedir. Ama yöntem ne olursa olsun amaç aynıdır. Kişiyi teslim almak, devrimci mücadeleden yalıtmak, inançsızlaştırmak, kişiliksizleştirmek ve bu çerçevede düzenin kölesi konumuna getirmek. Örneğin 12 Eylül AFC'si gibi açık faşizmin koşulları ve sonrası dönemlerde, işkence esasta fiziki boyutuyla uygulanırken, psikolojik işkence bunu destekleyen bir yön olarak işlenmekteydi. Günümüz koşulları açısından bakıldığında durum biçimsel anlamda da olsa biraz "değişiktir." Fiziki işkence yine revaçta olmasına rağmen, polis özellikle tutsak ettiği bireyin niteliğine göre psikolojik işkenceyi geçmişe nazaran daha sistemli bir biçimde kullanmaktadır. Bu yöntemi özellikle devrimci saflarla yeni tanışan veya halktan olan insanlara daha yoğun olarak uygulamaktadır. Bu biçimsel "değişikliği" hakim sınıfların topluma genel yönelimlerinden bağımsız ele alamayız. Özellikle son süreçlerde daha da sistemli benimsenen havuç ve sopa politikasının işkencehanelere yansıması, şubeye düşmüş bireylere karşı kullanılmasıdır.

Sistem; esasta devrimci-komünist parti ve örgütlere karşı geçmişten bu güne kullandığı şiddet ve baskı yöntemine rağmen önüne geçemediği devrimci dinamikleri, şiddetin eşliğinde daha da zengin yöntemlerle sindirmek ve zayıflatmak istiyor. Bunun pratiğe yansıması ise, genelde radikal devrimci örgütlere özelde de proletarya partisine akan kitle desteğinin kanallarını tıkamak ama aynı zamanda kabaran bu kitlesel muhalefetin basitten karmaşığa doğru kendisi için daha az tehlike arzeden anlayışların denetimine akmasının önünü açmak biçimindedir. Çünkü sistem yaşadığı süreçlerden sonuçlar çıkararak yeni yeni yöntemler belirlemektedir. Yarattığı çelişkiler ve zor uygulamalar eşyanın tabiatı gereği karşıt muhalefeti daha da güçlendirmektedir. Sürekli zor aygıtlarıyla baskı altında tutması, bu muhalefetin devrimci kanallara akmasını ve patlamalara dönüşmesini engelleyememektedir. Buradan hareketle kendisi için "çözüm" saydığı "yeni" yöntemleri daha da sistemli devreye sokmaktadır. Bir yandan zor aygıtlarıyla muhalefeti sindirmeye çabalarken diğer yandan kendisine daha üst bir yutta tehlike olmayan anlayışların çatısı altında kendisini ifade etmesine olanak tanımaktadır. Özcesi sistem "demokrasi" namesi adı altında "terbiye edilmiş" bir muhalefetin önünü açarken, radikal duruşta sebat eden ve bu zeminde mücadeleyi yükselten devrimci ve komünistlere karşı amansız bir şekilde baskı, şiddet aygıtlarını hayata geçirmektedir. Amaç bu olmasına karşın son süreçlerde havuç ve sopa politikasını "demokratikleşme", "işkence kaldırma" biçiminde sunmasının, devletin niteliğiyle hiç bir bağdaşığı yoktur.

Sadece varlığına tehlike olmayacak alanlarda ve anlayışlarda biriken muhalefete biraz tahammüllü davranmaktadır. Yoksa sistem, toplumun tüm organlarında yine şiddet üretmektedir. Sokaktaki her adımınız, her hakkını

İbolar Ölmez

arayışımız, kimliğimizi, kişiliğimizi, özgürlüğümüzü ifade etmemiz bizleri devletin sopasıyla tanıştırmaktadır. İşkence terörünü kitlesel hak arama gösterilerinde gözaltına aldığı insanlar üzerinde yoğunlaştırarak, çok yönlü sindirme hareketini dışarıdaki devlet terörüyle bütünleştirmektedir. En yakın örneğiyle 8 Mart, 12 Mart, 1 Mayıs vb. gibi gösterilere karşı sokaklarda kullandığı devlet terörünü, ev baskınlarından, sokaklardan, işyerlerinden gözaltına aldığı insanlara karakol ve şubelerde kullandığı azgın işkencelerle birleştirmektedir.

Kısaca izah etmeye çalıştığımız bu çerçevede devlet, gözaltındaki işkenceyi şekillendirerek, fiziki ve psikolojik işkenceyi kişiyi teslim almakta kullanmaktadır. Ama psikolojik işkenceyi daha da öne çıkararak. Tabii ki bu, işkenceye düşmüş bireyin durumuna göre değişmektedir. Örneğin, iradesine hükum geçiremediği kişilere fiziki işkenceyi teknolojinin nimetlerinide kullanarak çok teknik bir biçimde uygularken, kısa bir fiziki işkence sonucu zaafa düşmüş birini ise, ağırlıklı olarak psikolojik ve ideolojik yaptırımlarla teslim alma yöntemine gidiyor. Aynı şekilde bu yöntemle zaafa düşmüş, çözülmüş bireyleri kendi içinde belli kategoriler dizgesinde ele alarak, teslim almayı işleyebildiği noktaya kadar çekmektedir. Keza polis bu konuda yeterince profesyonel davranmakta ve uzun vadeli düşünmektedir. Bireyi hem çözmekte, hem de çözdükten sonra zaafını iyi tahlil edip, psikolojik olarak uyguladığı yaptırımlarla kişiyi devrimci mücadeleye karşı inançsızlaştırmak, güvensizleştirmek hedefini çok sistemli olarak ele almaktadır. İşkenceyi (fiziksel, psikolojik) uygularken, devrimci ideallere karşı inançsızlığı ve burjuva kişiliğin değer yargılarını kişide canlandırarak uzun erimli devrimci mücadeleden koparmakta polis için önemlidir. İşkence ile ilk hedef bireyi çözmek iken, diğer hedefte çözülmenin temelinde yatan bireyciliği çok iyi ele alarak, kişinin bireysel egolarına dönmesini, bireysel dünyasıyla meşgul olmasını işlemektedirler. "Aileni düşün", "çocuklarını düşün", "bu ülkeyi kurtarmak sana mı kaldı. Git kendi yuvanı kur, çoluk-çocuğa karış" yönlü söylemleri, bu değerlere saygı duymalarından dolayı değildir. Aksine bu değerleri kişiyi teslim almak için bolca kullanmaktadırlar. Zira zaafa düşmüş birine karşı bu değerleri bu biçimde kullanırken, direnen birine karşıda bu değerleri onu çözmek ve zaafını yakalamak her türlü çirkin söylem ve uygulamalarla, birer tehdit unsuru olarak kullanmaktadırlar. Polisin buradaki amacı nettir. Kişiyi çözmek, çözülen bir kişiyi de götürebildiği ve çekebildiği kadarıyla bataklığa sürüklemektir. Bunu en basitten çözülmüş birine yaklaşımında görmekteyiz. Çözülmüş birini kendi ihtiyaçları doğrultusunda konumlandırmak ve daha sonra bireyin nasıl yaşayacağını belirlemek istiyor. Kişiyi çözmenin ardından, itirafçılaştırmayı dayatarak, devrimci mücadeleye elinden geldiğince güvensizleştirerek bir daha örgütlü yaşama katılmasını engellemeyi hedefliyor. En basitten sevkedildiği mahkemece tutuklanması durumunu gözönüne getirerek, kalacağı zindanı dahi belirleyip, kabullendiriyor. **"Bağımsız cezaevlerine gidin", "orada daha rahat eder ve daha az ceza alırsınız", "siyasi tutsakların yanına giderseniz size orada işkence yaparlar"** gibi yalanlarla çözülen bireyi tamamiyle kontrolü altına almak gayesindedir. Şanlı Ölüm Orucu direnişinin kalelerinde yaşattığı yenilginin hazımsızlığı **"siyasilerin yanına giderseniz sizi zorla Ö.O'ya katarlar"** yalanıyla ifade buluyor. Bu yalanların ve bireyin geri yönlerine yalanlarla inmenin iki mantığı vardır:

Birincisi; kişiyi daha üst boyutta bir ihanete sürükleyerek itirafçılaştırmak veya ajanlaştırmak.

İkincisi; bunun başarılı olmaması durumunda, en azından kendisine güvenini tamamiyle yitirmesi, toparlayamaması ve edilgenleşmesini sağlamak için tutsaklık dönemlerinde de ciddi terörünü estirme olanağını daha rahat bulduğu mekanlarda tutarak kişi üzerinde yaptırımlarını devam ettirmek.

Zira "bağımsız cezaevleri" denen yerlerin itirafçılaştırma-ajanlaştırma odakları olduğu herkes tarafından bilinmektedir.

Polisin işkence sürecinde kullandığı yöntem ve araçlarını bunlarla sınırlamak özünde bir kavrayışsızlık olacaktır. Burada öz olarak kavranması gereken, mevcut siyasi iktidar ve kurumlarının işkenceyi hangi amaçla kullandıkları ve bu amaçlarına ulaşmak için nasıl biçimlendirdikleri sorunudur. Ve kavranması gereken nokta burasıdır.

Devrimci ve komünistlerin nezdinde somutlanmış ezilen sınıf ve katmanların kurtuluş mücadelelerini boğmak, yok etmek için kullanılan olmazsa olmaz faşist yöntemlerden biri olarak ele alınan işkenceyi belirttiğimiz zeminde yorumlamak durumundayız. Tabiki sadece bu yönünü yorumlamak bir eksiklik olacaktır. Aynı zamanda devletin ve kurumlarının devrimci cepheye her yönelimi gibi, işkenceye karşı da konulması gereken tavrı kavramak ve kavratmak gerekir. Daha anlaşılır bir soruyla ele alacak olursak; insanlık onuruna yönelen işkenceye karşı onurumuzu, kişiliğimizi ve değerlerimizi korumak için konulması gereken tavır ne olmalıdır?

En basit manasıyla, işkencede konulması gereken tavır **SUSMA** hakkını kullanarak polisin şubedeki tüm yaptırımlarına karşı **DİRENMEKTİR.** Direnmek derken, bu kavramın kendiliğinden oluşamayacağını, kişiyi direnmeye götüren değerlerin neler olduğunu çok iyi bilince çıkarmak gerekir. Burjuvazinin bu zor yöntemine karşı, değer yargısı olarak burjuva ve k. burjuva ideolojik zaaflardan arınmamış ve kendini devrimci davaya adamamış bir kişilik tabiiki direnemez. Sorgu sürecinde direnmeyi veya çözülmeyi belirleyen, yapılan en zor işkenceler değil, kişinin devrimci ve komünist değerlerle donanıp-donanmadığıdır. Zira polisin işkence gibi zor aygıtına karşı ancak her türlü bireysel çıkarlarından soyunmuş, **HALKIN DEĞERLERİNİ SAHİPLENMİŞ** bir kişilik direnebilir, düşmanı en zor koşullardan biri olan işkencehanelerinde yenebilir. Demekki işkencehanelerde direnmeyi ve çözülmeyi ele alırken sorunu önceliğiyle birlikte, yani genel anlamda toplum ve mücadele içindeki duruşumuz, bu duruşumuzda hangi değerlerle donandığımız ve bu değerleri sahiplenme, koruma, ileriye taşıma cüretimizle ele almak durumundayız. Bu değerlerle donanmak; işkencehanelerde **DİRENEREK** halka, devrime, yoldaşlarına bağlılığı somutlamak ve aynı zamanda düşmanı **YENİLGİYE UĞRATMAK** demektir.

Türkiye ve dünya devrim tarihine baktığımız zaman işkencehanelerde onurluca direnmenin birçok örneklerini görebilmekteyiz. Ve bu direnişler içinde düşmanın bütün yönelimleri boşa çıkarılmış, daha da önemlisi direnme yalnızca savunma değil, aynı zamanda düşmanı yenilgiye uğratan bir saldırı biçiminde yaratılarak, tarihimize altın harflerle yazılmıştır. Ve bu şanlı tarihte **ZULÜM, KARŞITINDA GELİŞEN GÖRKEMLİ DİRENİŞLERDEN KORKUSUNU GİZLEYEMEMİŞTİR.**

Proletarya Partisi'nin kurucusu, MLM'nin Türkiye koşullarına uyarlayıcısı komünist önder **İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın** Diyarbakır zindanlarında en vahşi işkence yöntemlerine karşı yarattığı görkemli direniş; yol gösterici olduğu kadar, hafızalardaki tazeliğini halen korumaktadır. **KAYPAKKAYA'nın** bu görkemli direnişini, O'nun komünist kişiliğinden ayrı ele alamayız. Komünist kişiliğin, işkencehanelerdeki somut yansımasıda , MLM'ye, partiye, yoldaşlara ve halkın davasına olan bağlılığın, inancın, güvenin kendisidir. Ki, bunlar bilcümle yüce devrim idealimizin haklılığı zemininde ifade bulmuş değerlerimizdir. Ve kişi en yoğun şekilde bu devrimci değerleri sahiplenerek işkencehanelerde direnişi yaratır. MLM bilimsel dünya görüşümüz perspektifinde, sınıf mücadelesinin kızgın lavları arasında yaratılan değerlerimiz ve bu değerlerimizde cisimleşmiş **HALKA, PARTİYE, DEVRİME** bağlılık, kararlılık, cesaret ile feda ruhu düşmanın her yönelimi gibi, işkencehaneleri de yenilgiye uğratmış ve devrime kadar da uğratacaktır. Bu değerlerle donanmak **DİRENMEYİ-ZAFERLERİ**, bu değerlerden mahrum olmak **ÇÖZÜLMEYİ-YENİLGİYİ** getirir. Düşmanın yönelim tarzı ve alanı ne olursa olsun, sorun, devrimci-komünist kişiliğin özümsenmesi olan bu değerlerimizle içselleşip-içselleşmeme sorunudur. Bir Ölüm Orucu şehitlerimizin, ölümü bir paçavraya çevirip düşmanı zindanlarda teslim almasını halkın, devrimin, partinin ve yoldaşlarının nezdinde insanlaşmanın değerlerini en yoğun bir şekilde yaşamasından /yaratmasından bağımsız ele alabilir miyiz? Yine dağ doruklarında düşmana karşı kuşatma ve çatışmalarda yaratılan direniş destanlarını, geleceğimize ışık tutan örnek davranışları aynı çerçevede yorumlamamak büyük bir yanılgı ve yüzeysellik olmayacak mı? Bütün bu direniş geleneklerinin proletaryanın ideolojisiyle donanmanın nitel sonuçları olduğunu saptarken, tutsaklık koşullarındaki direnişleri ise ayrı ele almamız gerekmektedir. Çünkü bu koşullarda seni, düşmana karşı tavizsiz duruşa götürecek tek silahın kendine, özünde de ideolojine olan güvenindir. Tek savaşma aracın, ideolojimizin perspektifinde sınıf mücadelesi içinde biçim almış inancın, feda ruhun, cesaretin ve kararlılığındır. Peki bütün bu yetileri nerelerde ve nasıl kazanabiliriz, yaşamımız haline dönüştürebiliriz. **Sorunun can alıcı noktası burasıdır.**

Kuşkusuzki, böyle bir kişilik kendiliğinden oluşmaz. Böyle bir kişilik, ancak ve ancak sınıf düşmanımız olan burjuvazi ve onun sosyal-siyasal dayanaklarına karşı her alanda verdiğimiz mücadele içinde oluşur, biçim alır. Yaşam tarzımızdan tutalımda bir bütün olarak sınıf düşmanlarımıza karşı verdiğimiz mücadelenin yöntem ve araçlarına kadar, devrimcilerin ve komünistlerin MLM bilimi ve ideolojisine göre yaratılan tarzla bütünleşmek, sorunun ana temasıdır. Devrim basitten karmaşığa, özelden genele devrimci ve komünistlerin kendi değerlerini (bunlar ezilenlerin çıkarlarıdır) sınıf çatışmaları içinde inşa etmesidir. Keza sınıf düşmanımız olan burjuvazi, feodalizm, şovenizm vb. gibi gericiliklerin toplumun ilerici dinamikleri karşısındaki duruşu son derece kurumlaşmış ve toplumun içine sinmiş bir biçimdedir. Burjuvazinin toplum içinde açıkça görülebilen iktidar kurumlarını altetmeyi, toplumun içine sinmiş, hatta devrimci mücadelenin saflarında savaşan bizlerin üzerinde bulunan ideolojik hastalıkları parçalamaktan, onlardan arınmaktan ayrı ele alamayız. Her iki yönelimde birbiri üzerinde birebir bir belirleyiciliğe sahiptir. Burjuvazinin ideolojik uzantısı olarak topluma sinmiş asalak, bireyci, kaderci, kitlelere-örgütlülüğe güvensiz, inançsız, özgür kişilikli olmayı becerememiş, bu yönünün toplumun özgürleşmesiyle olan diyalektik bağını göremeyen bir nitelik, burjuvazinin açık iktidar kurumlarına karşı savaşımda başarılı olabilir mi? Yada burjuvazinin sömürü, baskı, işkence aygıtları olan açık iktidar kurumlarına karşı savaşımı esas almayan ve bunların yerine proletaryanın iktidar kurumlarını inşa etmeyi düşünmeyen bir hareket tarzı, burjuvazinin ideolojik hastalıklarından arınmak-

İbolar Ölmez

ta yol katedebilir mi? Tabiiki hayır. İşte karşı-devrime karşı mücadele bu denli geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Devrimciler ve komünistler karşı-devrimci cenahı hedefi haline getirirken, proletarya ideolojisinin değerlerini hem birey ve hem de örgütlü olarak yaşamın her alanında ilmek ilmek yaratmakla devrimci cepheyi güçlendirir. Yani burjuva ve k. burjuva sınıf dokusundan beslenen bir ideolojik duruşla, karşı-devrim karşısında sistemli ve nitelikli bir duruş sergilenemez.

"Proletaryanın ve devrimci halkın dünyayı değiştirme mücadelesi şu görevleri yerine getirmeyi kapsamaktadır. Nesnel dünyanın yanı sıra kendi öznel dünyalarını da değiştirmeleri, öğrenme yeteneklerini değiştirmeleri ve öznel dünya ile nesnel dünya arasındaki ilişkileri değiştirmeleri... Değiştirilmesi gereken nesnel dünya aynı zamanda değişmeye karşı olan bütün unsurları da içerir. Bunların değiştirilebilmeleri için, gönüllü ve bilinçli değişme aşamasına girmeden önce bir zorlama aşamasına girmeleri gerekir. Bütün insanlık kendisini ve dünyayı gönüllü ve bilinçli olarak değiştirdiği zaman dünya komünizm aşamasına ulaşmış olacaktır."
(Mao Zedung S. E. Cilt 1 Syf. 308)

Büyük usta Mao'nun bu belirlemesinden anlaşılacağı gibi, nesnel dünyayı değiştirmekle, öznel dünyamızı değiştirmek arasında sıkı sıkıya bir bağ vardır. Değiştirmenin ve değişmenin en özlü biçimi olan devrimi bu şekilde ele almalıyız. En yüzeysel tanımıyla devrim, çelişkileri çözmektir derken, bu sadece gericiliğin günümüzdeki temsilcileri olan burjuvazi ve feodalizmin toplum içinde yarattığı çelişkileri çözmekle sınırlı değildir. Çünkü devrim mücadelesinin önünde engel teşkil eden yalnızca karşı-devrimin görünen sistemli kurumları değildir. Toplumsal yaşam sürecimiz içinde bizlere musallat olmuş ve devrimci mücadele içinde yer almamıza rağmen hala üzerimizden atamadığımız burjuva zaaflarımız ve hastalıklarımızda devrimci, komünist duruşumuzun önünde olduğu gibi, devrimci mücadelenin önünde de ciddi bir engeldir. Toplum ve toplumsal gruplar içinde eskiyle yeninin çatışması, genelde devrimci saflara, özelde de komünist partisinin saflarına gelmiş bireyin üzerinde mevcuttur. Birey, burjuva zaaflar olan bu eskimiş-eski olan yönünü attığı oranda hem komünist partisi içinde sarsılmaz bir duruş sergiler, hem de komünist partisinin devrim yürüyüşüne olumlu etkilerde bulunur. Ve bu gelişime parelel olarak proletaryanın siyasal iktidar mücadelesi için, komünist partisinin iradesi, siyasal ve ideolojik hattında somutlanmış devrimin yasalarıyla, komünist partisinin örgütlü sınıf savaşımında yer almakla bütünleşilebilinir. Özcesi devrim mücadelesi yalnızca nesnel toplumsal objeleri değiştirmek değildir. Aynı zamanda bu nesnel objeleri iradi güçle dönüşüme uğratacak subjektif öge olan bizlerin değişmesi, eski yönlerimizi yıkıp, ilerici-yeniyle bütünleşme mücadelesidir.

Mevcut toplumsal çelişkilerin sistemle olan ilişiğini görüp KP'nin saflarına girmek devrimcileşmenin bir ayağıdır. Fakat bir bütünüdür demek gelişimin yasalarına aykırılıktır. Devrimcileşme, özünde de komünist kişiliğe erişme asıl bu süreçten sonra başlar ve sancılı gelişir. Çünkü toplum içinde burjuvazi-den bize miras kalmış eski yönlerimizi parçalamak sanıldığı kadar yüzeysel bir iş değildir. Canlı bir organizma olan KP'in saflarında eskiyle-yeni, doğruyla-yanlış, daha sistemli bir ifadeyle burjuvaziyle proletaryanın dünya görüşünün ideolojik zeminde sürekli var olan mücadelesi içinde birey, eskiyen yönlerini atıp, burjuva zaaflarından arınma sürecine girer. Ve bu arınma sürecine paralel olarak karşı-devrimin her türlü yönelimi karşısında duruşunu komünist partisinin nezdinde nitelikli hale büründürebilir. Demek ki devrimcileşmek, özünde de komünistleşmek, burjuvazinin tüm değer yargılarından arınmaktır. Bu arınma süreci burjuvazi ile yandaşı olan sosyal-siyasal dayanaklarına karşı amansız bir mücadeleyi ve proletaryanın ideolojik, siyasal perspektifine göre devrimci değerleri yaratmayı kendi içinde barındırır. Sorunu bu yönünü kavradıkça, sınıf mücadelesinin arenasında karşı-devrimi yenilgilere uğratabiliriz. İşkencehanelerde direnme olgusunu yaratanda bu ideolojinetliktir. Tarihimizden de bu bakış açıile öğrenebiliriz. **KAYPAKKAYA**'nın geleneğini **CİHAN**'larla, **HAKKI ERDOĞAN**'larla ve daha nice pratik örnekişiliklerle devam ettirmenin altında sır budur. Unutulmamalıdır ki, devrimci olmak her alanda karşı-devrimcikarşı devrimin çıkarlarını savunmaktTarihimize sahip çıkmak, tarihin süzgecinde sınıf mücadelesi içinde yarattığımız görkemli değerlerimizden öğrenip onları yine mücadele içinde yaratmaktır.

Birey olarak kendimizi değil, **HALKIN DEVRİMİN, PARTİNİN** çıkarlarını ölümümüz pahasına düşünmeliyiz. Ancbiz bu öğelerle özgürleşebilir, çıkarlarımıza uygun konumlanabiliriz. Karşdevrimi altetmek için her alanda devrimci komünist değerlerle donanmalıyız. Devrimi maddi güce dönüştürecolan, halk için ölebilme cesaretimizdBu cesaret **PARTİYE, YOLDAŞLARA DEVRİME** olan inanç ve güvendir. Bgüvenle pekişen bir güç, **DİRENMSİNİ** ve **YENMESİNİ** bilir ●

NOT: Yazı içerisinde yayınlanan resim Leman Dergisi'nden alınmıştır.

İbolar Ölmez

STRATEJİK DEĞERLER 7

ARAZİ

SUN TZU

Bazı arazilerden kolayca geçilebilir, bazılarında sıkışıp kalırsın, bazısı ise geçit vermez, kimisi dar, kimisi dik, kimisi ise geniş olur.

Her iki taraf da gidip gelebiliyorsa, arazi kolayca geçilebiliyor demektir. Araziden kolayca geçilebiliyorsa, öncelikle savaşta üstünlük için yüksek, güneşli ve yiyecek teminine uygun tarafı seçerek savaş durumuna geç.

Gidebiliyor fakat geri dönmede sıkıntı çekiyorsan sıkışıp kalmışsın demektir. Böyle bir arazide eğer düşmanın hazırlıksızsa, ilerlersen onları yenebilirsin. Fakat düşmanın hazırlıklı olduğunda ilerler ve yenmezsen geri dönmek için sıkıntı çekersin ve bu da zararına olur.

İki taraf için de ilerlemek zararına ise, buna geçit vermez arazi denir. Böyle bir arazide rakibin sana avantaj verse bile ona kapılmaz geri çekilirsin; düşmanın yarısını beri çeker daha sonra saldırırsın. Bu senin için avantajdır.

Dar arazide, önce oraya sen varırsan düşmanını beklemek için araziyi doldurmalısın. Önce düşmanın gelirse ve eğer yerleri doldurursa onu izleme. Eğer doldurmazsa izle.

Dik arazide, önce sen gidersen düşmanını beklemek için yüksek ve güneşli tarafı işgal etmelisin. Eğer düşmanın önce gelirse çekil ve onları izleme.

Geniş arazide iki tarafın hareket gücü eşitlenir ve meydan okuma güçleşir, bu durum savaşmak için zararlıdır.

Bu altı tip bölgeyi anlamak bir komutanın en büyük sorumluluğudur, onları tetkik etmek şarttır.

LI QUAN

Bunlar arazi şekilleridir; bunları bilmeyen komutan kaybeder.

MEI YAOCHEN

Zaferin kazanılmasında ve ordunun desteklenmesinden arazinin şekli esas olduğu için bu sorun çok önemlidir.

SUN TZU

Askeri güçler içinde acele edenler, oyalananlar, düşenler, dağılıp gidenler, isyan çıkaranlar ve yenilenler vardır. Bunlar doğal afetler değil, komutanların halatarıdır.

Eşit hıza sahip olup bir ile on'u vuranlar acelecidirler. Askerleri güçlü fakat subayları zayıf olanlar oyalanırlar. Subayları güçlü fakat askerleri zayıf olanlar düşerler. Yaverler kızgın ve gözü dönmüş ise, intikam ateşiyle savaşıp düşmanlarıyla karşılaştıklarında komutanlar onların bu yeteneklerini bilmiyorlarsa dağılıp giderler.

ZHANG YU

Genel olarak, tüm askeri idarenin tek bir başı olmalıdır, düşmanları yenebilmek için bütün güçleri birleştirmek gereklidir.

SUN TZU

Komutanlar zayıf ve otoriteden yoksun olduklarında, talimatlar açık değilse, askerler ve subaylar tutarlılıktan yoksunlarsa ve her tarafta savaş hattı oluştururlarsa bu kargaşadır. Komutanlar düşmanların güçlerini kestiremezlerse, çok daha fazla sayıda ya da daha güçlü askerlerle çarpışmaya kalkarlarsa ve kendi birliklerinin beceri seviyelerini ayırdedemezlerse yenilirler.

JIA LIN

Askerlerin yetenekli olanlarını yeteneksiz olanlardan, cesurları korkaklardan ayırmadan görev verirsen kendi üstüne felaket getiriyorsun demektir.

SUN TZU

Bu altı yol yenilmeye gider. Bunu anlamak komutanların asıl sorumluluklarıdır; bunları iyice incelemek gerekir.

CHEN HAO

Birincisi hesapsızlık, ikincisi ceza ve ödüllerin açık bir sistemden yoksun olması, üçüncüsü eğitimde başarısızlık, dördüncüsü akılsızca heyecan, beşincisi asayiş ve nizamın etkisiz oluşu ve altıncısı da birlik içinde ve sağlam olanları seçmedeki başarısızlıktır.

ZHANG YU

Bunlar kesin yenilginin yollarıdır.

SUN TZU

Arazinin yapısı orduya yardım eder; zaferi tayin etmek için düşmanların gücünü ölçmek, tehlikeleri ve mesafeleri kestirmek, askeri liderler için gerekli bir davranıştır. Bunları bilerek savaşanlar kazanır, bilmeyenler ise kaybeder.

ZHANG YU

Düşmanın durumunu ve arazinin avantajlarını bilirsen, savaşı kazanabilirsin. Hiçbirini bilmezsen, kaybedersin.

SUN TZU

Bu nedenle, savaş yasaları kesin zaferi gösterince-hükümet savaş olmamalı dese bile-savaşmak mutlaka gereklidir. Eğer savaş yasaları zaferi göstermiyorsa hükümet savaş emri verse dahi savaşmamak gerekir. Böylece zafer aramaksızın ilerleyen, suçlamadan kaçınmaksızın-sadece insanları korumak ve hükümetin yararı için-geri çekilir. Böylelikle millete değerli bir hizmet verir.

ZHANG YU

Hükümet emirlerine ters düşerek ilerlemek ve geri çekilmek kişisel çıkar için yapılmaz. Bu, sadece insanların hayatlarını korumak ve devletin gerçek çıkarını kollamak için yapılır. Bu tür sadık hizmetkarlar bir millet için çok değerlidir.

SUN TZU

Bebeklere baktığın gibi askerlerine de bak, seninle en derin vadilere bile istekle gideceklerdir; onlara sevdiğin çocukların gibi bak, senin için seve seve öleceklerdir.

LI QUAN

Eğer onlara iyi davranırsan ellerinden gelen bütün gücü sana harcarlar.

SUN TZU

Eğer onlara görev veremeyecek kadar iyi davranırsan, emir veremeyecek kadar nazik olursan, düzen sağlayamayacak kadar laubali hareket edersen, şımarık çocuklar gibi olurlar, işine yaramazlar.

CAO CAO

Sadece ödüllerden yararlanılmamalı, bir tek cezalara da güvenilmemelidir. Öyle olursa şımarık çocuklar gibi ya herşeyden zevk alır, ya da herşeyden alınmaya başlarlar. Bu zararlıdır ve onları işe yaramaz kılar.

SUN TZU

Askerlerinin vurma yetenekleri olduğunu biliyor, fakat düşmanının saldırılara karşı sağlam olup olmadığını bilmiyorsan, kazanma şansın yarımdır. Eğer düşmanının saldırılarda kolayca yara aldığını biliyor, fakat askerlerinin böyle bir darbe yapıp yapamayacaklarını bilmiyorsan, şansın yarımdır. Eğer düşmanının saldırılarda yara aldığını biliyor fakat arazi yapısının savaş için uygun olup olmadığını bilmiyorsan, şansın yine yarımdır.

WANG XI

Eğer kendini bilip karşındakini bilmiyorsan ya da karşındakini bilip kendini bilmiyorsan, her iki durumda da zaferden emin olamazsın. Kendini, düşmanını ve savaşabileceğini bilsen dahi yine de arazinin getirdiği avantajları göz önüne almalısın.

SUN TZU

Bu yüzden savaş yasalarını bilenler harekete geçtikleri zaman yoldan çıkmaz, kalkıştıkları zaman tükenmezler. Nitekim kendini ve karşındakileri tanıdığında zafer tehlikede değildir; gökyüzünü ve yeryüzünü bildiğin zaman zafer mutlaktır.

DU MU

Daha harekete geçmeden zafer ve yenilgi saptanmışsa, sakince hareket eder ve bitkinlik çekmezsin.

MEI YAOCHEN

Karşındakilerin yararına ve senin yararına olan şeyleri bilirsen tehlikede olmazsın. İklimi ve bölgeyi bilirsen, çıkmaza düşmezsin.

DOKUZ ZEMİN

SUN TZU

Askeri harekatlar kuralına göre dokuz çeşit zemin vardır. Yöresel çıkarların kendi içlerinde ve kendi bölgelerinde çatıştığı yerlere uyuşmazlık zemini denir.

CAO CAO

Askerler evlerine yakın ve o araziye bağlı olduklarında kolayca dağılırlar.

SUN TZU

Karşındakinin arazisine girip fazla ilerlemezsen, buna hafif zemin denir.

CAO CAO

Bu demektir ki askerler kolayca geriye dönebilir.

DU MU

Bir ordu ileri gidip sınırı geçtiğinde yöre halkına geriye dönme niyeti olmadığını göstermek için, o bölgedeki köprüleri ve gemileri yakmalıdır.

SUN TZU

Sahip olursan sana, rakiplerin sahip olursa onlara üstünlük sağlayacak araziye paylaşmazlık zemini denir.

CAO CAO

Azın çoğu yenebildiği, zayıfın güçlüyü vurabildiği topraktır bu.

DU MU

Mutlaka paylaşılamayan zemin ya doğal bir barikat ya da stratejik bir geçittir.

SUN TZU

Senin ve karşındakilerin gidip gelebildikleri araziye seferli zemin denir.

ZHANG YU

Eğer bolgede birçok yol ve kesilmeyecek serbest ulaşım varsa, bu, seferli zemindir.

SUN TZU

Düşman tarafından üç yandan çevrili olan ve ilk sahip olana orada yaşayan insanlara ulaşma imkanı tanıyan araziye kesişen zemin denir.

HO YANXI

Kesişen zemin birçok ana yol ağını birbirine bağlayan zemindir. Öncelikle bunu işgal et, insanlar seninle birlikte gitmek zorunda kalacaktır. Bu yüzden orayı alırsan güvenlikte, kaybedersen tehlikede olursun.

SUN TZU

Düşman topraklarının içlerine kadar girdiğinde, birçok kasaba ve şehirden geçtiğinde buna ağır zemin denir.

CAO CAO

Bu, geri dönüşü zor olan bir zemindir.

SUN TZU

Dağ ormanlarının, dik geçitlerin, bataklıkların ya da yolculuk etmesi güç yolların içinden geçtiğinde buna kötü zemin denir.

HO YANXI

Kötü zemin, istikrarı olmayan arazidir, istihkam ve siperler için uyun değildir. Bu tür bölgeleri mümkün olduğunca çabuk terk etmek en iyi yoldur.

SUN TZU

Giriş yolu dar, çıkış yolu dolambaçlı olduğunda ordun kalabalık olsa bile az sayıdaki düşman seni vurabilir. Buna kuşatılmış zemin denir.

MEI YAOCHEN

Uyum sağlama gücün çok üstünse bu zeminde yolculuk edebilirsin.

ZHANG YU

On taraftan kuşatılmış, arka tarafları sıkışıtırılmış bir topragı savunan tek bir asker, bin askeri uzak tutabilir, böyle toprakta pusuya düşürerek kazanırsın.

SUN TZU

Hızlı savaşırsan kurtulur, savaşmazsan yok olursun. Buna ölüm zemini denir.

CHEN HAO

Ölüm toprağındaki insanlar su alan bir kayıkta oturuyor ya da yanan bir evde yatıyor gibidirler.

MEI YAOCHEN

İbolar Ölmez

İleri gidemiyor, geri çekilemiyor, yan taraflara kaçamıyorsan derhal savaşa girişmekten başka şansın yoktur.

SUN TZU

Yani, uyuşmazlık zemininde savaşma, hafif zeminde durma, tartışma zeminine saldırma, seferli yolu kesme, kesişme zemininde seyret, ağır zeminde yağmala, kötü zemin de yol al, kuşatmalı zeminde plan yap , ölüm zemininde savaş.

LI QUAN

Uyuşmazlık zemininde askerler kaçabilirler.

MEI YAOCHEN

Hafif zemin askerlerin düşman topraklarına ilk girdikleri ve arkalarını duvara verdikleri yerdir, bu nedenle askerlerin zihinleri gerçekten bir hedefe yönelik değildir ve savaş için hazırlıksızdırlar. Bu noktada önemli kent ve ana yollardan kaçınmak gereklidir. Hızla ileri hareket etmek avantajlıdır.

CAO CAO

Paylaşmazlık zemininindeki bir düşmana saldırmak avantajlı değildir, avantajlı olan oraya ilk önce varabilmektir.

WANG XI

Seferli zemin kesilmemelidir, böylece yollar, erzak temin yolları olarak kullanılabilir.

MENG SHI

Kesişme zemininde güç birliği kurarsan güvenlikte, güç birliğini kaybedersen tehlikede olursun.

CAO CAO

Ağır zeminde yağmalamak, erzak temin etmektir.

Li Quan şöyle derdi, "düşman topraklarının içlerine kadar girdiğinde, haksızca hareket edip oradaki insanları kendine düşman etmemelisin. Büyük Han hanedanının kurucusu, devrik Qin hanedanı topraklarına girdiğinde hiç bir ganimeti yağma etmedi ve böylece halkın gonlunu fethetti."

LI QUAN

Kötü zeminde siper kazamazsan hemen orayı terketmelisin.

CAO CAO

Kuşatmalı zeminde surpriz taktikler dene.

CHEN HAO

Eğer ölüm toprağına düşerlerse, ordudaki herkes kendiliğinden savaşacaktır. Bu nedenle "ölüm toprağına koy ki yaşasınlar" denmiştir.

SUN TZU

Eskinin iyi askerleri düşmanlarının ön ve arka hatları arasındaki ilişkilerini koparabiliyor, büyük ve küçük gruplar arasındaki güveni sarsabiliyor, içlerindeki değişik toplumsal sınıfların ortak çıkarını yok edebiliyor, yönetenlerle yönetilenler arasındaki karşılıklı saygı ve ilgiyi bozabiliyor, askere almaları durdurabiliyor ve ordular içindeki bağlılığı ortadan kaldırabiliyorlardı. Avantajlı oldukları zaman harekete geçiyor, olmadığı zaman duruyorlardı.

LI QUAN

Düşmanının aklını karıştırmak için değişiklikler yaparlardı, onları her tarafta vurur, korkutur, plan yapacak zaman bırakmaksızın gafil avlarlardı.

SUN TZU

Şu sorulabilir; büyük ve iyi idare edilen bir düşman karşına çıkarsa, onunla nasıl başa çıkarsın? Bunun cevabı şudur: Öncelikle sevdikleri şeyleri ellerinden alırsın o zaman seni dinleyeceklerdir.

WANG XI

Önce üstünlük sağlayacak bir yeri işgal et ve özel vurucu timlerle erzak yollarını kes. Senin planladığın gibi davranacaklardır.

CHEN HAO

Sevdikleri şeyler sadece güvendikleri üstünlükleri anlamına gelmez. Düşmanın önem verdiği herşey esir almaya değerdir.

SUN TZU

Bir askeri gücün ana şartı hızlı olmak, başkalarının ataletinden yararlanmak, ummadıkları yönlerden gitmek ve korumadıkları yerlere saldırmaktır.

CHEN HAO

Bu, onların gafletlerinden, dar görüşlülüklerinden, tedbirsizliklerinden yararlanmak istiyorsan çabuk ol demektir. Duraksamak başarısızlık getirir.

SUN TZU

Genel olarak, işgalciler ilerledikçe sayılar artıp yoğunlaşırlar, böylece yöre idaresi onlara karşı koyamayacak duruma gelir.

DU MU

İstila saldırısının şekli şöyle olur: Eğer askerler, düşman topraklarının içine kadar girerlerse ölümüne savaşmaya karar verip azimli olurlar, böylece yerel komutanlar onları yenemez.

SUN TZU

Bereketli tarlalardan arta kalanları devşir, böylece orduların yeterince yiyeceği olur. Sağlığına dikkat et ve gerilimden kaçın, enerjini ve gücünü topla. Birliklerine manevra yaptır ve anlaşılmaz olmak için stratejiler geliştir.

WANG XI

En yoğun enerjini ve bütün gücünü topla, şeklini ve planlarını gizli tut, düşmanların seni anlamasın; hücum için zayıf noktalarını bulmaya çalış.

SUN TZU

Onları kaçışı olmayan bir yerde sıkıştır, kaçamadan öleceklerdir. Orada ölmekten başka yolları var mıdır? Savaşçılar tüm güçlerini harcarlar. Büyük tehlike içinde olduklarında korkmazlar. Gidecek başka bir yer olmadığından, dimdik dururlar. İyice işe giriştiklerinde, ona bağlanırlar. Başka seçenekleri yoksa savaşırlar.

CAO CAO

İnsanlar umutsuz olduklarında ölümüne savaşırlar.

SUN TZU

Bu nedenle askerler talim etmeksizin tetiktedirler, celbetmeksizin orduya girerler, anlaşmalar olmasa da birbirlerine dostça davranır, emir verilmeden itaat ederler.

DU MU

Bu şu demektir: Savaşçılar ölüm tehlikesi içinde olduklarında herkesin amacı aynıdır, bu yüzden talim görmeksizin hepsi de kendiliklerinden tetiktedirler, celbetmeksizin olayı benimser ve anlaşma ya da emirler olmaksızın itaat ederler.

SUN TZU

Kuşkudan kurtulmak için kehaneti yasakla; askerlerin seni asla terketmeyecektir.

Askerlerinin fazla eşyaları yoksa, bu maddi şeylere önem vermiyorlar anlamına gelmez. Ömürleri uzun değilse bu daha çok yaşamayı istemedikleri anlamına gelmez. İlerleme emri verildiğini gün askerler sızlanmaya başlarlar.

CAO CAO

Eşyalarını bırakır, ölüme giderler çünkü başka seçenekleri yoktur. Sızlanırlar çünkü hepsi de ölüme giderler.

DU MU

Eğer değerli şeylere sahiplerse askerler bunlara bağlanabilirler ve ölümüne savaşma ruhunu kaybederler, o zaman zar zor savaşa girerler.

WANG XI

Sızlanırlar, çünkü tedirgindirler.

SUN TZU

Demek ki başarılı bir harekat, başına vurulduğunda kuyruğu ile, kuyruğuna vurulduğunda başı ile, orta kısmına vurulduğunda hem başı, hem kuyruğu ile hareket eden hızlı bir yılan gibi olmalıdır.

ZHANG YU

Bu, darbe aldığında hızla tepki veren savaş hattı yöntemini temsil eder. Sekiz klasik savaş şeklini anlatan bir kitapta şöyle diyor. "Arkayı ön, önü arka yap, dört baş, sekiz kuyruk olsun. Baş her tarafta gezinsin ki düşman orta yere daldığından baş ve kuyruk yardıma koşsun."

SUN TZU

Şu soru sorulabilir, bir askeri güç bu hızlı yılan gibi olabilir mi? Cevap: Olabilir. Birbirini sevmeyen insanlar bile eğer aynı gemideyse zor durumda birbirlerine yardım edeceklerdir.

MEI YAOCHEN

Bunu sağlayan o durumun gücüdür.

SUN TZU

Bu nedenle bağlı atlar ve saplanmış tekerler yeterince güvenilir değildir.

DU MU

Sabit bir savaş hattı oluşturmak için atlar bağlanır, araçlar hareket etmesin diye tekerlekler toprağa saplanır. Bunlar bile yeterince emniyetli ve güvenilir değildir. Çabucak şekil değiştirmeye imkan sağlanmalıdır. Askerleri tehlikeli yerlere yerleştirince iki el gibi birbirlerine yardımcı olacak ve kendiliklerinden savaşacaklardır-güvenliğin ve kesin zaferin yolu budur.

SUN TZU

Cesareti eşit şekilde yaymak ve onu bir kılmak örgütlenmenin Tao'sudur. Hem sert hem de yumuşakla başetmek arazi şekline bağlıdır.

CHEN HAO

Eğer emirler katı ve açık olursa, cesur olanlar tek başlarına ilerleyemez, ürkek olanlar tek başlarına çekilmezler, böylece ordu tek bir kişi olur.

ZHANG YU

Eğer arazide üstünlük sağlarsan, yumuşak ve zayıf birliklerle bile rakiplerini yenebilirsin. Hele bir de hepsi güçlü olursa? Zayıfın da güçlünün de işine yarayan arazinin şeklidir.

SUN TZU

Demek ki askeri harekatlarda yetenekli olanlar grup için de işbirliği yaparlar, böylelikle grubu yönetmek başka seçeneği olmayan tek bir kişiyi yönetmek gibidir.

DU MU

Başka bir seçeneği olmayan insanlar tanımlaması, böylelerini yönetmenin kolaylığına değinen bir sözcük oyunudur.

SUN TZU

Komutanın görevi sakin ve gizli, adil ve düzenlidir.

MEI YAOCHEN

Sakinsen ve göze çarpmıyorsan, diğerleri senin gücünü hesaplayamazlar. Doğru ve düzenliysen, seni rahatsız edemezler.

ZHANG YU

Planları soğukkanlı ve çok gizlidir, bu yüzden hiç kimse onları kavrayamaz. Yönetim doğru ve düzenlidir, bu yüzden hiç kimse onu hafife almaya cesaret edemez.

SUN TZU

Askerlerine hiçbir şey söylemeden onları bilgisiz bırakabilir.

LI QUAN

Bunun nedeni planlarının henüz uygulamaya hazır olmaması ve askerlerin bunları bilmelerini istememesidir, çünkü başlangıçtaki stratejiyi onlarla planlamaktan çok sondaki başarının zevkini paylaşmak uygundur.

DU MU ve ZHANG YU

Bu onların birşey bilmemelerini fakat herşeyden habersiz, sadece emirleri uygulamalarını sağlamak içindir.

SUN TZU

Hareketlerini değiştirir ve planlarını gözden geçirir, böylece insanlar onları farketmez. Yerini değiştirir ve dolambaçlı yollardan gider, böylelikle insanlar onun gelişini kestiremezler.

ZHANG YU

İnsanlar senin niyetinin ne olduğunu asla anlamadıklarında sen kazanırsın. Büyük Beyaz Dağ Adamı şöyle demiştir: "Askeri harekatlarda aldatmanın değer kazanması sadece düşmanları aldatmak için değil kendi birliklerinizin hiçbir şey bilmeksizin sizi izlemeleri için de gerektir."

SUN TZU

Bir lider birlikleriyle birlikte bir hedef belirlediğinde yüksek bir yere merdivenle çıkıp merdiveni bir tarafa iten birine benzer. Bir lider birlikleriyle düşman toprağının içlerine kadar girdiğinde, onların gücünü açığa çıkarır. Gemileri yaktırır, kuyuları doldurur, onları koyun sürüsü gibi yürütür, hiçbir şey bilmeksizin.

CAO CAO

Onların kafalarını birleştirir.

LI QUAN

Geri dönen ordu, iradesini sağlamlaştırmak için gemilerini ve köprülerini yakmış olandır; askerleri planlarken habersiz olduğundan yakmış olandır; askerleri planlarken habersiz olduğundan, geriye bakmazlar, güdülen koyunlar gibidirler.

SUN TZU

Orduları toplayıp onları tehlikeli durumlara doğru sevketmek, komutanların işidir. Farklı zeminlere uyarlanmaları, daralma ve genişlemenin yararları, insan duygu ve koşulları bunlar iyice incelenmelidir.

DU MU

Daralma ve genişlemenin yarar ve zararlarından sözettiğinde, insanın gündelik duygulanımlarının farklı zeminlere göre değiştiğini söylemektedir ●

İbolar Ölmez

Evet, inadına düşünce inadına felsefe -I-

10 Nisan 1998 tarihli Artı Haber Dergisi'nin 16. sayısında yayınlanan "inadına düşünce inadına felsefe" başlıklı yazıda, İstanbul Liseleri Felsefe Klüpleri Platformu'na bağlı öğrenciler tanıtılmış, amaçları, neden felsefeye eğildikleri ve düşünceleri işlenmiştir.

Aynı konuya ilişkin olarak bir yazı yayınlayan18 Nisan 1998 tarihli Radikal Gazetesi'de öğrencileri ve eğilimlerini "Sofi'nin kardeşleri" başlığı altında vermiştir. Her ikisinde de öğrencilerin felsefeye eğilimli oldukları ama bunu yaparken kendilerini 'bölücü', 'yıkıcı' hissettikleri, buna rağmen bir arayış içinde oldukları, felsefeyle ilgilenecekleri, pratikte de bu bağımsız felsefe klüplerini birleştirmeye çalıştıkları ve dönem dönem tartışmalar düzenledikleri işleniyor. Haziran ayında "özgürlük" başlığı altında bir takım konuları tartışacakları anlatılıyor.

Burada amacımız bu öğrencileri eleştirmek değildir, Dergi ve gazeteye yansıdığı kadarıyla onlarla farklı saflardayız. Biz Maoistler her şeyi karşıtıyla birlikte ele alırız. Her şeye en az iki yönden bakarız, iyi-kötü, güzel-çirkin, ileri-geri vb. Dolayısıyla burada konuya karşıt taraftan bakmaya çalışacağız.

Burada esasen eleştirmek istediğimiz bu öğrenciler değildir. Her ne kadar öğrenciler tarafsız olduklarını belirtseler de diyalektiğin yasaları öyle demiyor. Geçmişten bugüne MLM bilimine burjuvazi ve onun satılık uşakları tarafından saldırılmakta, geçersiz olduğu ilan edilmektedir. Özellikle bu saldırı kampanyası bugün çok daha boyutlanmış durumdadır. '90'larda dağılan Sovyetler Birliğini "sosyalizm" olarak ilan edip, bir yandanda "globalizm", "tek kutuplu dünya", "kapitalizmin üstünlüğü" safsatalarıyla emperyalist-kapitalistler kitlelerin kafasını bulandırmaya "at izini it izine karıştırarak" sömürü sistemlerinin ömrünü uzatmaya çalışmaktadırlar. İşte böyle bir ortamda sözde bilim adamları, yazarlar, felsefeciler, ekonomistler vb. şürakası çıkıp bir kez daha Marksizmin geçersizliğini ilan ediyorlar. Tarafsız genç öğrencilerin pozisyonlarına böyle bir dönemde baktığımızda, pekte tarafsız olmadıkları, zira bu çevreyle aynı düşündükleri ortadadır. Bugün ağzında pipoları, keçi sakallarıyla bu şaheser filozoflar "işçi sınıfı öldü", "toplumun çoğunluğu hizmet sektöründe istihdam ediliyor", "Marksizm geçersizdir" derken bu öğrencilerden farklı bir şey ifade etmiyorlar. Dolayısıyla yazımızdaki eleştiri öğrenciler aracılığıyla bu çevreyedir. Ayrıca bu öğrenciler aracılığı ile felsefenin ne olduğunu, bugün gerek dünyada gerekse yaşadığımız coğrafyada hakim sınıfların neden bu kadar felsefeden korktuğunu, ona ambargo uyguladığını ortaya sermektir. Felsefeyi esasta proletarya başta olmak üzere toplumun diğer emekçi kesimlerinin öğrenmesi gerektiğini ortaya koymaktır. Bu anlamıyla yazıda ikili bir amaç güdülmektedir.

İlk önce bu öğrencilerin kimler olduğuyla işe başlayalım. Ayşe, Ferhat, Pınar, Hazal, Ateş istanbul liselerinin "pırıl pırıl", "zehir gibi" gençleri. Her biri Saint Benoit Lisesi, Alman Lisesi, İtalya Lisesi'nde okuyorlar. Ayrıca platformda Avusturya Lisesi, Cağaloğlu Anadolu Lisesi, Koç Lisesi, Kültür Koleji vb. var.

Milli Eğitim Müdürlüğü'nün 1994 tarihinde izniyle bu felsefe klüplerinin tüzüğü oluşturulmuş. Sonra bağımsız klüpler olmuş. Bu öğrenciler, bu bağımsız klüpleri platform düzeyinde birleştirmeye çalışıyorlarmış.

Bu öğrencilerin her biri sistemin olanaklarından iyi yararlanan, hemen her istedikleri karşılanan, her şeyin en iyisine sahip olabilen "iyi aile çocukları". Zira özel okullarda, yabancı dil eğitimi alarak, bilgisayarlı eğitim yapmaktadırlar. Labaratuvarlarında mikroskop, deney malzemesi vb. sıkıntısı çekmemektedirler. Hatta basit varoş liselerindeki öğrencilerin tüm okul yaşamı boyunca mikroskop camından yalnızca birkez soğan zarına bakmaları bu öğrenciler için deney bile sayılmaz. Dolayısıyla bu öğrenciler, hayatın gerçeklerinden uzaktırlar. Hayatın gerçeklerinden uzak olmaları nedeniyle hümanisttirler. Saf, iyi duygularla felsefe öğrenmek için yola çıkmışlardır. Önce roman okur gibi başlamışlar, giderekte içine girmişlerdir. İşte felsefe böyledir. İçine çeker insanı. Çelişkileri depreştirir, bilmemenin verdiği acıyla yanar tutuşur insan. Düşüncelerde nitelik sıçraması yaratır. Yaşadığı dünyayı, dünyanın sorunlarını anlamaya yöneltir. Dolayısıyla "tehlikelidir" felsefe. Çünkü işin içinde filozofların dünyayı yorumlamalarının yanısıra, değiştirmeye kalkanların çıkmasıda vardır. Bunun içindirki, bugün felsefe "öcü"dür. Hakim sınıflar felsefeden öcü gibi korkmaktadırlar.

Nedir bu öcü gibi korkulan felsefe? Nedir bu korkunun sebebi? Eski Yunanlılarda felsefe sözcüğünü bilgi sevgisi olarak kullanırlardı. Philadelphia sözcüğünün sözlük anlamı budur. Philosophie (felsefe) sözcüğü buradan gelir. Değişik anlamlarda kullanılmasına rağmen yerleşmiş anlamı, belirli bir davranış tarzına kaynaklık eden genel bir dünya görüşüdür "felsefe". İnsanların, hayvanlar aleminden insanlığa adım atmasıyla birlikte başlamıştır yaşadığı dünyayı sorgulamaları. İnsanlık, o dönem şimdikinden daha dar anlamıyla da olsa doğaya ve doğanın yıkıcı güçlerine karşı bir mücadele içindeydi. Algılama ve anlama yeteneği henüz yeni gelişiyordu. Dolayısıyla doğanın bu yıkıcı güçlerine karşı birlik içinde, gruplar halinde hareket ederek karşı koyabiliyorlardı. İnsanların bu mücadele içinde pratiği geliştikçe, anlama yetenekleri gelişiyor, ilkel tarzda da olsa bir takım şeyleri yorumlamaya başlıyorlardı. Çoğu zaman ise anlamlandıramadığı şeyler karşısında doğaüstü güçlere tapıyorlardı.

Ve "benim", "senin" kavramlarının olmadığı bir dönemdi.

İşte insanlığın bu ilk aşamasından bugüne kadar bu arayışı hiç bitmemiştir. Önce dar çevresini sorgularken yavaş yavaş bu gelişmiş, evreni ve gök cisimlerini sorgulamaya kadar gitmiştir. Bugün bilimin gelişmesi, uzaya araçların gönderilmesi, uzayda araştırmaların yapılması, hatta uzay filmlerinin çekilmesi bu kapsamda düşünülebilinir. İnsan doğayı, doğayla olan ilişkilerini sorgularken aynı zamanda hem kendini hem de kendi türleriyle olan ilişkilerini sorgulamış/sorgulamaktadır. İnsanlık geliştikçe ihtiyaçlarda gelişmektedir ve bu ihtiyaçlar insanı yeni yeni arayışlar içine itmiştir ve itecektir de.

Ancak tarihin bir anında insanlar doğanın verdiği nimetlerle yetinmeyip artı-ürün de elde edecek aşamaya ulaştıklarında yaşamlarında çok şey değişmiştir. İşte o zaman insanın doğaya karşı mücadelesinin yanında kendi türlerine karşıda mücadelesi başlamıştır. O günden beridir insan ikili bir mücadele içerisindedir. 1) Doğaya karşı, 2) Kendi türlerine karşı. İnsanın kendi türlerine karşı olan mücadelesi sınıf savaşımını oluşturmaktadır. Marks tarihi "sınıf mücadeleleri tarihi" olarak ele alırken, bunu kafasından uydurmamış, varolan bir gerçekliği dile getirmiştir. Bunun içindirki, **insanlık bugün geldiği bilimsel aşamaya, üretim mücadelesi, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneyimlerle ulaşmıştır** diyoruz.

Sınıflı toplumların ilk aşaması olan köleci toplumda, hakim konumda olan efendi, çalışmayı "aşağılık" bir iş olarak görmüş, köleleri çalışma alanlarına sürerken kendisi bilimle, sanatla, felsefeyle vb. uğraşmıştır. Burada kafa emeğiyle kol emeğinin ayrıldığını görüyoruz. Hakim sınıfların egemenlik aracı olan devletinde kökeni burada başlıyor. Köleyi zorla çalıştıracak bir güce gerek vardı ve bu güç de egemenler adına devletin kendisiydi.

Sınıflı toplumların tümünde ortak olan bir özellik varki, o da toplumun bir kesimi üretirken, diğer kesimi bu üretimin bazen tümünü bazen de bir kısmını kendine almakta, yaşamını asalakça sürdürmektedir. Bu aslak sınıflar, toplumun tüm yaşamını üretim zamanına ayırırken kendilerine bolca boş zaman yaratmakta, zevki sefasını sürmektedirler. Marks bu konuda şöyle söylemektedir: "Kapitalist toplumda, halk kitlelerinin bütün yaşamı emek zamanına dönüştürülerek, tek sınıfa bolca boş zaman sağlanır." (Kap. C:1, Sf: 541) Yani burjuvaziye. Bu durum aslında tüm sınıflı toplumlar için geçerlidir.

Ancak bu şekilde yaşamak istemeyen dahası emeğinin ürününe sahip olmak isteyen emekçi sınıflar, hakim sınıflara karşı mücadeleye girişmiştir. Tarihi incelediğimizde, tarih, Spartaküslerden Kızıl Ekimlere oradanda Kültür Devrimine kadar bu mücadelelerle doludur. Ve bugünkü hakim sınıflar tasavvurlarında, ütopyalarında bile ilk çağlarda olduğu gibi bugünde bu sınıfları düşünmek durumunda kalmışlardır. Çekilen bilim-kurgu filmlerine bile bu mücadele yansımış, emekçi sınıfları uygarlığa saldıran Vandallar şeklinde göstermişlerdi. Ne acı!

İşte doğayı ve toplumu yorumlayış tarzında üretimden kopuk olan ve kendini düşünceye veren sınıflar bu mücadeleden etkilenmiş ve esasta düşünce tekelini elinde bulunduran sınıflar arasında karşıt kutuplar oluşmuş, çatışkılarla günümüze gelmiştir. İlk çağlardan günümüze dek süregelen bu iki zıt kutup şunlardır;

1) İdealizm, 2) Materyalizm.

Bu iki akım dünyaya temelde iki farklı açıdan bakmaktadırlar. İdealizm ve bu görüşte olanlar düşüncelerinde, tasavvurlarında dünyayı yaratırken, ruhu esas alırken materyalizm, gerçek dünyayı, yani maddeyi esas almıştır. Özetlersek; maddenin mi önce geldiği yoksa ruhun mu şeklindeki felsefenin temel sorusuna verilen cevaba göre filozoflar iki kampa ayrılmıştır. İdealistler; ruhun önce geldiğini söylüyor, ruhun, tanının esas alınması gerektiğini ileri sürüyorlardı. Materyalistler ise; maddenin esas olduğunu, temel olarak maddenin alınması gerektiğini ileri sürüyorlardı. Bu çatışkılar sürerken bilimlerin ilerlemesi idealizme darbeler indiriyor, idealistlerin düşüncelerini paçavraya çeviriyordu. Bunun karşısında idealistler ise "yeni yeni" düşünceler ortaya atıyor, karışık, anlaşılmaz şeyler savunarak felsefelerini sürdürmeye çalışıyorlar, çeşitli kamplara ayrılıyorlardı. Öznel İdealizm, Nesnel İdealizm, Bilinemezcilik, Varoluşçuluk, vb.

Öznel İdealist İngiliz Piskoposu Berkeley, saçmalıklarını daha da ileriye götürerek fiziksel maddeyi yok ediyor, düşüncelerinde yarattığı dünya ile gerçek dünyayı birleştirerek tek bencilliğe (Solipsizme) varıyordu. Berkeley görünen dünya bir yalan, yalnız benim düşüncelerim gerçektir. Dünya benim düşüncelerimin bir yansımasıdır, benim düşüncelerim olmasa dünyada olamazdı diyordu. Bu felsefe uzun süre etkisini sürdürdü.

18. yy. da özellikle Newton'un ortaya attığı evren hakkındaki genel mekanik teoriler sonrası bilimin baş döndürücü bir tarzda gelişmesiyle Berkeley'in felsefesinin tutar bir yanı kalmamış, ayakta kalabilmek için **Bilinemezcilik** (Agnostizm) felselesi ortaya atılmıştır. Bunlar kendilerini "üçüncü yol" olarak adlandırmaktadırlar. Felsefenin temel sorusuna hiçbirşey bilinemez diyerek cevap verirler. Sözde tarafsız ve eleştiricidir? Bu-

İbolar Ölmez

nunla övünürler madde mi ruh mu önce gelir? Bizim zihnimiz bunu bilme yeteneğindemidir? Bunu bilmek gerekir gibi düşünceleri savunan Agnostiklerin ilk temsilcisi D. Hume'dir. Diğer temsilcileri, E. Kant, A. Comte'dir. Agnostisizm ortalık tutumuyla son noktada idealizme varır ve buda hakim sınıfların işine yarar.

Nesnel idealistler ve temsilcisi konumundaki Hegel'se, diyalektiği idealist tarzda kavradığı için "ilk ilke", "kendinden-fikir"lerle doğayı ve tarihi açıklıyordu. "mutlak-fikir"i tüm insanlık tarihinin temeli olarak ele alıyordu. Onun "Mutlak-fikir"i ise Hıristiyanlığın tanrısıdır. Burada Hegel'in hakkında teslim etmek gerekir. Diyalektiğin yasalarını ilk olarak O ortaya koymuştur. Ancak idealist olduğu için onun diyalektiği baş aşağı duruyordu . Marks, özne-nesnenin doğada ve insan toplumunda birliğini saptayarak ve özellikle diyalektiğin devrimci özünü ortaya çıkararak, Hegel'in diyalektiğini ayakları üzerine oturttu.

Varoluşçuluk ise; modern felsefede bir entellektüel tabakanın haleti-ruhiyesini yansıtan irrasyonel akımdır. Yeni Kantçılar tarafından ortaya atılan Varoluşçuluk kapitalizmde özellikle liberalizmin bunalımını yansıtır. Özgürlük sorununa özel bir önem veren Varoluşçularda özgürlük, seçme özgürlüğü, bireyin seçtiği özgürlüktür. Dolayısıyla Volantarist (İradeci) tir. Toplumun, doğanın yasaları onlar için önemli değildir. Ben özgürlüğü düşünüyorsam özgürümdür. Burada bireyin doğa ve toplumdan, doğa ve toplum yasalarından soyutlanışı vardır. Buda kapitalizmin insanlara dayattığı bireycilikle uyum içindedir. Varoluşçuluk, sonuçta doğa ve toplum yasalarını reddedip yerine soyut iradeci bir özgürlüğü geçirdiği için idealizme varır.

Bütün bu felsefi akımlar idealizmin değişik biçimleridir. Yani doğa ve toplum yasalarını anlamak, onları insanın erekleri için kullanmaktan uzak olduğu için idealisttirler. İdealist olduğu için ise yanıltıcıdırlar. Yanıltıcı olduğu içinde emekçi kitlelerin çıkarına aykırıdır. Oysa "Materyalizm, doğa bilimleriyle tam bir uyum halinde, maddeyi ilk veri, bilinç, düşünce ve duyumu ise ikincil veri olarak kabul eder. Çünkü duyarlılık, en açık ve seçik biçiminde ancak maddenin daha üstün biçimleriyle (organik maddeye) ilintilidir ve 'maddenin bizzat kendi yapısının temelinde' duyarlılığı andırır bir özelliğin varlığı ancak varsayılabilir." (Lenin, Ampiryokritisizm)

Toparlarsak, materyalizmle idealizm çatışkılarla varolup gelmiştir. Ve bilimlerin gelişmesi idealist düşüncelerin yanlışlığını ortaya sererken, Marksizm öncesi materyalizm de bu mücadelede yetersiz kalıyordu. Dolayısıyla diyalektik materyalizm, idealizme vurulan köklü bir darbedir. Çünkü Marks ve Engels'in ortaya koydukları ve Marksizm olarak ifade ettiğimiz diyalektik materyalizm, bir fantazinin ürünü değil, bilimlerle doğup gelişen, doğanın, toplumun nesnel yasalarının kavranılması, yeni bir toplumsal sistemin yaratılmasında ilk kez emekçilerin eline verilen yenilmez bir silahtır. Bir bilimdir. Marksizm, felsefeye gerçek niteliğini kazandırarak, ilk kez toplumun üretken kesimlerinin kullanabileceği bir bilim haline getirmiştir. Stalin Marksizmi şöyle değerlendirmektedir; "Marksizm tabiatın ve toplumun gelişme kanunlarının bilimi, ezilen ve sömürülen kitlelerin devriminin bilimi, sosyalizmin her ülkedeki zaferinin bilimi ve daha ilerideki toplumun kurulmasının bilimidir." Yine Stalin bir başka yerde diyalektik materyalizmi tanımlarken; "Diyalektik materyalizm Marksist partinin dünya görüşüdür. Ona bu ad verilir, çunku tabiat olaylarını ele alış tarzı, araştırma ve bilgi edinme metodu diyalektik, bu fenomenleri yorumlayış ve görüş tarzı ise materyalisttir" demektedir. Gerçekten de düşünce tarihine baktığımızda, yığınca filozof çıkmış, dünyayı değişik biçimlerde yorumlamışlardır. Marksizmi özgün kılan ise, onu değiştirmek için gerekli olan bir nicik silahı emekçilerin eline vermesidir. Yani Marksizm, idealist soyutlamalara karşın, doğa ve toplumu değiştiren dinamikleri açığa çıkarıp harekete geçirmiştir. Emekçilerin elinde "bir eylem klavuzu" olan Marksizm, daha sonra toplumsal değişiklikler ve bilimlerin ilerlemesiyle birlikte MLM aşamasına ulaşmıştır. Dünyanın yakın tarihine baktığımızda; bu bilimin değiştirici, dönüştürücü, ilerletici gücü görülmektedir.

Hakim sınıfların bugün felsefeden neden bu kadar korktukları sorusunun yanıtı işte bu gerçekte gizlidir. 18. yy'da burjuvazi feodalizme karşı savaşırken "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" sloganıyla kitleleri peşine takmaktaydı. Ve feodalizmin ağır baskıları altında inleyen halkı ancak böyle peşine takabilirdi. O zamanlar ilerici olan kapitalizm, bilime önem vermekteydi. Çünkü ancak böylece feodalizmi altedebilir, kendi düzenini kurabilirdi. Nitekim feodalizmi altedip kendi düzenini kurduktan sonra burjuvazinin "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" sloganının nemenem bir şey olduğu görüldü. Burjuvazi bilimi karşısına aldı, tüm feodal değer yargılarını yerle bir etti, kiliseyi hizmetine koştu, her şeyi meta haline getirdi. Ve emekçiler üzerinde görülmedik bir baskı ve sömürü sistemi kurdu.

Daha kapitalizmin ilk dönemlerinde bu baskı, yoksullaştırma öylesine yoğun hale gelmiştiki, kendi sınıfları içerisinden bir takım ütopikler çıkıp bütün bu kötülüklerin kaynağının özel mülkiyet dünyasından kaynaklandığını gördü. **T. More** "ütopya"sında bunu açıkladığı için kafası giyotinle kesildi. Giyotine giderken şöyle diyordu, bu zamana kadar sadece düşündüm, şimdi bu düşüncelerimi topluma açıyorum." Aynen Ortaçağ düşüncesine ters düşen **Bruno**'nun Engizisyon Mahkemesi'nde yargılanıp yakılması gibi. **Campenella** "Güneş Ülkesi" adlı kitabındaki düşüncelerini pratiğe geçirirken, yakalanıp işkencelere maruz kaldı, yıllarca zindanlarda tıkılı kaldı. Aynen "Dünya Dönüyor" dediği için **Galileo**'nun Engizisyonda yargılanıp zindanlara tıkılması gibi.

Kapitalizm bir kere hakim hale gelmişti ve hiçte öyle özgürlükçü bir sistem değildir. Proletarya üzerinde uyguladığı baskı, aşağılama, yoksullaştırma öyle bir noktaya gelmiştiki, buna karşı tepkilerde gelişti. İlk dönem proletarya öç alma şeklinde, düşman olarak makineleri görüyor ve parçalıyordu. Proletaryanın mücadelesi henüz tam anlamıyla gelişmemişti. Bu dönem toplumdaki pislikleri gören ütopik sosyalistler, kapitalizmin eleştirisini yapmaya başladılar. Ancak onu değiştirecek dinamiği kavramadıklarından, hümanist bir biçimde toplumu eğitimle değiştirmeye çalıştılar.

Bu dönemde burjuvazi, daha da reaksiyoner hale gelmiş ve burjuvazinin kalemşörleri, satılmışlıklarını ayyuka çıkarmış, bilim düşmanlığı hat safhaya varmıştı.

İşte böyle bir ortamda proletaryanın mücadelesi gittikçe gelişiyor, deneyim kazanıyordu. bu dönemde ortaya çıkan **Marks** ve **Engels** tüm burjuva idealist düşünceleri yerle bir ederek Marksizm bilimini ortaya koydular. Ve "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin" şiarıyla "Komünist Manifesto" yu yayınladılar. Dolaşan "Komünizm Heyulası" burjuvazinin yüreğine korku salmaya başladı. Çünkü doğru fikirlerin değiştirici, dönüştürücü, ilerletici gücü vardı. Marks ve Engels'in fikirleri tüm dünyada yankı bulmuş, sınır tanımaz bir noktaya ulaşmıştı.

Bu durum karşısında burjuvazi sessiz kalamazdı, zira bu yolu denediler olmadı. Ve her türlü aşağılık yönteme baş vurdular. Kovuşturma, sessizlik içinde boğma, karalama, hırsız tutma olmadı. "Yeni yeni" teoriler ortaya attılar olmadı. Zira ortaya atılan teoriler ortadan silinip giderken Engels'in deyimiyle Marks'ın düşünceleri "bütün uygar ülkelerde bulutsuz gökyüzünden düşen bir yıldırım gibi etki yaratıyordu". Gerçekler inatçıdır. Gerçekler tüm dünyada vücut bulmuştu. Burjuvazi gerek kalemşörleriyle, gerekse satın aldığı uşaklarıyla Marksizmi çürütmeye kalkıştı. Marksizm çürütüldükçe daha da büyüdü, kökleşti dal budak saldı. Bugünde aynı teraneyi sürdürüyorlar, "yok Marksizm yaşadığı dönem için geçerliydi, bugün toplum değişti" vb. Kapitalizm geliştikçe, artık mülksuzleştirilecek küçük üreticiler kalmamış, sıra kendi sınıfdaşlarına gelmişti, böylece tekelleşmede başlamıştı. Makineleşme, aşırı meta üretimi kapitalizmi krizden krize sokuyor, sermaye yatırılacak kanlı alanlar arıyordu. Bu dönemde bankalarla birleşen sanayi, finans kapitali oluşturmuş, mali oligarşi kendisine daha karlı yatırım alanları olarak gelişmemiş ülkeleri seçmişti. Sermaye ihracı devasa boyutlara ulaşmış, dünya mali oligarşi arasında paylaşılmıştı. Böylece kapitalizm, çürüyen aşamasına ulaşmış oldu. Yani emperyalizm. Emperyalizm üzerine yığınca yazıldı çizildi. **Lenin** bu tartışmalara "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm" adlı eseriyle son noktayı koydu. Lenin bunu yaparken kapitalizmin Marksist bir eleştirisini yapmış, onun ulaştığı aşamayı değerlendirmiş, I. Dünya Savaşını ve nedenlerini değerlendirmiş ve kapitalizmin çürüyen aşamasına ulaştığını belirtmiştir. Emperyalizme yönelik mücadelenin boyutlarını ortaya serrerken Lenin, ayrıca II. Enternasyonal oportünistlerine de darbeyi indirmiş, proletaryanın emperyalist savaşlar karşısında alması gereken tutumu teoride ve pratikte göstermiştir.

1917 Ekim'inde emperyalizmi "en zayıf halkası"ndan kırarak proletarya diktatörlüğünü kurmuş, yeni bir çağ açmıştır "Emperyalizm Ve Proleter Devrimler Çağı".

Lenin ayrıca Marksizm'e teorik ve pratik alanda önemli katkılarda bulunmuş ve Marksizm'i ML boyutuna ulaştırmıştır. Stalin Leninizmi "Emperyalizm Ve Proleter Devrimler Çağı'nın Marksizmi" olarak değerlendirmektedir ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

'94 Dersim seferlerine verilen destansı cevap;

6 ŞUBAT MUHAREBESİ

TKP(ML)'nin yürütmüş olduğu tarihinde, köylü gerilla savaşında 1994 kış ayları, varolan bir politikanın yeni bir politikayla değişmesine tanıklık eder. Eskiden, düşmana yönelik saldırılar sadece bahar ve yaz aylarıyla sınırlandırılıyor ve kış aylarında savaş taktikleri esas olarak savunmaya indirgeniyor, adeta savaş tatil edilerek altı ay bonnalarda baharın gelmesi bekleniyordu. İşte bu anlayış, '94 kış aylarında yapılan nitelikli eylemlerle kırılarak, uygun yol ve yöntemler geliştirildiğinde, doğa koşullarının tüm zorluklarının alt edilebileceği ve düşmana dönük saldırı eylemlerinin kışın da dahil her koşulda sürdürülebileceği pratikte gösterilmiştir.

'94 kış aylarında yapılan bu saldırılar düşmanı şaşkına çevirmişti. Gerillalar, düşmanın geliştirdiği bütün saldırıları yaratıcı manevralarla boşa çıkarıp, karşı-saldırılar geliştirerek düşmana ağır kayıplar verdirdi. Hiç kuşkusuz ki, bu başarıda kış aylarında yapılan bu başarılı saldırıların en önemli ayağı, kitle tabanıydı. Halkın, tüm olanaklarını halk ordusu TİKKO ve partinin ihtiyaçları doğrultusunda seferber etmesinin ve her türlü tehlikeyi göze alarak yardımlarını sunmasının önemli bir etkisi vardı.

Daha kış aylarının başlarında yaşanan bu gelişmeler, bahar ve yaz aylarında düşmanla savaşın çetin geçeceğini, düşmanın yeni ve kapsamlı Dersim "seferlerine" yöneleceğini, halka daha üst boyutta saldıracağını gösteriyordu. Düşman; bir yandan uğradığı yenilgileri hazmedemeyerek intikam almaya çalışırken, diğer yandan da bölgede sıfırlanan merkezi otoritesini yeniden tesis etmek ve gerillanın bölgede gelişen devrimci otoritesini kırmak için her türlü haksız savaş yöntemine başvurmaktan geri durmayacaktı. TKP(ML), bütün bu gelişmeleri öngörerek, sürece hem partiyi ve orduyu, hem de halkı hazırlamak için yoğun ve çok yönlü bir faaliyet içerisine girdi.

Düşmanla bu çetin mücadele yaşanırken, parti içerisinde de önemli gelişmeler olmaktaydı. Pragmacı-Makyavelist hizip, Nisan ayında yapılacak MK toplantısı öncesi, partiye bayrak açmanın hesaplarıyla yoğun bir hizip faaliyeti yürütmekteydi. Ve bu hizip faaliyeti, '94 Nisanında partiye bayrak açılmasıyla noktalandı. Pragmacı-Makyavelist hizbin ayrılmasından sonra da parti, merkezi yapısını korudu. Ancak parti içerisinde yaşanan bu gelişmeler hem parti, hem de parti kitlesi üzerinde olumsuz etkilere sebep oldu. Kamuoyuna dönük olarak yapılan tartışmalarda bir çok deşifrasyonun yaşanmasına yol açtı. Partinin bu dezavantajlı durumu hiç kuşkusuz ki düşmanı oldukça sevindirdi.

1994 yazı ile birlikte düşman, yoğun saldırılara girişti. Saldırının birinci hedefi bölgede yaşayan halktı. Yani, önce gerillanın dayanaklarından yoksun bırakılması, sonra da gerillayı imha etmek amaçlanıyordu. Bunun için birçok köy yakıldı. Yoğun tutuklamalar, köylülerin infaz edilmesi, ekinlerin, ormanların yakılması, ambargo, sürgün yani zorla göç ettirmeler vb. ile düşman, saldırılarını pervasızca sürdürdü.

TKP(ML), bütün gücü ile düşmanın bu saldırılarına karşılık verdi. Bingöl Herdif Karakolu'da dahil düşmanın onlarca sabit hedefi imha edildi. İlçe merkezlerine baskınlar, pusu, sızma ve saldırılarla düşmana ağır kayıplar verdirildi. Gerilla kuvvetlerinin olduğu tüm bölgelerde, Dersim, Amed, Karadeniz'de çatışmalar yoğunlukla yaşandı. Diğer yandan da kentlerde ve yurtdışında Dersim'le dayanışma kampanyaları örgütlenerek düşmanın bu azgın saldırıları boşa çıkarılmaya çalışıldı. Köy muhtarları Ankara'yı ayağa kaldırdı. Kent parti örgütleri, molotoflama, bombalama vb. ile sürece müdahale etmeye çalıştılar.

1994'ten, 1995 6 Şubat muharebesine kadar, TKP(ML) MK üyesi **Kazım EKİCİ** yoldaşta dahil 46 şehit verdi parti. Yine kent parti örgütlerinden parti kadroları da dahil bir çok operasyon sonucu onlarca yoldaş düşmana esir düştü. Ancak düşman amacına ulaşamadı. TKP(ML) bu çatışmaların içinden, derin yaralar almasına rağmen, dimdik ayakta kalmasını bilerek çıktı.

İşte bir yıl boyunca hedefine ulaşamayan düşman, haince planların devam ettiriyordu. Aldığı bir ihbar sonucu, tüm teknik donanımını da devreye sokarak, partiye öldürücü bir darbe vurmak istiyordu.

Büyük bir iştahla yola çıkan düşman, partinin önceden yapmış olduğu hazırlıkları hesaba katmadan ilerliyordu. TİKKO gerilla birliklerinin toplu bulunduğu kış kampını ani baskınla basarak gerillayı gafil avlamak istiyordu.

BRT zırhlı araçları ve yüzlerce gücü ile ilerleyen düşmanın hevesini kursağında bırakmak için gerilla kuvvetleri, tüm hazırlıklarını tamamlayarak ve düşmana bir daha unutamayacağı sürprizi sunmaya giriştiler.

Ve ilk çatışma başladı. Gerilla kuvvetlerinin ilk saldırısı sonucu düşman güçleri tam bir şaşkınlık içerisinde kaldılar. Kütüler, "yardım ananı"larla silah sesleri birbirine karışıyordu. Çatışmanın ilerleyen saatlerinde çok güvendikleri BRT'leri de gerilla kuvvetlerinin roketli saldırısı sonucu etkisizleştirilmiş, gerilla kuvvetlerinin eline geçmişti. Aynı anda düşmandan ele geçirilen malzemeler ve esirler de vardı. Süren çatışmalar sonucunda, düşman umduğunu bulamadan, arkasında 27 ceset, yanmış BRT'ler, çeşitli silah ve malzemeler, esirler vb. bırakarak gerisin geri kaçmaya başladı. Partiye öldürücü bir darbe vurmaya gelen düşman, TİKKO gerillalarından öldürücü bir darbe almış ve bu muharebeyi ordumuz iki şehit vererek zaferle noktalamıştı. **Arif** ve **Ezgi** yoldaşlar, tekniğe karşı bilincin ve insanın üstünlüğü ile simgeleşerek, 6 Şubat'ın ruhunu canlarıyla perçinleyip ölümsüzleştiler.

6 Şubat muharebesi; parti tarihindeki en büyük muharebe olmakla kalmayıp, savaşın vardığı boyutun kavranması açısından da son derece önemlidir. Bunun yanısıra, 6 Şubat muharebesini, düşmanın '94 Dersim seferlerini püskürterek bu saldırı harekatının altedilmesiyle dönemi kapatan bir son halka olarak ele alabiliriz. Bu muharebe, bir yıl süren dönemsel saldırı ve "temizlik harekatı"na vurulan son ve belirleyici darbe olmuştur. Düşmanın bu tür saldırı harekatlarının stratejik savunma dönemi boyunca kesintisiz tekrarlandığını ve tekrarlanacağını düşünürsek, bu bir yıllık sürecin parti tarihine son derece önemli deneyler bıraktığını belirlemek doğru olacaktır.

6 Şubat muharebesiyle damgalanan bu süreç, partinin devrimin yolu konusundaki stratejisini bir kez daha doğrulamıştır. Yani, kırsal alan esaslı sürdürülen savaşın, bütün olumsuzluklara rağmen kendisini yaşatıp devrime ilerleyeceği gerçeğini bir kez daha somutlamıştır.

Bu sürecin öğrettiği bir diğer gerçeklikse, gerilla savaşının her mevsimde ve her türlü doğa koşuluna rağmen, uygun taktiklerle kesintisiz sürdürülebildiğidir. Halkla birleşen, halkı birleştiren, halkı halk savaşına seferber eden bir komünist partisi, kolay kolay yenilgi almaz.

6 Şubat muharebesi; esirlere nasıl davranılacağı konusundaki Maoist anlayışı hayata geçirmede de son derece olumlu bir örnek olmuştur. Düşmandan alınan esirlere karşı kesinlikle kötü muamele yapılmamış, aksine, olanaklar esirler için seferber edilmiştir.

6 Şubat muharebesi; her an düşman saldırılarına karşı tetikte, hazırlıkta olunmasının zaferle sonuçlanan olumlu bir örneğidirde. Düşmanı stratejik olarak küçümseme, düşmanın er geç yenileceğine ve zafere duyulan sarsılmaz inanç, halka, devrime, partiye bağlılık ve bilinçli bir feda ruhu, ataklık ve cesaretin yanısıra düşmanı taktik olarak dikkate alma ve düşmanın taktiklerine karşı yaratıcı taktikler geliştirme doğru anlayışının adıdır **6 Şubat**.

Bundan sonra da daha nice muharebelere gireceğiz. Yeneceğiz, yenileceğiz. İhanetler de göreceğiz ve daha nice kahramanlıklarda. Sebatla halk savaşında ısrarı sürdürerek, gelecek mutlu günleri yaratacağımıza inancımızı sağlam tuttuktan sonra aşamayacağımız hiçbir zorluk ve engel, başaramayacağımız hiçbir şey olamaz. Zafer, istenilikten sonra dişle tırnakla sökülüp alınır. Ve en büyük zafer, devrimi gerçekleştirerek kesintisiz sürdürmeyi ve nihai hedef komünizme ulaşmayı başarabilmektir. Bu zafere, güdümlü bir füze gibi kilitlenmeliyiz ●

KAZIM ÇELİK

ORHAN BAKIR

MEHMET KOCADAĞ

AHMET YAVUZ

BAHAR YILDIZ

Onuz omuza verip halaya duran
Mendil sallayıp zilgıt çalan
Türkü söyleyip güneş ile kucaklaşan
Yoldaşlara seslenirim.
Kimi kanlar yanan
Gecesiyle sırdaş olan
Özgürlük için savaşan
Yoldaşlara seslenirim.
Bedeni alkanlara bulanan

YOLDAŞLARA SESLENİRİM

Halkı uğruna şehit olan
Toprağa düşüp tohumlar açan
Yoldaşa seslenirim.
Kırda, şehirde elde silah savaşan
Ölümsüzlüğe erişip kızıl yıldız gibi parlayan
Savaşta destanlar yazan
Yoldaşlar, yoldaşlar size seslenirim.

ÖZYAR

CİHAN TAŞ

MAYIS AYI ŞEHİTLERİ

İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs 1973 tarihinde Diyarbakır'da işkencede, **Mehmet Kocadağ** 1 Mayıs 1976 tarihinde İstanbul'da 1 Mayıs mitingi ardından kaçırılıp ertesi gün boğazı kesilmiş bir şekilde, **Erdoğan Yalçıngil** 29 Mayıs 1976 tarihinde İstanbul'da, **Tuncay Bal, Erol Doğan, Doğan Kolçak** Mayıs 1977 tarihinde İstanbul'da sivil faşistlerce çatışmada, Devrim Eyi 1 Mayıs 1997 tarihinde İstanbul'da, Orhan Bakır 13 Mayıs 1980 tarihinde Elazığ'da çatışmada, **Cihan Çelebi** 27 Mayıs 1980 tarihinde İstanbul'da sivil faşistlerce, **Haydar Çakmak** 11 Mayıs 1981 tarihinde Dersim'de çatışmada, Ahmet Yavuz 12 Mayıs 1981 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Bahar Yıldız** 1 Mayıs 1982 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Ağa Şimşek, Kenan Bozkurt** 9 Mayıs 1985 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Kazım Çelik, Cihan Taş, Hıdır Aykır, Müslüm Emre, Ali Kayıdoğan** 20 Mayıs 1987 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Hacer Çetin** 15 Mayıs 1988 tarihinde Dersim'de, **Hasan Cabat** 25 Mayıs 1989 tarihinde Ankara'da, **Kumriye Cihan, Yaşar Sağdış, Sefik Yaşar, Yusuf Ekici** 28 Mayıs 1991 tarihinde Elazığ'da çatışmada, **İsmail Oral, Hatice Dilek** 19 Mayıs 1991 tarihinde İstanbul'da çatışmada, **Gürsel Çelebi, Gülseren Ağgül** 12 Mayıs 1992 tarihinde Dersim'de çatışmada, Mehmet Yaşar 14 Mayıs 1992 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Ali Ekber Atmaca** 28 Mayıs 1992 tarihinde Artvin'de işkencede, **Bülent İçten** 17 Mayıs 1997 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşerek tarihin kızıl ve bir o kadarda şanlı sayfalarına adlarını altın harflerle yazdırdılar ●

HIDIR AYKIR

İSMAİL ORAL

HATİCE DİLEK

KENAN BOZKURT

BAYRAM EYİ

ALİ EKBER ATMACA

YAŞAR SAĞDIÇ

HAYDAR ÇAKMAK

DENİZ-YUSUF-HÜSEYİN

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halkın Günlüğü

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK
Basın Sanayi Limited Şirketi

■ Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Zeynel ENGİN
■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Fiyerlolu Cd. Onur Apt. No: 41 /B, D: 8 Çemberlitaş/İST
Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
■ Dizgi : Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

BÜROLAR
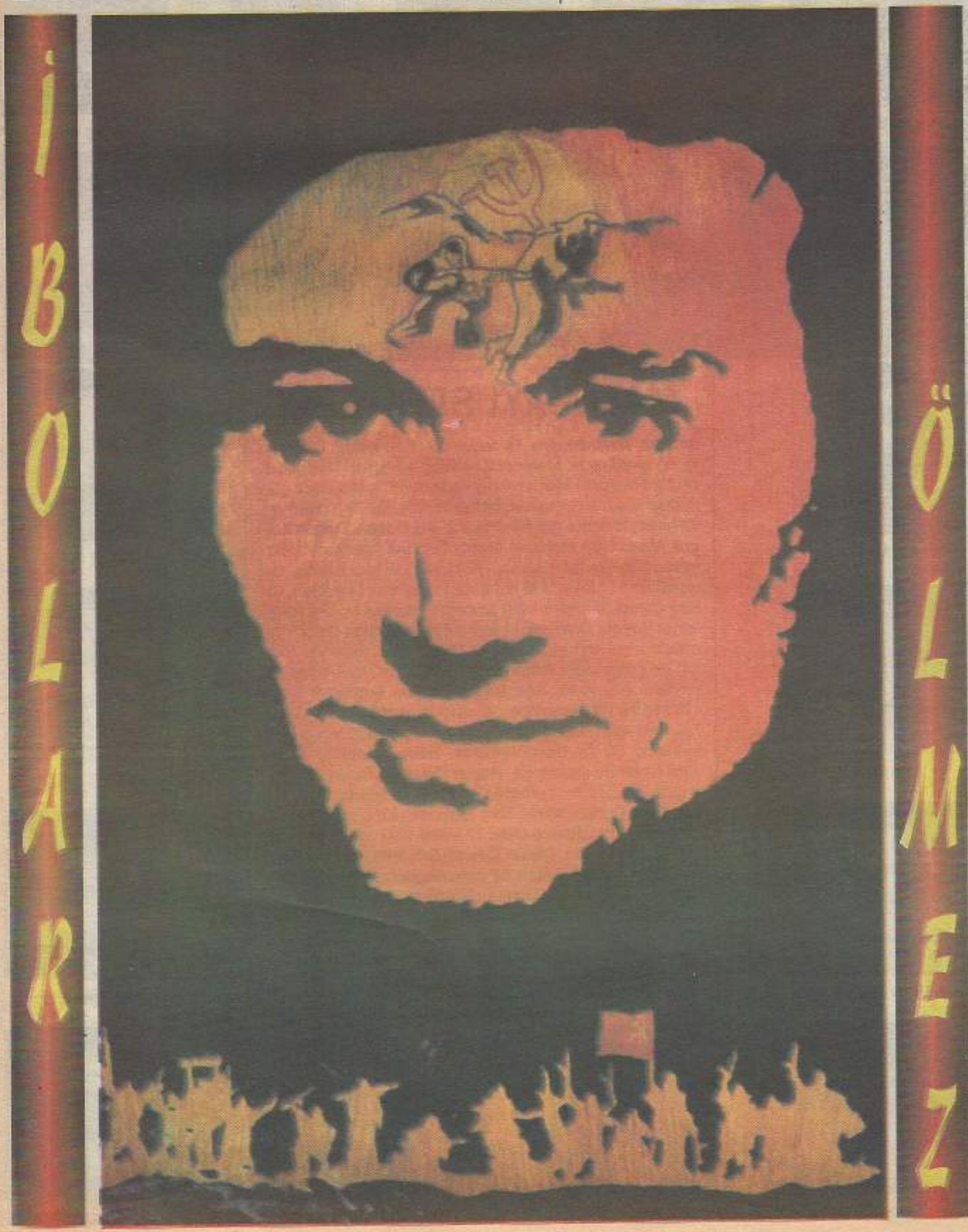
■ KARTAL : Cumhuriyet Cad. Ilgenoğlu İşhanı K:1 No:8 Kartal/İST. Tel-Fax:(0216) 353 38 12
■ ÜMRANİYE: Eski Ankara Yolu Toprak İşhanı No: 43 Kat 4 Sangazi/İST.
■ ADANA : Kurukköprü Mah. Özler Cad. Kiçiksoy İşhanı Kat:5 No: 118 Tel-Fax:(0 322) 363 79 37
■ İZMİR: 853. Sok. Büro İşhanı No:27 Kat 6/610 Konak/İZMİR Tel-Fax:(0232) 484 44 43
■ KAYSERİ: Sıgıs Cad. Stad İşhanı, K:6 No: 605 KAYSERİ Tel-Fax : (0352) 222 52 30
■ ATİNA : MAVROMİCHALI 78 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax:(0030) 1 362 36 62
■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 Köln/DEUTSCHLAND
Tel:(00 49) 221 130 1629 - Fax: 221 130 3630